



ပုဂံစာအုပ်

ကျေးဇာတိ

ဝမ်းရူ



၁၃၃
၁၃၄
၂၂
၂၂၂
၁၃၄
၁၃၅

ဒုတိယအကြိမ်

ပုဂံစာအုပ်တိုက် မှ

၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၂၆၈။ ပန်ချင်သူပျိုမောင်ထွေးငဲ့ (ပထမတွဲ) [ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း]
- ၂၆၉။ ပန်ချင်သူပျိုမောင်ထွေးငဲ့ (ဒုတိယတွဲ) [ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း]
- ၂၇၀။ အသီတိရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးများ [ဦးသိန်းစံ]
- ၂၇၁။ ထောင်တစ်သက်အတွေ့အကြုံ ၂ [ရန်အောင်မောင်မောင်]
- ၂၇၂။ နေမင်းတစ်ထောင် (ပထမတွဲ) [ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း]
- ၂၇၃။ ဝိသာခါနှင့် သီတာ [ချစ်ဦးညို]
- ၂၇၄။ နေမင်းတစ်ထောင် (ဒုတိယတွဲ) [ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း]
- ၂၇၅။ သေမင်းတံခါးဝနှင့် ဟိန္ဒီလျှိုဝှက်ဝတ္ထုများ [တက္ကသိုလ်မောင်မောင်အုန်း]
- ၂၇၆။ ရာမဆောင်းပါးပေါင်းချုပ် [ဇော်ဂျီ]
- ၂၇၇။ နေမင်းတစ်ထောင် (တတိယတွဲ) [ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း]

ယခု

၂၀၀၅ ခုနှစ် ဇွန်တွင် ထုတ်ဝေသောစာအုပ်

၂၇၈။ ဂေါမတီ (ပါရဂူ)

တန်ဖိုး
(၆၀၀ ကျပ်)

ဂေါ်ပတီ

ပထမအကြိမ် ဒုတိယအကြိမ်
နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၉၇ ဇွန်၊ ၂၀၀၅



စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၄၄၂၀၅၀၄



မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၄၄၈၀၅၀၅



အုပ်ရေ
၁၀၀၀



မျက်နှာပုံးပန်းချီ
မောင်မောင်သိုက်



ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်နီနီခိုင် (၀၇၁၃၅)၊ သီရိမေ ရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၉၊ လမ်း ၉၀၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။



ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသူ

ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး (ယာယီ ၈၇၉)၊ ပုဂံစာအုပ်တိုက်၊ အမှတ် ၈၀၉ (A)၊
ဖေယျာသုခလမ်း၊ မေတ္တာညွန့်ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၂၁၁၂၄

ဟိမန်ရှူဂျီရီ



ဤဝတ္ထုကိုရေးသူ 'ဟိမန်ရှူဂျီရီ' သည် စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်သည်။ သတင်းစာဆရာလည်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသည်။ ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ် ခုနစ်အုပ်၊ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည် ခုနစ်အုပ်နှင့် အခြား စာအုပ်ပေါင်း များစွာ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။

သူ၏ ဝတ္ထုရှည်များနှင့် ဝတ္ထုတိုများကို အိန္ဒိယဘာသာပေါင်း ၁၂ ဘာသာဖြင့်လည်းကောင်း၊ နိပေါဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ဂျပန်ဘာသာ၊ နော်ဝေးဘာသာ၊ တရုတ်ဘာသာ၊ ကိုရီးယားဘာသာ စသည်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း ဘာသာပြန်ထားကြသည်။ သူ၏ ဝတ္ထုအချို့သည် ဟိန္ဒူ အကယ်ဒမီနှင့် ပြည်နယ်အစိုးရ ဆုရဝတ္ထုများ ဖြစ်ကြသည်။

'ဟိမန်ရှူဂျီရီ' သည် 'အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဟိန္ဒူစာရေးဆရာများ အဖွဲ့' ၏ အတွင်းရေးမှူးချုပ်၊ 'အိန္ဒိယ စာရေးဆရာအဖွဲ့' ၏ အမှုဆောင် လူကြီးဖြစ်သည်။ ဝန်ကြီးချုပ် ဦးဆောင်သော ဗဟိုဟိန္ဒူအဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ဝင်၊ အိန္ဒိယအစိုးရ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန ဟိန္ဒူ အကြံပေး

၀ ■ ပါရဂူ

ကော်မတီအဖွဲ့ဝင်၊ ဘုံဘေးမြို့ 'ရုပ်ရှင်စာရေးဆရာအဖွဲ့' အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သည်။
အမေရိကန်၊ နော်ဝေး၊ ဆွီဒင်၊ ဒိန်းမတ်၊ ဂျာမနီ၊ ပြင်သစ်၊ နီပေါ၊ ဗြိတိန်၊
မောရိုရှတ်နှင့် အခြား နိုင်ငံပေါင်းများစွာကို ခရီးလှည့်လည်ဖူးသည်။

'ဟိမန်ရှူဂျီရီ' သည် ဤဝတ္ထု မြန်မာပြန်သူ၏ မိတ်ဆွေလည်း
ဖြစ်သည်။ ဤဂေါမတီသည် 'ဟိမန်ရှူဂျီရီ' ၏ 'ကဂါရ်ကီအုဂ်' (Kagar
KiAag) ကို မြန်မာပြန်ထားသော ဝတ္ထုလတ်ဖြစ်သည်။ 'ကဂါရ်ကီအုဂ်' ၏
အဓိပ္ပာယ်မှာ 'ကမ်းပါးက မီး' ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ 'ဂေါမတီ' အမည်မှာမူ
ဇာတ်ဆောင်အမည်ကို ယူ၍ မြန်မာပြန်သူ တပ်ထားသော အမည်သစ်
ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြန်သူ



မြန်မာပြန်သူ



ပါရဂူ

ဆရာပါရဂူကို အဘ ဦးဘစော၊ အမိ ဒေါ်မေတုတ်တို့မှ ၁၉၂၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ဟင်္သာတခရိုင်၊ သန္တသနောရွာ၌ မွေးဖွားသည်။ သန္တသနောရွာ မူလတန်းကျောင်း၌ စတုတ္ထတန်း၊ ၁၃ နှစ်သားအရွယ်မှ အသက် ၂၀ အထိ ဘုန်းကြီးကျောင်း ပညာရေး၊ ၁၅ နှစ် ပထမငယ်၊ ၁၆ နှစ် ပထမလတ်၊ ၁၇ နှစ် ပထမကြီးတန်းတို့ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၅၂ ခုနှစ်အထိ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ဗာရာဏသီမြို့၊ ဗာရာဏသီတက္ကသိုလ်၌ ဟိန္ဒီနှင့် သက္ကတစာပေ သင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်၌ 'တိုးတက်ရေး မဂ္ဂဇင်း' နှင့် 'ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း' များ၌ စာစရေးခဲ့သည်။ ၂၀၀၀ ခုနှစ်တွင် စာအုပ် အမျိုးပေါင်း ၁၀၀ ကျော် ရေးသားပြီးခဲ့သည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် နယူးဒေလီမြို့၌ကျင်းပသော အာရှ စာရေးဆရာများ ညီလာခံတွင် မြန်မာ စာရေးဆရာ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်အဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ ၁၉၉၀ ခုနှစ် အိန္ဒိယနိုင်ငံ အိဂတ်ပူရီ တရားရိပ်သာ ဝိပဿနာ ဆီမီနာသို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင်

အိန္ဒိယနိုင်ငံ မိဂဒါဝုန်၌ ကျင်းပသော ဟိန္ဒူ ဗုဒ္ဓဘာသာညီလာခံသို့ မြန်မာ နိုင်ငံ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ တဂိုးအသင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဟိန္ဒူစာပေအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်လည်း ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် 'ညီတော်မင်းနန်' နှင့် နိုင်ငံတော် အစိုးရ အနုပညာစာပေ ဘာသာပြန်စာပေဆု၊ ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် 'ဂေါရီ' နှင့် ဘာသာပြန်ဆု၊ ၂၀၀၀ ခုနှစ် ဦးအုန်းဖေ တစ်သက်တာစာပေဆု၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ် တစ်သက်တာ အမျိုးသားစာပေဆု၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ် နိုင်ငံတော် အမျိုးသား တစ်သက်တာ စာပေဆုများ ရရှိခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ တက္ကသိုလ် များ အရှေ့တိုင်းပညာဌာန သင်ကြားရေးအဖွဲ့ဝင်လူကြီး၊ ပြန်ကြားရေး ဝန်ကြီးဌာန ရည်ညွှန်းစာပေ အကြံပေးဉာဏ်ပေး ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် လုပ်ကိုင် ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အကြီးမားဆုံး စာကြည့်တိုက်ကြီးဖြစ်လာမည့် 'ပါရဂူ ရှန်တီနီကေတန်' (ရွှေပေါက်) စာကြည့်တိုက် တည်ထောင်သူ ဖြစ်သည်။



ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် အမှာစကား

မိမိ၏မိတ်ဆွေများထဲတွင် အိန္ဒိယစာရေးဆရာ အတော်များများပါဝင်သည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ် အကုန်နှင့် ၁၉၅၇ ခုနှစ် အစတွင် နယူးဒေလီမြို့၌ အာရှ စာရေးဆရာများညီလာခံ ကျင်းပသည်။ ညီလာခံမတိုင်မီ တစ်လအလို လောက်တွင် နယူးဒေလီမြို့၌ ညီလာခံအတွက် အတွင်းရေးမှူးများအဖွဲ့ ဖွဲ့ထားသည်။ ယင်းအဖွဲ့တွင် မိမိသည် မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာ ကိုယ်စား လှယ်အဖြစ် နယူးဒေလီမြို့၌ တစ်လကျော်ခန့် သွားရောက်နေထိုင်ရသည်။ ထိုစဉ်က နေ့စဉ်လိုလို အတွင်းရေးမှူးအဖွဲ့ အစည်းအဝေး ရှိနေသဖြင့် အတွင်းရေးမှူးအဖွဲ့ဝင် အိန္ဒိယ စာရေးဆရာများနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ခဲ့ သည်။ ယင်း အိန္ဒိယ စာရေးဆရာများမှာ မုလက် ရာဂျ အာနန်၊ ဒီနကာရ၊ အဂယေယ၊ ဂျိနိန္ဒရကုမာရတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ညီလာခံတက်ရောက်လာကြ သော ကရိရှန ကျန္တရ၊ ယရှပါလ (ဒီဗျာ ဝတ္ထုရေးသူ)၊ အမျိုးသမီး စာရေး ဆရာမ အမရိတာပီတန်တို့နှင့်လည်း အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်သွားကြသည်။ ယင်းစာရေးဆရာများသည် အိန္ဒိယစာရေးဆရာလောကတွင် အောင်မြင် ကျော်ကြား လူသိများသော စာရေးဆရာများ ဖြစ်ကြသည်။

၁၉၆၀ ခုနှစ် ဝန်းကျင်လောက်တွင် အိန္ဒိယစာရေးဆရာနှစ်ဦး မြန်မာ နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ယင်းစာရေးဆရာနှစ်ဦးမှာ နယူးဒေလီမြို့ရှိ 'ဆတ်ဆတာ ဆာဟိတျ မဏ္ဍလ' ခေါ် နာမည်ကျော် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး ကုမ္ပဏီ၏ ဒါရိုက်တာဖြစ်သူ 'ယရှပါလဂျိန်း' နှင့် နာမည်ကျော် 'ဗိရနု ပရဘာကရ' တို့ ဖြစ်ကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံးပင် ဟိန္ဒူစာပေလောက၌ ထင်ရှား ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာများ ဖြစ်ကြသည်။ ဗိရနုပရဘာကရသည် 'အာဝါရာမဆီဟာ' ခေါ် နာမည်ကျော် ဟိန္ဒူစာအုပ်ရေးသူဖြစ်သည်။ ကိုလိုနီ နေတ် အစလောက်က ကလကတ္တားမှ ဘင်္ဂါလီလူမျိုး ရှုရတ်ကျန္တရသည်

မြန်မာနိုင်ငံ အေဂျီရုံးတွင် စာရေးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။ ရှုရတ်ကျန့်ရှည်သည် နောက်ပိုင်းတွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ အကျော်ကြားဆုံး၊ အအောင်မြင်ဆုံး စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ မိမိရေးခဲ့သော 'ဂင်္ဂါနှင့် ဧရာဝတီ' စာအုပ်တွင် တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍအဖြစ် ပါဝင်သော စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်သည်။ ဗိရှနုပရဘာကရရေးသော 'အာဝါရာမဆီဟာ'၏ ဇာတ်ဆောင်မှာ ရှုရတ်ကျန့်ရှည်ဖြစ်သည်။ ယရှုပါလဂျိန်းနှင့် ဗိရှနုပရဘာကရတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံရောက်နေစဉ်အတွင်း မိမိ၏ဧည့်သည်တော်များ ဖြစ်နေကြသည်။

၁၉၈၀ ခုနှစ် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ တတိယအကြိမ် ရောက်သွားစဉ်၊ ဗာရာဏသီ ရောက်သွားခိုက် ဗာရာဏသီမြို့နေ စာရေးဆရာ မနုရှရမာနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သည်။ မနုရှရမာနှင့် ဆုံပုံကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်း ဖြစ်သည်။ မနုရှရမာ၏ 'ဒေါဏ၏ အတ္တမကထာ' ဖတ်ဖူးသည်ဖြစ်၍ မနုရှရမာ၏ အခြားစာအုပ်များကိုလည်း ဖတ်လိုသောကြောင့် ဗာရာဏသီရောက်ခိုက် သူ့စာအုပ်များ ထုတ်ဝေသော ဌာနသို့ သွားမေးသည်။ ထိုအချိန်၌ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စာအုပ်တိုက်တွင် မနုရှရမာ ရောက်နေသည်။ သူ့အကြောင်းကိုယုံအကြောင်း သိသွားကြသောအခါ မြန်မာစာရေးဆရာနှင့် အိန္ဒိယ စာရေးဆရာတို့ ဖက်လဲတကင်း ဖြစ်သွားကြသည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ် အိန္ဒိယနိုင်ငံ စတုတ္ထအကြိမ်ခရီးတွင် ဗာရာဏသီ ရောက်သွားပြန်သည်။ ထိုအကြိမ်၌မူ မနုရှရမာက မိမိကို သူ့အိမ်ဖိတ်ပြီး ဧည့်ခံသည်။ အပြန်တွင် မနုရှရမာက သူရေးသောစာအုပ်များကို ပေးလိုက်သည်။ နောက်ပိုင်း အချိန်အတန်ကြာသွားသောအခါ မိမိ မြန်မာပြန်သော မနုရှရမာ၏ 'ဒေါဏ၏ အတ္တမကထာ' ဝတ္ထုစာအုပ်သည် မြန်မာစာအုပ်လောက၌ ပေါ်ထွက်လာသည်။ 'ဒေါဏ၏ အတ္တမကထာ' လည်း ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေချိန် ငုံ့လင့်နေသည်။

၁၉၉၀ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယသို့ ပဉ္စမအကြိမ် ရောက်သွားပြန်သည်။

ထိုအချိန်ကမူ ဒေလီမြို့ရှိ 'ဟိမန်ရှူဂျီရှိ' နှင့် ဆုံသည်။ ဟိမန်ရှူဂျီရှိသည် ထင်ရှားကျော်ကြားသော အိန္ဒိယသတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ မိမိ ဒေလီတွင် ရှိနေစဉ်အတွင်း 'အိန္ဒိယဘာသာပြန်အသင်း' က မိမိအတွက် ဂုဏ်ပြုဇဉ်ခံပွဲ ကျင်းပသည်။ ယင်းဇဉ်ခံပွဲအတွက် ကမကထလုပ်သူ တစ်ဦးမှာ ဟိမန်ရှူဂျီရှိဖြစ်သည်။ မိမိရေးသော စာအုပ်များထဲတွင် အသောက မင်းတရားကြီးအကြောင်း ရေးထားသော 'ပိယဒသီ' အမည်ရှိ ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ရှိသည်။ မိမိ၏စာအုပ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ဟိန္ဒူဘာသာ ပြန်ထားသည်။ မိမိ၏ ဟိန္ဒူဘာသာပြန်စာအုပ်ကို နယူးဒေလီမြို့ 'ဧရာဝတီ ပတ်ဘလီကေးရှင်း' က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။ ဟိမန်ရှူဂျီရှိသည် 'အနဝါဒ' ဟိန္ဒူမဂ္ဂဇင်းတွင် မိမိ၏ ဟိန္ဒူစာအုပ်ကို ချီးကျူးထားသည်။

နော်ဝေးရောက် အိန္ဒိယအမျိုးသားများသည် 'ရှန်တီဒူတ' အမည်ရှိ ဟိန္ဒူ-အင်္ဂလိပ် နှစ်ဘာသာဖြင့် သုံးလတစ်ကြိမ် မဂ္ဂဇင်း ထုတ်ကြသည်။ ယင်းမဂ္ဂဇင်း အကြံပေး ဉာဏ်ပေးအဖွဲ့၏ အိန္ဒိယကိုယ်စားလှယ်မှာ ဟိမန်ရှူဂျီရှိဖြစ်သည်။ ဟိမန်ရှူဂျီရှိသည် သူ့ဩဇာရှိသော 'ရှန်တီဒူတ'မဂ္ဂဇင်း အကြံပေး ဉာဏ်ပေးအဖွဲ့တွင် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် မိမိကိုလည်း ထည့်သွင်းထားသည်။ ဟိမန်ရှူဂျီရှိသည် ဟိန္ဒူဘာသာဖြင့် ဝတ္ထု အတော်များများ ရေးသည်။ သူ့ဝတ္ထုများမှာ အိန္ဒိယ ပြည်သူ့ဘဝ သရုပ်ဖော် ဝတ္ထုများဖြစ်၍ ဘာသာအမျိုးမျိုးဖြင့် ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေကြသည်။

'ဂေါမတီ' ဝတ္ထုသည် ဟိမန်ရှူဂျီရှိ၏ အိန္ဒိယကျေးလက် ပြည်သူ့ ဘဝ သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ 'ဂေါမတီ' ဝတ္ထုကို ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေပေးသဖြင့် ပုဂံစာအုပ်တိုက်၏ ကျေးဇူးကြေးမြီသည် မိမိအပေါ်တွင် ဆပ်၍မကုန်နိုင်အောင် တင်ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ပါရဂူ

၁၄၊ ၁၊ ၂၀၀၅

ဝတ္ထု၏ အစ

ဤဝတ္ထုသည် ရွာတစ်ရွာ၏ အကြောင်းဖြစ်သည်။ ရွာ၏အမည်နာမကို မည်သို့ပင်ခေါ်ခေါ် ခေါ်၍ရသည်။ ဇာတ်ဆောင်တို့ကိုလည်း ဘယ်လို အမည်နာမတပ်တပ် တပ်၍ရသည်။ ယင်းသို့ ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ခြင်း အားဖြင့်၊ တပ်ချင်သလို တပ်ခြင်းအားဖြင့် ထူးခြားချက် ရှိလာနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဤဝတ္ထုသည် ကျိန်စာသင့်နေကြသော အပယ်ခံများ၏ ဘဝ ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။

အမှန်ပြောရလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဆင်းရဲဒုက္ခ၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ဖြစ်သည်။ အပယ်ခံ၊ အနှိပ်ခံဘဝ၏ ရုပ်တု၊ ရုပ်လုံး ဖြစ်သည်။ အနှိပ်စက်၊ အညှဉ်းခံ ဘဝ၏ သက်ရှိအရပ်ဖြစ်သည်။ ဂေါမတီ၊ ပိရမာ၊ ဦးလေး ခိမု ယင်းရုပ်ပုံအားလုံးသည် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း အဖြူ၊ အမည်း ကောက်ကြောင်းများကို အချိန်သမယ စုတ်တံဖြင့် ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီ ပုံများ ဖြစ်ကြသည်။

အဘိုးကြီး ဦးလေးစိမ့်သည် ယင်းဒုက္ခဇာတ်လမ်း၏ သက်သေ အဖြစ်ဖြင့် ယနေ့ထက်တိုင် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးသည်။ တစ်ထွာ တစ်ညလောက်မြေကွက်ကလေးကို ညွှန်ပြရင်း ဦးလေးစိမ့်က ပြောပြသည်။

“ဒီနေရာမှာပေါ့ သူတို့တဲအိမ်ကလေး ရှိခဲ့တာ။ တဲအိမ်ကလေးမှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နေကြတယ်။ အစ်ကိုရဲ့နာမည်က ပီရမာလို့ခေါ်တယ်။ ညီရဲ့ အမည်ကတော့....”

ထိုမျှသာပြောပြီး ဦးလေးစိမ့်သည် မည်ကဲ့သို့သော အကြည့်မျိုးဖြင့် သူညထဲ ငေးမျှော်ကြည့်ရှုနေသည် မသိပေ။

မြေကွက်ထဲတွင် ရှင်သန်ကြီးထွားနေကြသော မြက်ပင်ကြီးများနှင့် ဆူးပင်များ ပေါက်နေကြသည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်မှာမူ မြေကြီးနှင့် ပြုလုပ် ထားသော နံရံမှ ကျော်၍ မြေကွက်ဘက် စောင်းငဲ့ကြည့်နေသည်။

ယနေ့အချိန်၌ပင် ဖားဖိုများကို တွေ့နေတုန်းပင်။ အေးသော သံသည် ပူနေသည်။ ပူသော သံ၏အပေါ်တွင် အေးသော သံဖြင့် ထုနှက်နေ ကြသည်။ မီးဖွားကလေးများ ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ ဖြာထွက်နေသည်။

အဝေးရှိ အမိုက်မှောင်ထဲတွင် လူရိပ်လိုလို အရိပ်တစ်ရိပ် မကြာခဏ ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်ဟုဆိုသည်။ ထိုသို့တွေ့သည့်အခါတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်က လူများသည် ကြက်သီးမွေးညင်းထပြီး အိမ်တံခါး အလုံပိတ်လျက် ကုပ်ကုပ်ကလေး ဖြစ်နေကြသည်။

ဂေါမတီ၏ ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို ကျွန်ုပ် အမှန်အတိုင်း မရေးပေ။ အကယ်၍ အမှန်အတိုင်းရေးလျှင် လူတွေက အမှန်ဟု ယူဆကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူ၏ အဆုံးအပိုင်းအခြားမဲ့ အညှဉ်းပန်းအနှိပ်စက်ခံ ဘဝကို အချို့နေရာများ၌ ခပ်မှိန်မှိန် ခပ်ဖော့ဖော့ ဖော်ပြထားသည်။

အပြစ်ကို ကျူးလွန်မိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ပြုလုပ် ရခြင်းမှာလည်း ဤဖြစ်ရပ်မှန် သို့မဟုတ် တကယ့်ဇာတ်လမ်းကို လုပ်ကြံ

ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂေါမတီ ယခု ဘယ်ရောက်သွားပြီနည်း။

ကုန္ဒုး ဘာဖြစ်သွားသနည်း။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် မသိပေ။ နေ့ရက် မကြာခင်က ဂေါမတီ တစ်ခါ
တုန်းက နေထိုင်ခဲ့သော ရွာသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားသည်မှာ အမှန်ပင်
ဖြစ်သည်။ သူ၏ မိခင် အဘွားအို ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ မကြာသေးပေ။
ရွာသူရွာသားများအား ဂေါမတီအကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သောအခါ
ဘာမှ ရေရေရာရာ မသိရပေ။

ထိုရွာက အနည်းအကျဉ်း စာသင်ဖူးသည့် လူများက သူတို့ရွာ၏
အံတွင်းရေးကို ဘာကြောင့် လူသိအောင် လုပ်ရသနည်း၊ ဘာကြောင့်
သတင်းစာတွင် ရေးသားဖော်ပြရသနည်း၊ ဂေါမတီ၏ အကျင့်စာရိတ္တကို
ဘာကြောင့် မှဲ့စွန်းထင်းအောင် လုပ်ရသနည်းဟု ကျွန်ုပ်ကို လက်ညှိုး
ငေါက်ငေါက် ထိုးကြသည်။

ဂေါမတီ၏ အကျင့်စာရိတ္တ မှဲ့စွန်းထင်းအောင်လုပ်သည့် အမှားကို
ကျွန်ုပ် ဘယ်မှာ ကျူးလွန်နိုင်ပါမည်နည်း။ ဂေါမတီသည် သစ္စာရှိ မည်သည့်
တော်ဝင်ဇနီးမယားထက်မဆို အဆင့်မြင့်သူ ဖြစ်သည်။

‘ဆပ္ပတာဟိက ဟိန္ဒူစတန်’ အပတ်စဉ်၌ ဤဝတ္ထုကို ဖော်ပြသော
အခါ စာဖတ်သူများထံက စာပေါင်းများစွာ ကျွန်ုပ် လက်ခံရရှိသည်။
ကျေးရွာတစ်ရွာ၏ ရိုးစင်းသော ဤဇာတ်လမ်း၌ စာဖတ်သူများအား ဤမျှ
ရင်နင့်သွားစေသည့် မည်သည့်အချက်အလက်များ ပါဝင်နေ၍နည်း။ ကျွန်ုပ်
ယခုထက်ထိ သဘောမပေါက်ပေ။ ‘ချာယာမတ်ချူနာမန်’ ၏ နောက်တွင်
ကျွန်ုပ်အတွက် ဒုတိယအကြိမ် အံ့ဩရခြင်း ဖြစ်သည်။

သာမန် စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် အတူတကွ ပညာတတ်ပိုင်းကလည်း

ဤဝတ္ထုကို နှစ်သက်သဘောကျသည်ဟု သိရသဖြင့် ကျွန်ုပ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလွန်ကဲထူးသူဟုပင် ယူဆမိသည်။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စာဖတ်ပရိသတ် ထံမှ အပိုင်းအခြားမဲ့ မေတ္တာစေတနာကို ရရှိခြင်းသည် မည်သည့် စာရေး ဆရာအတွက်မဆို ဣသာမစ္ဆရိယစိတ် ဖြစ်ပွားလာနိုင်စရာအကြောင်း ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စာပေကို ဖြေဖျော်မှုအတွက် သက်သက်ဟု သဘော မထားပေ။ 'မစ်ရှင်' အဖြစ်ဖြင့်သာလျှင် စာပေကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဂဏန်းမဲ့ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်မှုများ ဝန်းရံနေသော ငဆွံ့အား၊ ငအအား အသံ ထွက်လာစေရန် ကျွန်ုပ် ကြိုးစားအားထုတ်မည်။ ကျွန်ုပ်၏ နာကျင်မှုသည် သူတို့၏ နာကျင်မှုနှင့် တသီးတခြား ခွဲခြား၍ ဘယ်မှာရမည်နည်း။ အမှန်မှာ သူတို့၏ 'မိဒီယမ်' ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ နာကျင်မှု၊ မိမိ၏ ဒုက္ခ ဝေဒနာကို စကားလုံးတပ်ပေးရန် ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်း ဘဝ 'နာ' သူတို့၏ နာကျင်မှု သို့မဟုတ် ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် ပတ်သက်၍ စာဖတ်သူအား မဆိုစလောက် စဉ်းစားတွေးခေါ်စေနိုင်သည် ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ကြိုးပမ်းမှုသည် မအောင်မြင်မှု သက်သက်နှင့်ချည်း ရင်ဆိုင်ရမည် မဟုတ်ပေ။

ဟိမန်ဂျူဂျီ



ယခင်ကလည်း အလားတူ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ညဉ့်အချိန်မတော် အဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် လာဖူးသည်။ ထိုအကြိမ်များကလည်း မိခင်သည် ယခုကဲ့သို့ပင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် မေးခဲ့သည်။

“ဂေါမု၊ အဖော်မပါဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို တစ်ယောက်တည်း လာရတာလဲ”

မိခင်အဘွားကြီး၏ နှမ်းခြောက်နေသော နှုတ်ခမ်း ဟသွားသည်။ ဂေါမတီသည် တွန့်ကြောင်းများ ဖုံးအုပ်နေပြီး ညှိုးနှမ်းနေသည့် မိခင်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“သမီးလို ကံဆိုးမကို ဘယ်သူက လိုက်ပို့မှာလဲ။ မရဏမင်းကတောင် လိုက်ပို့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝက်သစ်ချအခေါက်ကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းခက်တရော်နေသော လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကိုအုပ်ပြီးလျှင် ဂေါမတီသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်

ဝမာ ရွှိက်ကြီးတင်ငင် ငိုနေရှာသည်။ မိခင်က သူ့သမီးကို နားချနေသည်။

“မိန်းမသားအတွက် လင်ယောက်ျားရဲ့အိမ်ဟာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးနဲ့မဆို ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ နေရတယ်။ နေ့ရှိ သမျှ တစ်သမတ်တည်းတော့ ဘယ်နေကြရမလဲ။ တွေ့သမျှ အခက်အခဲကို အောင့်အည်းသည်းညည်းခံပြီး နေမှပေါ့!”

“ဘယ်လောက်အထိ သည်းညည်းခံပြီး နေရမှာလဲ”

အစိတ်စိတ် အမြာမြာ စုတ်ပြဲပြီး ညစ်ပေနေသည့် အင်္ကျီစကို လှန် ပြီးပြသည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း။ မွေးကင်းစကတည်းက အမေ သမီးကို မြေကြီးထဲ ဘာဖြစ်လို့ မြုပ်မပစ်လိုက်သလဲ။ မြေကြီးထဲ မြုပ်ပစ်လိုက်ရင် သမီး အခုလို ဒုက္ခခံရမှာ မဟုတ်ဘူး။”

သမီး၏ ပန်းပွင့်ကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကိုယ်ပေါ်တွင် အညိုအမည်း စွဲနေသည့် အလျှိုးများကို တွေ့ရသောကြောင့် မိခင်သည် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်။ ဖွာလန်ကြံနေသော တဘက်အနားဖြင့် မျက်ရည်ကိုသုတ်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုကံကြမ္မာနဲ့များ မွေးလာရတာလဲ မသိဘူး။ ဘယ် ဘီလူး သဘက်တွေရဲ့ အနှိပ်စက်ခံခဲ့ရတာလဲ။ သမီးကို သူတို့ နုပ်နုပ်စဉ်းပြီး စားပစ်လိုက်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

မိခင်က တစ်ဖန် သာဓကအမျိုးမျိုးပြလျက် သမီးကို နားချနေ ပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်၌မူ ဂေါမတီသည် ယခင်ကထက် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ယောက်ျားရှေ့၌ပင် ယောက္ခမယောက်ျား သူ၏ညီက သူ့ကို ဆူးကိုင်းကို လုပ်ထားသည့် တုတ်ကြီးနှင့် ရိုက်သည်။ ယောက္ခမမိန်းမ သူ၏ညီမက သူ့ဆံပင်ကို ဆွဲဆောင့်ပြီး ကြိမ်းမောင်းသည်။

“ဒီအမျိုးယုတ်၊ ဘယ်အိမ်တွေက ထမင်းသိုး ဟင်းသိုးတွေစားပြီး

ဒီရောက်လာတယ် မသိဘူး။ ဂိုဒလိကပြောတယ်။ တောစောင့် ပတရောက်လ် နှင့်အတူ မနေ့က တောထဲလျှောက်လည်နေတယ်တဲ့။ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်နဲ့လဲ ဘာတွေ တီးတိုးတီးတိုး ပြောနေတယ် မသိဘူး။ ငါတို့မျက်နှာကို အိုးမည်း လာသုတ်နေတယ်။ ဒါလောက် နန့်ကြောဆွဲရသလား။”

တုတ်နှင့်တစ်မျိုး၊ လက်သီးနှင့်တစ်ဖုံ ဂေါမတီ အရိုက်အနှက် ခံနေ ရသည်။ ကျေးရွာမှူးရမ်း ရောက်မလာလျှင် အားလုံးပေါင်းပြီး သူ့ကို အမဲ ဖျက်ကြမလားမသိပေ။ ကျေးရွာမှူးက ကြားဝင်လိုက်သည့်အတွက် ဂေါမတီ အသက်ချမ်းသာ ရသွားသည်။

ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော ပိရမာသည် အ အကဲ့သို့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပေ။ သူ့အမေကို ထိုးနှက် ရိုက်ပုတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ ကုန္တူသည် နံရံတွင် ကပ်ပြီး နေသည်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသဖြင့် ငိုတောင် မငိုရဲရှာပေ။

မလုံမလဲ ကောက်ရိုးတဲ၏ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ဂေါမတီသည် သူ၏ လူမမည်သားငယ်ကလေးကို ရင်ခွင်ဖြင့်အပ်လျက် တရွံ့ရွံ့ငိုနေသည်။ အနီးတွင်ရှိသော ပိရမာကမူ တစ်ညလုံး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေသည်။

ဂေါမတီသည် မည်သူ့ကို ပြောမည်နည်း။ ‘တိရစ္ဆာန် ဆရာဝန်ထံ မိမိလင်ယောက်ျားအတွက် ဆေးသွားတောင်းခြင်း’ ဖြစ်သည်ဟူသော ရှင်းလင်းပြောပြချက်ကို မည်သူက နားထောင်မည်နည်း။ ဆေးတောင်း ခြင်းက လွဲ၍ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်နှင့် မည်သို့မှ အဆက်အသွယ် မရှိပေ။

တောထဲတွင် ပတရောက်လ်၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသည် မှာလည်း တစ်ပတ်လောက် ရှိသွားပြီ။ ရွာထဲက မိန်းမတစ်သိုက်နှင့် တောထဲ မြက်ရိတ်သွားသည်။ ထိုမိန်းမတစ်သိုက်နှင့်ပင် အတူ အိမ်ပြန်လာသည်။ သူ့ကို ဂိုဒလိ ဘယ်မှာတွေ့လို့လဲ၊ ဘယ်တုန်းက တွေ့လို့လဲ။ ဂိုဒလိကသာ ပတရောက်လ်ဆီက အရှက်မရှိ ‘ဘီရီ’ တောင်းသောက်သည်။

ယခု မိုးတွင်းတစ်နေ့မှာ တောထဲတွင် ဆောက်ထားသော အလုပ်သမား တဲတန်းလျားထဲက ဂိုဒလီ ထွက်လာသည်ကို သူ့မျက်စိနှင့် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဂါဝန်အနားစ စိုနေသည်။

သို့သော်လည်း ဂေါမတီသည် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ သူ့အကြောင်း ဂေါမတီ တခြားလူတွေကို လျှောက်ပြောမှာ စိုးသည့်အတွက် ဂိုဒလီက အရင်ဦးအောင် ဂေါမတီအကြောင်း သားပုပ်လေလွင့် လျှောက်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခု ယင်းလူလိမ်လူကောက်များ ဘာဖြစ်သွားကြသနည်း။

အမှောင်ထဲတွင် ဂေါမတီ၏ရှေ့၌ ယောက္ခမယောက်ျားသူ၏ညီဦးလေး ကလီယ၏ ကြောက်စရာမျက်နှာ ပေါ်လာသည်။ ယစ်ထုပ်၏ မျက်လုံးကဲ့သို့ မျက်လုံးနီရဲနေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကလည်းထောင်နေသည်။

ပိရမာကို အကြိမ်တစ်ရာထက်မနည်း ပြောပြပြီးပြီ။

“ရှင့်ဦးလေး ကြည့်ပုံကြီးက မကောင်းဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ဆင်ကြံကြံနေတယ်။ မရိုးသားတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်ကြည့်နေတယ်”

သို့ရာတွင် ပိရမာသည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဂေါမတီ ပြောပြသည်ကို နားမဝင်ပေ။

“မင်းကလဲ အရူးမဟုတ်၊ အကောင်းမဟုတ်၊ သက်ကျားအိုကြီး အပေါ်မှာ မယုံသင်္ကာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီ မကောင်းမှုနဲ့ မင်း ငရဲခံရလိမ့်မယ်။ လူတွေကြားသွားရင် ဘာပြောကြမလဲ။ စဉ်းစဉ်းစားစားလဲ လုပ်ပါဦး။”

သူ့ယောက်ျား၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ဂေါမတီ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ပိရမာတစ်ယောက်ဟာ အရူးပဲ။ န ကန်း တစ်လုံးမှမသိတဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ သူ့ဦးလေးက သူ့ကို တစ်သက်လုံး နွားလို ခိုင်းလာခဲ့တယ်။ တစ်အိမ်ထောင်တည်းမှာ နေစဉ်က ထမင်းတောင် ဝအောင် မကျွေးဘူး။ ပဲရွဲနေတဲ့ သံပန်းကန်ပြားထဲ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်ထည့်ပြီး ပစ်ပေးတယ်။

ဝတ်ဖို့အတွက်ကျတော့လဲ သူ့သား တေဂျူဝါအကျ အစုတ်အပြဲတွေကိုပဲ ပေးတယ်။

မိုးခေါင်ရေရှား ဖြစ်နေသည်မှာ ရက်အတော်ကြာသွားပြီ။ ပိရမာ ကို ညစဉ်ညတိုင်း အာလူးခင်း အစောင့်ခိုင်းသည်။ တစ်ညလုံး အာလူး လာစားသည့် ဖြူကောင်များကို ခြောက်လှန့်နေရသည်နှင့် တစ်မှေးမှ မအိပ် ရပေ။ တစ်မှေးလောက် အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် အာလူးခင်း ပြောင်သလင်း ခါသွားမည်။

အားလုံး အိပ်ပျော်သွားကြပြီး တစ်ရွာလုံး သုသာန်သင်္ချိုင်းလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ဦးလေးကလိယသည် မှောင်ထဲတွင် ချွတ်နင်း နင်းလျက် ယိုင်နဲ့နေသည့် တံ၏တံခါးကို လာလှုပ်သည်။ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် မှတ်လောက်သားလောက် လှုပ်ပြလိုက်ပြီးပြီ ဖြစ်သော်လည်း ခွေးမြီး ကောက် ကျည်တောက်စွပ်သလို အမှတ်သည်းခြေ မရှိပေ။

တမြန်နေ့ည တံခါးရွက် လာဖွင့်သောအခါ ဂေါမတီသည် အစ ပထမတွင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ရုတ်ချည်း ပင် အနီး၌ရှိသော တံစဉ်နှင့် ကောက်ပေါက်လိုက်သည်။ အရှက်မရှိသည့် ကြောင်သူတော် အမြီးကုပ် ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

နံနက် မိုးလင်းသောအခါ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက
“ဦးလေး ကလိယ၊ နဖူးမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ပါလား။ ဘာဖြစ်တာလဲ”
ဟု မေးသည်။ ဦးလေး ကလိယက

“ညက ချော်လဲတာ ထိပ်ကွဲသွားတယ်။ မျက်စိက ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ညဆို သာဆိုတယ်။ လုံးလုံး မမြင်ရဘူး”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။
ထိုအချိန်ကစ၍ ကလဲစားပြန်ချေဖို့ အကြံထုတ်လာခဲ့ရာ ယမန် နေ့က အကောင်အထည် ဖော်လိုက်လေသည်။ မယားနှင့် စည်းဝါးတို့၏

ထားသည်။ ဂိုဒလိကို မုန့်ကျွေးထားသည်။ ထို့နောက် ဤ 'မဟာဘာရတ'ကို စီရင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မီးဖိုအနီး၌ ဂေါမတီကို လှဲအိပ်စေပြီးလျှင် မိခင်သည် ဂေါမတီ၏ အနာဒဏ်ရာများကို ရေနွေးပတ်ဖြင့် အုံအုံပေးနေသည်။ ယနေ့ စားဖို့ သောက်ဖို့အတွက် ဘာတစ်ခုမှ မရှိပေ။ သံအိုးကင်းပေါ်တွင် ပြာပူတင်လျက် ပဲပုပ် အနည်းငယ်ကို ဖုတ်ပြီး ဝိုက်ဖြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ရေ အဝသောက်ပြီး အိပ်ကြသည်။ ဂေါမတီ၏မိခင် အဘွားအိုကြီးသည် လက်၊ ခြေ မသန်တော့သည့်အတွက် ထမင်းနပ်မှန်အောင် မစားနိုင်ရှာပေ။ တစ်လ ကိုးသီတင်းတွင် ဥပုသ်စောင့်သည့်ရက်က များလေသည်။

ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီ မသိပေ။ မီးငြိမ်းနေပြီဖြစ်သည့် မီးဖိုအနီး၌ ခင်းထားသော ဂုန်နီအိတ်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော ဂေါမတီသည် မျက်လုံးကြောင်နေသည်။ ဤမျှ ကျယ်ပြန့်ကြီးမားသော ကမ္ဘာလောက၌ သူ့အတွက် ဘယ်မှာမှ နေရာ ရှာမတွေ့ ဖြစ်နေသည်။ လင်ယောက်ျားက သွပ်ချောင်ချောင်။ ယောက္ခမယောက်ျားသူလည်း မရှိတော့။ ယောက္ခမမိန်းမ သူလည်း မရှိတော့။ မတ်တစ်ယောက် ရှိသည်ဆိုသော်လည်း စစ်ထဲဝင်သွား သည်ဖြစ်၍ အဝေးရောက်နေသည်။

မိဘရွာ၌ တံခါး ခနော်ခနဲကို သွားခေါက်ရန်အတွက် တစ်ဦး တည်းသော မုဆိုးမ မိခင်အိုကြီးရှိသည်။ ရှိသည်ဆိုသော်လည်း နေ့ သေမလား ည သေမလား။

အကြိမ်များစွာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။

ကောင်းကင်အထိ မြင့်မားထိုးတက်နေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ သစ်ကိုင်းတွင် ကြိုးချည်လျက် ဆွဲကြိုးချသေလိုက်မည်။ ဘဝ ဝဋ်ကြွေးက ငြိမ်းသွားမည်။

သို့သော် ရိုးသားအပြစ်ကင်းစင်သော သနားစဖွယ် ကုန်ပစ္စည်း၏ မျက်နှာ

ကလေးက ကြားတွင် နံရံသဖွယ် လာ ကာဆီးနေသည်။ နူးညံ့သေးသွယ်
သော လက်ချောင်းကလေးများ၊ နို့သက် မစင်သေးသည့် သွားကလေးများ၊
အမှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်သွားသည်။ ပိရမာက မည်းနက်ပြီး တုန်
ချည်နေသည့် လက်ဖြင့် ဖွာလန်ကြီနေသော သူ့လုံချည်စကို လှမ်းဆွဲ
ထားသည်။

ကလိယ ဘာတွေ ချင်ခြင်းဖြစ်နေသည်ကို ပိရမာ သိရဲ့လား။

ဂေါမတီ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် လိုက်ပြေးမည် သို့မဟုတ် မြစ်ထဲ
ခုန်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမည်။ ပိရမာက ငွေဝယ်ကျွန်ကဲ့သို့
တစ်သက်လုံး သူတို့ကျွန် ခံနေရမည်။ ပိရမာ သေသွားသည့်အခါ သူပိုင်
သော မြေကွက်ကို သူတို့ သိမ်းမည်။ ပိရမာ၏မိခင် ကွယ်လွန်သွားပြီးသည့်
အချိန်မှစ၍ နတ်ကွန်းဘေးက မြေဩဇာကောင်းသော လယ်ကွက် သုံးကွက်
ကို ငွေခြောက်ဆယ်လောက်ပေးပြီး သူတို့ အပိုင်စီးထားသည်။ မတရား
သိမ်းပိုက်ရန်အတွက် တခြား ပစ္စည်းအချို့လည်း ကျန်သေးသည်။

ထိုနေ့က တေဂျူဝါသည် ပိုခရီ၏ဆိုင်တွင် လူသိရှင်ကြား ကြေ
ညာနေသည်။

“အရူး ပိရမာ သေသွားရင် အပျက်မ ဂေါမတီကို အိမ်ခေါ်ထားမယ်”

ဂေါမတီသည် သူ့ရုပ်ရည်ကို ကျိန်စာသင့်နေသည်ဟုပင် မှတ်ထင်
အောက်မေ့နေသည်။ မျက်နှာကို ဓားနှင့်မွန်းပြီး ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွား
အောင် လုပ်လိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လား၊ မီးရဲရဲတောက်နေသည့်
ကျွန်းသားထင်းဖြင့် မျက်နှာကို ထိုးလိုက်လျှင် ကောင်းမည်လား၊ ဘုရား
သခင်ကလည်း ရက်စက်လွန်းလှသည်။

ဤရုပ်ရည်မျိုး သူ့ကို မပေးလျှင် သူ့အနေနှင့် ယခုလို ဒုက္ခခံနေ
ရမည် မဟုတ်ပေ။ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင်အားလုံး ရန်သူတွေချည်းဖြစ်နေသည်။

“မအိပ်သေးဖူးလား ဂေါမတီ”

မိခင်က ကိုယ်အနေအထား တစ်ဖက်စောင်းပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“အိပ်လို့မရဘူး အမေ”

ဂေါမတီက စိတ်မပါတပါနှင့် ဖြေလိုက်သည်။

“ညည်း မတ်ဆီက စာတွေဘာတွေ မလာဖူးလား”

“မလာတာ ကြာပြီ အမေ၊ တပို့တဲ့ တပေါင်းလောက်တုန်းကတော့ စာတစ်စောင် ရတယ်။ သူတို့တပ် နေရာပြောင်းသွားပြီလို့ ပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး စာ မလာတော့ဘူး”

“ပိုက်ဆံလေး ဘာလေးကော ပို့ရဲ့လား”

“ဘယ်မှာပို့လို့လဲ။ ပထမ နှစ်လ၊ သုံးလလောက်ကတော့ ဆီဖိုး၊ ဆားဖိုးလေး ပို့ပါသေးတယ်။ အခုတော့ ဆီဖိုး၊ ဆားဖိုးတောင် မရတော့ဘူး။ သမီးတို့ကို တလွဲများ ထင်သွားသလား မသိဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က စာရေးပြီး ကတုန်းကတိုက် လုပ်ထားသလားမှ မသိဘဲ”

မြောရင်းပြောရင်း ဂေါမတီ တိတ်သွားသည်။

“ကုန်းမြင့်ပေါ်က ဦးလေးတုလသမီး အကြောင်းကော ဘာ ကြားသေးလဲ အမေ”

တစ်ခဲနက် တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကို ဖြိုဖျက်လျက် ဂေါမတီက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“မကြားပါဘူး”

မိခင်က မဖြေချင့် ဖြေချင် ပြန်ဖြေသည်။

“တနင်္ဂနွေ က ဆံပင်ညှပ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့အိမ် ရောက်နေတယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ”

ဦးလေးတုလ၏ သမီး ဓရီနှင့် ဂေါမတီတို့သည် ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

ဟိုတစ်နှစ်က ‘ဒေဝီဇူရ’ ဘုရားပွဲသို့ နှစ်ယောက်အတူသွားကြသည်။

တစ်ညလုံး နှစ်ယောက်သား အပျော်ကြီး ပျော်ကြသည်။ ခုံသံ ကြားရသော
အခါ ကွေးနေအောင် ကကြသည်။ လေထဲတွင် ပျံ့ဝဲနေကြသည်။

ထိုနေ့ရက်တွေ ယခု ဘယ်ရောက်သွားပြီနည်း။

ဒူးခေါင်းကို မေးနှင့်ဆက်အောင်ကွေးလျက် ဂေါမတီတစ်ယောက်
ဘယ်ဆီဘယ်စခန်း ရောက်နေသည် မသိပေ။



J

ပြောင်းဆန်နှင့်လုပ်ထားသော ညစ်ပုပ်ပုပ် 'ရိုတီ' အနံ့ ရနေသည်။

ခနော်နီ ခနော်နဲ့ တဲငယ်၏ အပြင်ဘက်၌ မီးသေနပ်ပြီဖြစ်သည့် အမွှေးတိုင်တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် သလဲပင်ပေါ်က ကျိုးအော်သံ တအာအာ။

နံနက် မိုးလင်းချိန်၌ ဂေါမတီ တအံ့တဩ တွေ့မြင်နေရသည်။ အမေနှိုးနေပြီ။ ညစ်ပုပ်ပုပ် ရိုတီ သုံးလေးချပ် အိုးကင်းပေါ်တွင် တွေ့မြင် ရသည်။

“ဂျုံ ဘယ်ကရသလဲ အမေ”

“ချေးလာတာပေါ့။ မနေ့ကတည်းက သမီး ဘာမှ မစားရဘူး မဟုတ်လား”

“သမီး မဆာပါဘူး”

စုစုပေါင်း ရိုတီ လေးချပ်လုပ်ပြီး သုံးချပ်က ခပ်ကြီးကြီး၊ တစ်ချပ်က ခပ်သေးသေး။

အမေက ရိုတီသုံးချပ်ကို ဂေါမတီရှေ့ချလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း

ရိုတီတစ်ချပ် ဝါးနေသည်။ သားရေတစ်ပိုင်းကို ဝါးနေသည်နှင့်တူနေသည်။ ဆားနှင့် ရောကြိတ်ထားသော ငရုတ်သီးထောင်းကလေးကိုလည်း ရှေ့တွင် ချထားသည်။

“အမေ ဘာလုပ်တာလဲ။ ဒီရိုတီတွေအကုန် သမီး ဘယ်စားနိုင်ပါ့မလဲ”

“သမီး မနေ့ကတည်းက ဘာမှမစားရသေးဘူး။ ဒီ တစ်ထွာ တစ်ညို လောက် ရိုတီကလေး နှစ်ခု သုံးခု”

ဂေါမတီ ဆင်ခြေ ပြန်မတက်တော့ပေ။ တိတ်တဆိတ် ရိုတီပူပူ ကလေးကို ကောက်ယူပြီး ဆားနှင့် တို့စားနေသည်။

“ကုန္တူးကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်မလာတာလဲ”

“မြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး ကလေးကို ခေါ်လာလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲအမေ။ သမီးတောင်မှ မြက်ရိတ်သွားရင်းနဲ့ ဒီကိုလာခဲ့ရတာ”

“သမီးတို့အိမ်မှာ စားဖို့ ပြောင်းဆန်ရှိရဲ့လား”

အမေက မေးသည်။

“ဘယ်မှာရှိမလဲ အမေ။ ယာထဲမှာတော့ နည်းနည်းပါးပါး ရှိပါတယ်။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ ပြောင်သွားတာပဲ။ အခုတလောတော့ တခြားလူတွေရဲ့ ယာထဲမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ဝမ်းမိုက် ဖြည့်တင်းနေရတယ်။ တစ်နေ့လုံး အရိုးကျိုးမတတ် အလုပ်လုပ်မှ ရိုတီ တစ်ချပ်နှစ်ချပ်စာလောက်ပဲ ရတယ်။ ကုန္တူးအဖေ အလုပ်လုပ်နိုင်ရင်တော့ အခုလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးတို့လဲ ပန်းပဲထောင်ရင် ကောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးနေတယ်။ သံထည်ကို တစ်နေရာရာက အကြွေးနဲ့ယူပြီး အိုးခွက်လုပ်ရရင် ဆီဖိုး၊ ဆားဖိုးလောက်တော့ ရနိုင်ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကုန္တူးအဖေကို သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လို မှိုင်းတိုက်ထားကြတယ် မသိဘူး။ သူတို့ ခိုင်းသလိုပဲ လုပ်ပေးနေရတယ်။ အခုတလောတော့ သူတို့ အာလူးခင်းထဲမှာ အစောင့်ခိုင်းထားကြတယ်။ စောင်စုတ်ခြံပြီး မိုးရွာကြီးထဲမှာ တစ်ညလုံး မိုးရေစိုစိုနဲ့နေတယ်။ တစ်နေ့

နေ့တော့ ယာခင်းထဲမှာပဲ 'မသာ' ပေါ်နေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို မသေရင်လဲ ဒီမသာတွေက ကုန္နူးအဖေကို အဆိပ်ကျွေး သတ်ကြလိမ့်မယ်။ ဂန်ဂျာ သောက်ပြီးတော့လဲ အသက် ပျော့ထွ်သွားနိုင်တယ်”

ဂေါမတိသည် ပြောရင်းပြောရင်း ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။ နောက်ထပ် ရိုတီ တစ်ကိုက်ကိုတောင် မမျိုနိုင်တော့။ မာတောင့်နေသော ရိုတီတစ်ပိုင်းကို အောက်ပစ်ချလိုက်သည်။

“သမီး ကုန္နူးလေး ထမင်းမစားရတာ နှစ်ရက်လောက် ရှိတော့မယ် အမေ”

ဂေါမတိ မျက်နှာ မသာမယာ ဖြစ်သွားသည်။

“အမေလဲ နောက်ထပ် နေရလှ လပိုင်းလောက်ပဲ ရှိတော့မယ်”

တစ်စုံတစ်ခု တွေးတောစဉ်းစားရင်း အမေက ပြောသည်။

“အမေ မျက်နှာလွဲသွားတဲ့အချိန်မှာ သမီး ထမင်းဝအောင် စားရတာ မြင်သွားချင်တယ်။ အဲဒါကိုပဲ အမေ တွေးနေတယ်။ ဒီ ယာတစ်ကွက် နှစ်ကွက် သမီးကို ပေးသွားချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျေးရွာလူကြီး ဟရိကဆန်ဟာ သမီးအဖေ မသေခင်ကတည်းက သူ့နာမည်နဲ့ပဲ လွဲယူ ထားတယ်။ အတိုးပေးမယ့်အစား အိမ်မှာရှိတဲ့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို တောင် သယ်သယ်သွားတယ်။ သမီးအဖေကိုတော့ သူ့ကျွန်လို့ လုပ်ထား တယ်။ သူ့လယ်ယာကို အခမဲ့ အထွန်ခိုင်းတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီ မကောင်းမှုကြီးကို ကျူးလွန်တယ်။ ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက်က ဒါလောက် ယုတ်မာတဲ့အလုပ် လုပ်ရဲတာ အံ့ပါရဲ့။”

တဲအပြင်ဘက် မြေပြင်ပေါ်၌ ဖျာစုတ်တစ်ချပ်ခင်းပြီး သားအမိ နှစ်ယောက် နေစာလှုံမည်ဆိုပြီး ထိုင်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း နေရောင် က ပေါ်မလာ။ အံ့ဆိုင်း ညိုမှိုင်းနေသော မိုးသားတိမ်တိုက်များသာလျှင် ကောင်းကင်တစ်ခွင်၌ ခြေဆန့်လက်ဆန့် လုပ်နေကြသည်။

ဂေါမတီ၏ ဒူးခေါင်းပေါ်တွင် အမေက သူ့ဦးခေါင်း တင်ထား
သည်။ ဂေါမတီသည် သူ့အမေ၏ဦးခေါင်းတွင် သန်းရှာပေးနေသည်။
အမေ၏ ဆံပင်များမှာ ဖြူနေကြပြီဖြစ်သော်လည်း ချွေးအလိမ်းလိမ်းကပ်နေ
သဖြင့် ညစ်ထပ်ထပ် ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းမလျှော်သည်မှာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီ မသိပေ။

“ဒီယာကွက် ရလို့ကော ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဂေါမတီက အတန်ငယ် စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး ပြောသည်။

“ဒါလောက် အဝေးကြီး လယ်လုပ် ယာလုပ်ဖို့ ဘယ်သူလာနိုင်ပါ
မလဲ။ ကုန္တူးအဖေကိုတော့ ဘေးချိတ်ထားလိုက်ပါတော့။ တောင်ခြေသွားပြီး
သစ်ရွေတဲ့အလုပ် လုပ်တဲ့လူတွေက လုပ်နေကြတယ်။ ရာဘာပင်က
ရာဘာစေးထုတ်တဲ့ အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတွေက လုပ်ကြတယ်။ အိမ်ဆောက်ဖို့
ကျောက်သယ်တဲ့လူတွေက ကျောက်သယ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကုန္တူးအဖေ
ကတော့ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လိုပဲ ထိုင်နေတယ်။
သူတို့ရွာမှာ သမီးနေလို့ မရတော့ဘူးအမေ။ တစ်နေ့နေ့ကျရင်တော့ အား
လုံးကို ထားခဲ့ပြီး သမီး ထွက်ပြေးမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျ အဆိုးမဆိုနဲ့။”

“အဲဒီလို မပြောရဘူး သမီး။ လူတွေ နှာခေါင်းရှုံ့လိမ့်မယ်။ ကံ
ကြမ္မာ ဖန်တီးတာကို ခံရမယ်။ သမီး သေသေ မသေသေ သမီးရဲ့ ဘူမိနက်
သန်ဟာ အဲဒီနေရာပဲ သမီး။”

ဂေါမတီ၏ လှုပ်ရှားနေသော လက်သည် တန့်ရပ်သွားသည်။
ဘာတွေးမိသွားသည် မသိ။ ကောင်းကင်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။
သို့သော်လည်း အမေက သူ့စကားကို ဆက်ပြောနေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ အိမ်ပြန်သွားပါဦး သမီး။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး
အရိုက်အနှက်ခံရတယ် ဆိုရင်တော့ အမေ သမီးကို ပြန်မလွှတ်တော့ပါဘူး။
လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ နေရတာ ကိုယ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်လို့ ဖြစ်တာ

မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဘေးဘီကိုလဲ ကြည့်ရသေးတယ်။ သမီးအဖေကို မေးငေါ
ကြလိမ့်မယ်။ သမီးအဖေရဲ့ ဝိညာဉ် နတ်ပြည်မှာ ဒုက္ခရောက်နေတာ သမီး
မမြင်ချင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒီငရဲမှာကော သမီးတို့ ဘယ်လို ချမ်းသာတာမျိုး ရလို့လဲ အမေ”
ဂေါမတီသည် ယင်းသို့ ပြောပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော်လည်း

မပြောဖြစ်ပေ။

နေ့လယ် မွန်းတည့်ချိန် ရောက်လာသည်နှင့် ဂေါမတီ ရုတ်ရုတ်
ရုတ်ရုတ် လုပ်သည်ဆိုသည့်သတင်း တစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။ အမေအိမ်
ထွက်ပြေးလာသည်။ မိကောင်းဖခင် သားသမီးဖြစ်ပါမူ လင်ယောက်ျား၏
အိမ် စွန့်ပစ်ပြီး အဘယ်ကြောင့် ထွက်ပြေးလာရမည်နည်း။

သူ့အကြောင်း ကောလာဟလတွေကလည်း နားမဆုံ ကြားနေရ
သည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် သူ့ယောက်ျားမယောက်ျားသူ၏ညီက သူ့ကို
ရိုက်နှက်ဆုံးမခြင်း ဖြစ်သည်။ လင်ယောက်ျားကိုမူ ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ
ရှိသည်ဟူ၍ပင် မအောက်မေ့ပေ။ လင်ယောက်ျားကိုသာ အသိအမှတ်ပြု
လျှင် ယခုလို အဘယ်မှာ လေလွင့်နေမည်နည်း။

လူပေါင်းများစွာတို့က ထိုကဲ့သို့ သားပုပ်လေလွင့် ပြောနေကြသည့်
အချိန်၌ ရွာထဲတွင် သူ့ဘက်ကရပ်သည့် လူဦးရေကလည်း မနည်းပေ။

မိန်းမတချို့က ထင်မြင်ချက် ပေးကြသည်။

“သနားစရာ သူ့ခမျာ ဘယ်ကြမ္မာဆိုနဲ့များ မွေးဖွားလာရသည်
မသိ။ နှစ်နှစ် သုံးနှစ် အရွယ်လောက်ကပင် ဖခင် ကွယ်လွန်သွားသည်။
ဆယ့်သုံးနှစ် ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် လူမမယ်ဘဝလောက်ကပင် မုဆိုးမဘဝ
ရောက်သွားရရှာသည်။ မကြာသေးသည့်ကာလက နောက်ထပ်တစ်ဖန်
အိမ်ထောင်ပြုရပြန်သည်။ တစ်နေ့နေ့ကျရင်တော့ ကြီးဆွဲချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သတ်သေလိမ့်မည်”

ထိုနေ့တစ်နေ့ အတောအတွင်း၌ပင် ဂေါမတီ၏ သတင်းသည် ရပ်ဝေးအထိ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ အမေ အဘွားအိုကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဂေါမတီ၊ သမီး အမေ့ဆီမှာ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ အမေ သမီးကို လိုက်ပို့မယ်။ သမီး သေသွားသွား၊ အမေပဲ အသက်ရှင်နေနေ သမီးကံကြမ္မာအတိုင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဖြစ် အမေ့အနေနဲ့ကတော့ သမီးကို လိုက်မပို့လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။”

ကုန္တူးအတွက် စားစရာ အနည်းငယ်ထုပ်ပိုးလျက် ဂေါမတီသည် အမေနှင့်အတူ နောက်တစ်နေ့၌ အမေ့ရွာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဂေါမတီ တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ တစ်နေရာရာမှာ နေသားတကျရှိလျှင် ဤ မျက်စိတစ်ဖက်လပ် အမေအိုကြီးကို ခေါ်ထားချင်သည်။ သူ့ကွယ်လွန်လျှင်လည်း ငါတို့မျက်မှောက်မှာ ကွယ်လွန်လျှင် မသင့်တော်ပေဖူးလား။ သို့သော်လည်း ဟိုရွာမှာတော့ ငါတစ်ဦးတည်း နေဖို့တောင် အခက်အခဲရှိနေသည်။ အမေ့ရှိနေသရွေ့ အမေ့ရွာက တံခါးပွင့်နေသည်။ အမေကွယ်လွန်သွားသည့် တစ်နေ့တွင် အမေ့ရွာ သွားသည့်လမ်းလည်း ပိတ်သွားပေလိမ့်မည်။

ဂေါမတီ မျက်နှာ ခပ်ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ အမေလည်း စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ ဂေါမတီကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောပြသည်။

“သမီးယောက်ျား ပိရမာကို အထက်လမ်းဆရာကြီးပြပြီး ဆေးကုပါလား သမီး၊ နဂိုပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ကောင်းလာရင် သမီးတို့ အခုလို ဒုက္ခရောက်နေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အမေ သူ့ကိုတွေ့ရင် အကျိုးသင့်အကြောင်း သင့် ပြောပြပါ့မယ်။ သမီးရဲ့ ယောက်ျားဘက်က ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ကိုလည်း အမေ သဘောပေါက်အောင် ပြောပြပါ့မယ်။ သူတစ်ပါး သားသမီးအပေါ်မှာ

ယခုလို လက်လွန်ခြေလွန်လုပ်တာ မသင့်တော်ပါဘူး။ အမေတို့ကို ငမဲ့တွေ ဆိုပြီး နှိပ်စက်လို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ။ အမေတို့ သားသမီးတွေကလည်း ကျောက်သားတို့ မြေကြီးတို့နဲ့ လုပ်ထားကြတာ မဟုတ်ဘူး။”



ဆည်းဆာနေသည် အနောက်ဘက် တောင်စွယ် အောက်ဆီသို့ ငုပ်လျှိုး သွားသည်။ ပါးလျသော နှင်းမှုန်များ အုံ့ဆိုင်းနေသည်။ အရှေ့က ရေခဲ တောင်သည် ညနေဆည်းဆာ နေရောင်ကြောင့် နုနင်းရောင် ထနေသည်။ ထင်းရှူးတောတစ်ခွင်၌ အေးစိမ့်လာပြီးလျှင် ထူထပ် သိပ်သည်းသည့် အမိုက်မှောင် ပျံ့နှံ့စ ပြုလာပြီ။

ဂျိုးဆယုရာမြစ်ကို ဖြတ်လျက် ဂေါမတီသည် သူ့ရွာ လဂွန်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ ရွာထဲတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်။

ဦးလေးကလိယ ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသဖြစ်နေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း အယုတ္တ အနတ္တတွေ ထွက်နေသည်။

“ဒီလိုသားသမီးမျိုး မွေးလို့ကတော့ ဝမ်းရေစပ်တာကလွဲပြီး ဘာမှ အကျိုးရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီကောင်မ တစ်နေ့ကျရင် ကျုပ်တို့ကို အရှက်ခွဲလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်

မပြောဖူးလား။ ဒီမိန်းမရွှင်ကြောင့် တစ်ရွာလုံး နာမည်ပျက်ရပြီ”

ဦးလေးကလိယ၏ မီးသွေးထက်ပင် နက်ချိပ်နေသော မယားကလည်း တင်းပုတ်လောက် တုတ်ခိုင်သည့် သူ၏လက်မောင်းကြီးကို ရှေ့ယမ်းရှေ့ယမ်းပြီး ပြောနေသည်။

“သူကြီးလုပ်တဲ့လူကလဲ နားဝေတိမ်တောင်နဲ့၊ ပထမ ကျုပ်တို့ရဲ့ တောဂျူဝါကို ဖမ်းသွားတယ်။ ဆယ်အိမ်ခေါင်းကသာကြားမဝင်ရင် တောဂျူဝါကိုပဲ အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်တော့မှာ”

အိမ်ရှေ့ ဂေါမတီ ရောက်လာလျှင် ရောက်လာချင်း သူ့သားလေးကုန်းသည် သူ့အမေထံ လူအုပ်ထဲက ပြေးထွက်လာသည်။ ခွေးပေါက်စလေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ သူ့အမေ၏ ခြေထောက်ကို ဖက်တွယ်ပြီး ပြောလေသည်။

“အမေ အဖေကို လူတွေ ဝိုင်းရိုက်ကြတယ်။ လက်ထိပ်ခတ်ပြီး တော့လဲ ခေါ်သွားကြတယ်”

“သား ဖေဖေကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းသွားကြတာလဲ”

ဂေါမတီသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။

စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ဟရလိအား မေးမြန်းစုံစမ်းလို့မှဆုံးခင် ဟရလိ၏ ဖခင် ဦးလေးခိမု သုတ်သီးသုတ်ပြာနှင့် ရောက်လာသည်။ သူ၏ မည်းနက်နေသည့် လက်ချောင်းကလေးများကို လှုပ်ယမ်းလှုပ်ယမ်းပြီး ခြိမ်းခြောက်နေသည်။

“ကလိယတစ်ယောက်တော့ သူ မတရားလုပ်ထားတာ ခံရလိမ့်မယ်။ ခိုးတာက တစ်ယောက်၊ အဖမ်းခံရတာက တစ်ယောက်။ သူ့သား တောဂျူဝါအစား ဒီ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်ကို အချုပ်ခံရအောင် လုပ်တယ်။ ပိရမာ သူ့ခမျာ ဘာမှလုပ်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အချောင် အဖမ်းခံရတယ်”

ပိရမာတို့၏အိမ်ရှေ့၌ လူစုလူဝေး စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။ မိန်းမ၊

ယောက်ျား၊ ကလေး၊ လူကြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်မှာ ပွဲတော်လေးတမျှ စည်ကားနေသည်။ ထိုအခိုက် တောဂျူဝါသည် သူ့အိမ်မှ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ဦးလေး ခိမု၏ ငှက်လည် မျိုကဲ့သို့ သေးသွယ်သော လည်တိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ကျုပ်ခိုးတာ ခင်ဗျားကြီး မြင်ရလို့လား။ ကျုပ် ဘယ်သူ့ကို အချုပ် ခန်းထဲ ပို့လို့လဲ။ ခိုးမှုကျူးလွန်တဲ့လူက ပိရမာ။ ကျုပ်တို့က အဖမ်းခံရ မှာလား။ ရွာသူရွာသားတွေကို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်အောင် လုပ်နေတယ်”

ဦးလေးခိမုသည် အရပ်ပုပြတ်ပြတ်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်လုံး ကိုယ် ထည်ကလည်း မြက်ပင်သာသာလောက်သာ ရှိသည်။ ရုန်းကန်နေသည့် ကြားထဲက ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ပါသွားသည်။ ထိုအခိုက် ကျွက်စီ ကျွက်စီ ဖြစ်နေသည်ကို ကြားရ၍ ဦးလေးကလိယလည်း အခင်းဖြစ်ပွားရာ သို့ ရောက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော တမာကူရှုသည့် ဆေး တံရိုးကြီးနှင့် ဦးလေးခိမု၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်လေသည်။

သားအဖနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်နေ သော်လည်း ဦးလေးခိမုသည် နှုတ်ပိတ်မသွားပေ။

“ဒီသနားစရာ သတ္တဝါကို ဘယ်လောက်ချည်နှောင်ထားလို့ ရသလဲ ဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ လိုဂတ်အလမိုရာ တရားရုံးသွားပြီး ငါ ကိုယ်တိုင် သက်သေခံမယ်။ မှန်တဲ့အတိုင်း မထွက်ဆိုရဲရင် ငါ အဖေ မာရပတိယာရဲ့ သားမဟုတ်ဘူးလို့ပဲ မှတ်လိုက်ပေတော့”

“သွားပါသွားပါ။ တရားရုံးမကလို့ ဘယ်သွားသွား အရေးစိုက်စရာ မလိုဘူး။ ဒီလူကြီးပေါ့၊ မနှစ်က တောင်ခြေမှ ဝံဂါထာရရဲ့ အမြီးပြတ် နေတဲ့ နွားမကိုခိုးလာပြီး ဓတိမာမှာရှိတဲ့ ဟလဝါသည် လာလုဆီ သွားရောင်းတာ”

ဦးလေးခိမုက ကောင်းကင်ကို ကြည့်လျက် လက်အုပ်ချီပြီးလျှင်
ပြောလေသည်။

“ငါ နွားမ ခိုးတယ် မခိုးဘူးဆိုတာ ကျိန်ပြီးပြောရဲတယ်။ ဟေ့
ကလိယ၊ ဟိုဖန်ခေါင်းတုံးနဲ့ သမုတ်ခံရတာ ဘယ်သူလဲ။ မင်းရဲ့သမီး
မဟုတ်လား။ ထရဝန်ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံးမှာ ဖုံးလို့မရဖိလို့မရ ဖြစ်သွားတယ်
မဟုတ်လား။”

သူ့မယားအား ထိုကဲ့သို့ စွပ်စွဲပြောဆိုရမလားဆိုပြီး တေဂျူဝါသည်
အသားတဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီးလျှင် စွန်ရဲကဲ့သို့ ဦးလေးခိမုအား ထိုးသုတ်
မည်လုပ်စဉ် အနီးရှိ လူများက အတင်းဝင်ဖျန်ဖြေကြသည်။

“ဦးလေးခိမု ဒါလောက် ကြီးတောင့်ကြီးမားကြီးကျမှ ဘာဖြစ်လို့
ရန်ဖြစ်ချင်ရတာလဲ”

တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ဦးလေးခိမု၏ လက်ကို အတင်းဆွဲ
ခေါ်သွားပြီးလျှင် အိမ်ထဲခေါ်သွားပြီး တံခါးပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

လူအုပ်ကွဲစပြုလာသည်။ လူအတော်များများသည် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်
ပြန်ပြီး ခပ်လျှိုလျှိုနေကြသည်။ သူကြီး တစ်ပတ် ပြန်ကြော့လာပြီး အကုန်
သိမ်းကျုံးဖမ်းမှာ ထိတ်လန့်စိုးရွံ့နေကြသည်။

ယနေ့ မည်သည့်ပန်းပဲဖိုကမှ ထုသံ ရိုက်သံ မကြားရပေ။ သံကို
ထုနှက်သဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာသည့်မီးပွားများကိုလည်း မည်သည့်နေရာမှာမှ
မတွေ့ရပေ။ သံပူပေါ်၌ အေးနေသည့်တူဖြင့် ထုနှက်နေသည့် အသံ
ကိုလည်း မကြားရပေ။ ဖားဖိုများအားလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။ လက်မှု
ပညာသည်များနှင့် ပန်းပဲဆရာများ၏ ရွာတစ်ရွာလုံးသည် သုသာန်တစ်
ပြင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ မီးထွန်းသည်ကိုပင် မည်သည့်နေရာတွင်မှ မတွေ့
မြင်ရပေ။

အမေအိုကြီးသည် အလွန်မောပန်းနေပုံရသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ခြေပစ်

လက်ပစ် ထိုင်နေသည်။ ဂေါမတီသည် လက်တွေ့မြေတွေအားလုံး ရိုက်ချိုးထားသလို ဖြစ်နေသည်။ မြေကြီးပေါ်၌ပင် ထိုင်ရာမထ လုပ်နေသည်။ သားကုနှူးက သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ရှိုက်နေသည်။

ညဉ့်နက်သည်ထက် ညဉ့်နက်လာပြီး မိုးတဖျောက်ဖျောက် ရွာသော အခါ ဂေါမတီသည် မထချင် ထချင်နှင့် ထပြီးလျှင် အမေ၏ လက်ကို ဆွဲလျက် တဲအတွင်း ခေါ်သွားသည်။ ကောက်ရိုးဖျာပေါ်၌ အိပ်ရာခင်း အစုတ်ကို ခင်းပြီးလျှင် အမေကို သိပ်လေသည်။

ပိန်လိန်နေသည့် ဆန်ပုံးထဲတွင် ဆန်တစ်စေ့မှ မကျန်တော့ပေ။ ပြောင်းဆန်နှင့်လုပ်ထားသော ဂျုံမှုန့်အထုပ်တစ်ထုပ် ထားခဲ့သည်မှာလည်း လက်ရာမယွင်း ကျန်ရှိနေသည်။ ပိရမာသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် မီးမွှေးပုံ မရပေ။

မီးမွှေးပြီး ရိတီလုပ်ဖို့ရန်အတွက်ပင် စွမ်းအားရှိဟန် မတူတော့ပေ။

ဂေါမတီကိုယ်တိုင်လည်း မြက်ဖျာတစ်ချပ်ခင်းပြီး ပစ်လွဲလိုက်လေသည်။ ကုနှူးသည် အမှောင်ထဲ၌ သူ့အမေဘေးတွင် ကပ်ပြီး အိပ်နေသည်။ ယခုထက်ထိပင် ကြိုကြားကြိုကြား ရှိုက်နေတုန်းပင်ဖြစ်သည်။

“သား ကုနှူး ထမင်းဆာနေသလား”

ကုနှူးက ဦးခေါင်း ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“အမေ”

အမှောင်ထဲတွင် ကုနှူးသည် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခု သတိရသွားဟန် တူသည်။

“အဖေကို တုတ်တွေနဲ့ ရိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သူကြီးက အဖေကို မြေကြီးပေါ်မှာ တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ အဖေကျောမှာ အသားနီလန်ပြီး နီရဲနေတယ်။ အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ အဖေကို စာရွက်ပေါ်မှာ အရေးခိုင်းကြတယ်”

ယခင်ကလည်း ပိရမာအား ယခုလိုပင် သုံးလေးကြိမ် ဖမ်းသွားဖူးသည်။ နိပိစက်ညှဉ်းပန်းမှာ စိုးရိမ်သည်ဖြစ်၍ ပိရမာသည် သူ့အပေါ် စွဲချက်တင်သမျှကို ဝန်ခံခဲ့သည်။ အတော်အသင့် ပြစ်ဒဏ်ခံရပြီးနောက် တစ်ဖန် ရွာပြန်ရောက်လာသည်။

အရပ်ထဲတွင် ခိုးမှု၊ ရိုက်မှု၊ မြင်းပျောက်မှု၊ နွားပျောက်မှု ပေါ်လာသည့်အခါတိုင်း စစ်ဆေးစေးမြန်းမှုအဆုံး၌ ပိရမာသည် သူကြီးထံမှောက် ရောက်လာရမိဖြစ်သည်။ တောထဲတွင် အခွင့်မရှိဘဲ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ချက်အရက် ချက်ကြသူများကလည်း မကြာခဏ ပိရမာကို ခေါ်ခေါ်သွားကြသည်။ 'ဂန်ဂျာ' တိုက်ကြသည်။ ထမင်းကျွေးကြသည်။ ပုလိပ်လာဖမ်းလျှင် သူ့ကို ဓားစာခံလုပ်ရန်အတွက် ယင်းသို့ ထွင်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပိရမာသည် ယင်းကဲ့သို့ အဘယ့်ကြောင့် မတရား အနိပိစက်ခံနေရသနည်း။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမူ သူ့ဘက်က မရပ်ကြဖူးလား။ ယခု တစ်ကြိမ်၌မူ ဦးလေးခိမု ပိရမာဘက်က ရုတ်တရက် ဝင်ရပ်လိုက်သဖြင့် ပိရမာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်သွားကြသည်။

ဤပုညက်ညက်သည် စိတ်မထင်လျှင် သူ့လုပ်ချင်သည်ကို မဖြစ်မနေ လုပ်တတ်သည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို အရပ်ထဲကလူတွေ အတော်များများ သိထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးလေးကလိယသည် အရပ်ထဲက လူကြီး နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့ပြီးလျှင် ဦးလေးခိမု၏ အိမ်အဝတွင် လာရပ်သည်။ ကလိယသည် မိမိကိုယ်တိုင်ကမူ နောက်ကနေပြီး၊ ခေါ်လာသည့် လူကြီးနှစ်ယောက် သုံးယောက်ကို ရှေ့ကထားသည်။

“ခိမု၊ မနေ့က ကလိယနဲ့ ကတောက်ကဆ ဖြစ်ကြတယ် ကြားရလို့ ကျုပ်တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။”

ယခင်ကလည်း ပိရမာအား ယခုလိုပင် သုံးလေးကြိမ် ဖမ်းသွားဖူးသည်။ နိပိစက်ညှဉ်းပန်းမှာ စိုးရိမ်သည်ဖြစ်၍ ပိရမာသည် သူ့အပေါ် စွဲချက်တင်သမျှကို ဝန်ခံခဲ့သည်။ အတော်အသင့် ပြစ်ဒဏ်ခံရပြီးနောက် တစ်ဖန် ရွာပြန်ရောက်လာသည်။

အရပ်ထဲတွင် ခိုးမှု၊ ရိုက်မှု၊ မြင်းပျောက်မှု၊ နွားပျောက်မှု ပေါ်လာသည့်အခါတိုင်း စစ်ဆေးစေးမြန်းမှုအဆုံး၌ ပိရမာသည် သူကြီးထံမှောက် ရောက်လာရမိဖြစ်သည်။ တောထဲတွင် အခွင့်မရှိဘဲ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ချက်အရက် ချက်ကြသူများကလည်း မကြာခဏ ပိရမာကို ခေါ်ခေါ်သွားကြသည်။ 'ဂန်ဂျာ' တိုက်ကြသည်။ ထမင်းကျွေးကြသည်။ ပုလိပ်လာဖမ်းလျှင် သူ့ကို ဓားစာခံလုပ်ရန်အတွက် ယင်းသို့ ထွင်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပိရမာသည် ယင်းကဲ့သို့ အဘယ့်ကြောင့် မတရား အနိပိစက်ခံနေရသနည်း။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမူ သူ့ဘက်က မရပ်ကြဖူးလား။ ယခု တစ်ကြိမ်၌မူ ဦးလေးခိမု ပိရမာဘက်က ရုတ်တရက် ဝင်ရပ်လိုက်သဖြင့် ပိရမာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်သွားကြသည်။

ဤပုညက်ညက်သည် စိတ်မထင်လျှင် သူ့လုပ်ချင်သည်ကို မဖြစ်မနေ လုပ်တတ်သည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို အရပ်ထဲကလူတွေ အတော်များများ သိထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးလေးကလိယသည် အရပ်ထဲက လူကြီး နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့ပြီးလျှင် ဦးလေးခိမု၏ အိမ်အဝတွင် လာရပ်သည်။ ကလိယသည် မိမိကိုယ်တိုင်ကမူ နောက်ကနေပြီး၊ ခေါ်လာသည့် လူကြီးနှစ်ယောက် သုံးယောက်ကို ရှေ့ကထားသည်။

“ခိမု၊ မနေ့က ကလိယနဲ့ ကတောက်ကဆ ဖြစ်ကြတယ် ကြားရလို့ ကျုပ်တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။”

ပရောဂမ္မိက ဆရာကြီး သမားကြီးတို့၏ လေးနက်သော စကားလုံး မျိုးဖြင့် အစပျိုးလိုက်သည်။

“ကလိယကိုယ်စား ခိမုကို တောင်းပန်မလို့ ကျုပ်တို့လာခဲ့တာပါ။ ခိမု လိုဂတ်အလမိရာ တရားရုံးသွားပြီး အရေးအခင်းအကြောင်း ပြောပြ လိုက်ရင် ပုလိပ်တွေ ကျုပ်တို့ရွာလာပြီး ဒုက္ခပေးကြမှာ မလွဲဘူး။ ပိရမာ တို့ထံတိုင်က သူ့အပြစ်သူ ဝန်ခံနေတာ ခိမုက ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပါချင်ရတာ လဲ။ အချုပ်ခန်းထဲ ပိရမာ သွားရသွားရ၊ တေဂျူဝါ သွားရသွားရ ဘာထူးမှာ လဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဆွေမျိုးသားချင်းတွေပဲဥစ္စာ၊ ဦးကြီး ဦးလေးရဲ့ သားသမီးတွေပဲ မဟုတ်လား။ ပိရမာ ဒီမှာနေလို့လဲ အပိုပဲ။ ဘာမှလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အကျဉ်းထောင်ပဲ သွားနေပါစေ။ တေဂျူဝါက အလုပ်အကိုင် လုပ်နေတဲ့လူ၊ နွားကျောင်းရင်လဲ တောင်ခြေ သွားသွားနေရတယ်။ သူ့ဝမ်း ရေးအတွက် လုပ်ကိုင်နေတာကို ဘာဖြစ်လို့ ကဖျက်ယဖျက် လုပ်ချင် ရတာလဲ။ ခိမု ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း သူ ဘာလုပ်လို့လဲ”

“အရပ်ပုပြတ်ပြတ် ဦးလေးခိမုသည် ရုတ်တရက် တင်းမာလာသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခိုးမှုမှာ တေဂျူဝါလဲ ပါတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လဲ သိတာပေါ့”

“ဦးလေးခိမုကလဲ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းမာနေချင်ရတာလဲ။ တေဂျူဝါ က ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ မကောင်းတဲ့လူတွေနဲ့ အပေါင်းအဖက် လုပ်တဲ့ အတွက် သူတို့ သွေးဆောင်ရာကို ပါသွားမိတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကလိယက ဝင်ပြောသောအခါ ပရောဂမ္မိက ဟန့်တားလိုက်သည်။

“မင်း ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့။ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

ဦးလေးခိမုက ကလိယဘက်လှည့်ပြီး ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက် လေသည်။

“ဘာကလေးလဲ။ ကလိယ မင်း မရှက်ဖူးလား။ နဖူးမှာလဲ အစက်နဲ့၊

လည်ပင်းမှာလဲ ပရိတ်ချည် ခြောက်ကွင်းကြီးများတောင် ဆွဲထားတယ်။ ဒါနဲ့တောင်မှ ညကြီးအချိန်မတော် မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှာ မင်း မိန်းကလေးနေတဲ့ တဲတံခါးကို လာဖွင့်တယ်မဟုတ်လား။”

ဦးလေးခိမု၏ မျက်လုံးကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှ မီးပေါက်မီးလျှံများ ထွက်နေသည်။ စိန်ခေါ်သည့် အမူအရာဖြင့် သူ့ထုံးစံအတိုင်း လက်မထောင်ကာ ထောင်ကာနှင့် ပြောနေလေသည်။

“ပီရမာရဲ့ ဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲနဲ့ထုတာလဲ မင်းပဲ။ အဲဒီအချိန်က စပြီး သူ့အခုလို အခြေအနေမျိုး ရောက်လာခဲ့ရတာ။ မင်းဟာ လူသတ်သမား၊ ဗြာဟ္မဏ လူမျိုးတစ်ယောက်ကိုသတ်တဲ့ ငရဲ မင်းခံရမှာမလွဲဘူး။ မင်းလူ ဘယ်နှစ်ယောက် သတ်ခဲ့တယ် မသိဘူး။”

ဦးလေးခိမုသည် ကလိယအား စားတော့မလို ဝါးတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ ပရေရာမ်က ဦးလေးခိမု၏ ပခုံးကိုကိုင်ပြီး ပြောလေသည်။

“ယခုတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ ခိမု၊ နောက်တစ်ကြိမ် ကလိယ ဘာမှမလုပ်တော့ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့ ကျိန်တွယ်ပြောပါ့မယ်။”

ပရေရာမ်သည် သူ၏စုတ်ပြီနေသော ဦးထုပ်ကို ခိမု၏ခြေထောက်ပေါ်တင်လျက် ဆက်ပြောသည်။

“ဒီခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုးတွေကို နည်းနည်းပါးပါး ငဲ့ပါဦး ခိမု၊ ပီရမာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အကျဉ်းခံနေရမှာလဲ။ မကြာခင် ပြန်ရောက်လာမှာပါ။ အရည်မရ အဖတ်မရ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တုတ်တပြက် ဓားတပြက် လုပ်နေတာ မကောင်းပါဘူး။ ကလိယအတွက် စိတ်ချပါ။ ကျုပ်တို့ တာဝန်ယူပါမယ်။”

ဦးလေးခိမု ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်သည့် အခြေအနေ ရောက်သွားသည်။ ခပ်စောစောကပင် သံအိုးသံခွက်များကို ဂုန်နီအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားသည်။ ဆောင်းရာသီအတွက် ဆန်ခါး

သိုလှောင်ထားရန် အိုးခွက်များကို ကျာလဆီတလွှီသို့ သွားရောင်းချမည့် ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးလေးခိမုသည် တစ်ခေါင်းလုံး ပွေးပွေးဖြူနေသည့် မိမိဦးခေါင်းကို ကုတ်ပြီး မထွေးနိုင် မမျိုနိုင် ဖြစ်နေသည်။



တစ်ညလုံး မိုးရွာနေသည်။ မိုးထစ်ချွန်းနေသည်။ လျှပ်စီးလက်နေသည်။
 တဲတစ်ခုလုံး ရေလျှံနေသည်။ သုံးယောက်သား ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး
 ဟိုထောင့်သည်ထောင့် ရွှေထိုင်နေကြရသည်။

နံနက်မိုးလင်းလာသောအခါ မိုး အတန်ငယ် စဲသွားသည်ဖြစ်၍
 ဂေါမတီသည် ရေပုံးဖြင့် တဲထဲကရေကို ခပ်ခပ်ပြီး အပြင်ဘက်တွင် သွန်
 ပစ်သည်။

ကုန်းသည် ထမင်းဆာသောကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ဂေါမတီ မိခင်
 အဘွားအိုကြီးသည် သူ့ရွာ ပြန်သွားရန် စိတ်လေးနေသည်။

“ဂေါမု၊ သမီးကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး အမေပြန်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။
 ပိရမာကို ဆွဲသွားကြပြီ။ သမီးကိုပါ ဆွဲသွားရင် အမေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အဘွားအိုကြီး၏ ကွဲအက်နေသော အသံ၌ ထူးခြားနေသော ဝေဒနာ
 တစ်ခု ပေါ်လွင်နေသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဟင်းအင်း။ အမေ ရွာပြန်သွားပါ။ ဒီမှာ ဖြစ်လာတာ

တွေကို သမီး ရင်ဆိုင်မယ်။ အမေ ဒီမှာနေရင် သမီး ပိုပြီးစိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရ လိမ့်မယ်။ ဒီလူယုတ်မာတွေ သမီးကို ရိုက်လားနှက်လားလုပ်ရင်
အမေ ကြည့်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အမေ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။
အမေ ရွာပြန်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

တဲအတွင်းရှိ မြေကြီးအခင်း ဗွက်ပေါက်နေသည်။ ထင်းများလည်း
ရေစိုနေကြသည်။ မီးဖိုနေရာတွင် ညစ်ပတ်နေသော ရေအပြည့်ရှိနေသည့်
ရေအိုင်ကလေးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ဘယ်လိုလုပ် မီးမွှေးမည်နည်း။ အမေကို ဘယ်လိုလုပ် တစ်ခုခု
ကျွေးရမည်နည်းဟု ဂေါမတီ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဂျုံကြမ်း
တော့ အနည်းအကျဉ်းရှိနေသည်။

သို့သော်လည်း ဘယ်လိုလုပ် 'ရိုတီ' လုပ်မည်နည်း။ သစ်ခေါက်လို
မာကျောနေတဲ့ ဒီရိုတီကို သွားမရှိတဲ့ အမေ ဘယ်လိုလုပ် ဝါးမည်နည်း။

အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးနောက် ဂေါမတီသည် ရွှေဖရုံသီးကို လေး
ထောင့် အတုံးကလေးတွေဖြစ်အောင် ဓားနှင့်လှီးပြီး ဒယ်အိုးထဲ ထည့်သည်။
ထို့နောက် ဒယ်အိုးကိုယူပြီး ဦးလေးခိမ့်အိမ်သွားသည်။

မီးဖိုပေါ်တွင် ဒယ်အိုးတင်ရုံရှိသေး ကုန္နူး ပြေးလိုက်လာသည်။

“အမေ၊ အိမ်မှာ လူတွေရောက်နေတယ်။ အမေ အခုချက်ချင်း အိမ်
ပြန်လာပါ”

ဂေါမတီသည် သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ပြေးလိုက်လာသည်။

“ညည်းကို စခန်းမှူးက ခေါ်နေတယ်”

အိမ်တွင် ရောက်နေကြသူများထဲက တစ်ယောက်က ဆီးပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တာလဲ”

“ခိုးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးစရာရှိလို့”

စခန်းမှူး လက်ထောက်က မာဆတ်ဆတ်ပြောသည်။

“ဘာမေးစရာ ရှိလို့လဲ”

ဂေါမတိ မပြောခင် အဘွားအိုကြီးက ပြောလိုက်လေသည်။

“အဲဒါ ကျုပ်တို့ကိုမေးလို့ ဘယ်သိမှာလဲ။ သူတို့ကို သွားမေးမှ သိမှာပေါ့။ တရားရုံးနဲ့ ပတ်သက်တာ တစ်ခုခုရှိနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဂေါမတိက အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီး မေးလိုက်ပြန်သည်။

“စခန်းမှူးက ဘယ်ကို လာရမှာလဲလို့ ခေါ်တာလဲ”

“စခန်းကို”

“ပိရမာကိုလဲ အဲဒီမှာပဲ ချုပ်ထားသလား”

အဘွားအိုကြီးက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ပိရမာက ဖြောင့်ချက်တောင် ပေးပြီးပြီ”

“ဘယ်လို ဖြောင့်ချက်ပေးလို့လဲ”

“ရာဘာ ပီပါတွေ ခိုးတဲ့အမှုမှာ သူလဲပါတယ်လို့ ဖြောင့်ချက်ပေး တယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မကို ခေါ်စရာ ဘာလိုတော့သလဲ”

ဂေါမတိက ခပ်မာမာပြောလိုက်သည်။

“ညည်း မှန်မှန်ကန်ကန် ထွက်တယ်ဆိုရင် လွှတ်ချင်လွှတ်လိုက်မှာ ပေါ့။ ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ”

“လွှတ်ကော ဘာထူးမှာလဲ။ ဖမ်းချင်ရင် ထပ်ဖမ်းကြဦးမှာပဲ။ သူ့ကို မှ ရွေးပြီး စခန်းမှူးက ဘာကြောင့် ဖမ်းသွားသလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ။ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်နေတာလဲ”

ထိုအခိုက် ကုန်းမြင့်ပေါ်က အဘိုးကြီး ဟရရာမ်သည် စုတ်ပြီနေ သော သက္ကလပ်ခေါင်းစွပ်ကို နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ပြင်ဆောင်းပြီး ထိုနေရာသို့ ရောက်လာသည်။

“စခန်းမှူးရဲ့လူတွေပြောတာ မမှားဘူး။ သမီး သွားပြီး အခြေအနေကို

အကဲခတ်ကြည့်ပါလား။ အစိုးရ တရားရုံးဆိုတာ မတရားတာ မလုပ်ဘူး။ တရားဥပဒေအရသာ လုပ်တယ်”

“ဟုတ်လား”

ဂေါမတီက ငေါတော့တော့အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ တရားမရှိတယ်ဆိုရင် ဒီကနေ့ ကျွန်မတို့ အခြေအနေမျိုး ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာဘူး။ ကျွန်မတို့အတွက် တရားမရှိတာ လုံးဝမရှိဘူး။ ကျွန်မ အခု ဘုရားကျောင်းသွားပြီး တိုင်တည်မယ်။ နတ်ဒေဝတာ ရှေ့မှောက်မှာ လက်အုပ်ချီပြီး မတရားလုပ်တဲ့လူတွေ ပျက်စီးပါစေလို့ ဆုတောင်းမယ်”

ဂေါမတီကို လာခေါ်သူများ ခဏနေပြီး ပြန်သွားကြသောအခါ အဘွားအိုကြီးက သူ့သမီးကို ပြောပြသည်။

“သမီးက ခေါင်းမာနေတာကိုး။ လိုက်သွားတော့ သမီးကို သူတို့က ကိုက်စားမှာတဲ့လား။ သမီး ရွှေဖရုံသီး သွားပြုတ်နေတုန်း ဆုဒလိက ပြောနေတယ်။ သူတို့ ရိုက်ကြနက်ကြတဲ့အတွက် ပိရမာ သွေးတောင်အန်တယ်တဲ့။ သူ့ဗိုက်ထဲက အသည်းတွေ၊ အူတွေ၊ ကလီစာတွေ ဘာဖြစ်ကုန်ကြတယ် မသိဘူး”

“အမေ ရွာပြန်သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ သမီးတို့ ကံကြမ္မာကို ဘယ်သူကမှ လာပြီး ပြောင်းလဲပစ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သေရမယ်လို့ ကံကြမ္မာမှာ ရေးထားတာရှိရင် မသေဘဲ နေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂေါမတီသည် မျက်ရည်တစ်ပေါက်ပေါက် စီးကျပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“အမေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာလာပြီး ဒုက္ခခံနေရတာလဲ”

ဂေါမတီသည် သတိရလာသဖြင့် ဦးလေးခိမုအိမ်သွားပြီး ရွှေဖရုံသီး ပြုတ်ထားသော ဒယ်အိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မယူလာခဲ့သည်။

“အမေ သိပ်ဆာနေတော့မယ်။ နည်းနည်းလေး အအေးခံပြီး စားလိုက်ပါ့တော့လား။”

ပူတုန်းပူဆဲ ဖြစ်နေသေးသည့် ဒယ်အိုးကို အဘွားကြီး၏ရှေ့ ချပေးလိုက်သည်။ ဒယ်အိုး၏ အဖုံးအောက်ဘက်၌ ဖရုံရွက်စိမ်းစိမ်းများကို ထည့်ထားသည်။ အဖုံးအစပ်က အပူငွေ့များ ထိုးထွက်နေကြသည်။

အဘွားအိုကြီးသည် ရွှေဖရုံသီးပြုတ်ကို စား၍မရ ဖြစ်နေသည်။ ပူနေသေးသည့် ရွှေဖရုံသီးစိတ်များကို အေးအောင် ဖူးခနဲဖူးခနဲ မှုတ်နေသော်လည်း အေးမလာသေးပေ။ အနီးတွင် ထိုင်နေသော ကုန္တူးကမူ ရွှေဖရုံသီး နှစ်စိတ်သုံးစိတ်ကို မျိုပစ်လိုက်လေသည်။

ဂေါမတီသည် မိုးရေရွဲနေသော အဝတ်များကို အပြင်ထုတ်ပြီး နေပူလှန်းသည်။ အိပ်ရာခင်း အစုတ်အပြိုကိုလည်း ဝါးတိုင်ပေါ်တွင် ဖြန့်လှမ်းထားလိုက်သည်။

“အမေ ဘာမှလဲ မစားပါလား။”

ဂေါမတီသည် တဲအတွင်းဘက် ဝင်လာသည်နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“အမေ စားချင်စိတ်လဲ မရှိတော့ပါဘူး။ ပိရမာတစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားရင် ညည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ညည်းတို့ သားအမိ ဘယ်လိုလုပ်နေကြမလဲ။”

မိခင်၏အသံသည် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

လက်ထဲကိုင်ထားသော ရွှေဖရုံသီးစိတ်မှာလည်း လက်ထဲတွင် ထိုအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။

ယင်းသို့အားဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက် အချိန်တန်ကြာမျှ ထိုင်နေကြသည်။ အချိန်တန်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂေါမတီက မပြောချင်ပြောချင်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အမေ ပြန်တော့လေ။ နို့မဟုတ်ရင် ညနေ အိမ်ပြန်မရောက်ဘဲ နေဦးမယ်။ အမေက မျက်စိကောင်းတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ မြစ်ဖြတ်ကူးရ တာလဲ မလွယ်ဘူး။ မိုးရွာတဲ့အတွက် မြစ်ရေ ခါးအထက်လောက် ရှိနေပြီ။ သတိထားပြီး မြစ်ကိုကူးပါ အမေ။ ရေစီးထဲ မျောပါသွားဦးမယ်”

ဘယ်လိုကံကြမ္မာများလဲ မသိဘူး”

အဘွားကြီးက သက်ပြင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

*

ဂေါမတီသည် သူ့အမေကို ခပ်လှမ်းလှမ်းအထိ လိုက်ပို့လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်နေသည်။ ထင်း ခြောက်ပုံ အကွယ်တွင် ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ထောက်ပြီး နေစာ လှုံနေသည်။

ထိုနေရာ၌ လေတိုက်သက်သာသည်။ မနေ့ညက တစ်ညလုံး မိုးရွာ နေသည်ဖြစ်၍ ကောင်းကောင်း အိပ်မရသောကြောင့် အိပ်ငိုက်နေသည်။ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ကောက်ရိုးထုံးများတင်ပြီး အတွင်းဘက်က သရုပ်ကိုင် ထားမည်ဟု တစ်ခါတုန်းက ဂေါမတီ အကြံရဖူးသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းအကြံသည် အကောင်အထည် ပေါ်မလာခဲ့ပေ။ သူစုဆောင်းထားသော ကောက်ရိုးများကို သူမရှိတုန်း ယောက္ခမ၏ညီက သူတို့အိမ်က နွားတွေကို ချကျွေးပစ်လိုက်သည်။

ရေစိုနေသော ခါးဝတ်အစုတ်အပြုံကို နေပူထဲတွင် ဖြန့်လှန်းထား လိုက်သည်။ အဝတ်ဗလာကျင်းနေသော ခြေထောက်ပိုင်းကို ဖုံးအုပ်ရန် မည်သို့ လုပ်မည်နည်း။

ဦးခေါင်းပေါ်တင်ထားသော အဝတ်ကို ခြေထောက်ပေါ် ဖြန့်ထား လိုက်သည်။ ပြည့်ဖြိုးဖွံ့ထွားပြီး ကျောက်ဖြူသားကဲ့သို့သော ပေါင်တွင်

အအေးဒဏ်ကြောင့် ပြုတ်ထဲလာသည်။ ပေါင်နှစ်ဖက်ကို လက်ဝါး နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်ပြီး နွေးလာအောင်လုပ်သည်။

ဤမျှအေးသော ဆောင်းကာလ၌ ကိုယ်ဖုံးစရာ အဝတ်မရှိပေ။ ခါး ဝတ်သည် ဟိုနေရာ သည်နေရာတွင် ပေါက်ပြဲပြီး ဇာပေါက် ဖြစ်နေသည်။ ဦးခေါင်းဖုံးသော အဝတ်မှာလည်း ဦးခေါင်းပင်မလုံပေ။ ရင်သား ဖုံးထား သော အတွင်းခံအင်္ကျီမှာလည်း ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြဲနေပြီ။ ရင်သားနှစ်မြွှာ နေရာတွင် ကွက်ပြီး ပေါက်ပြဲနေသည်။ ညစ်နွမ်းမည်းနက်နေသော အတွင်းခံ အဝတ်သာလျှင် ကျန်ရှိနေသည်။

ထိုနေ့က ရမိယန်သည် လယ်ထဲတွင် ကောက်ရိတ်နေသည်။ အောက် ဘက်က လယ်ကွက်ထဲ ဆင်းလာပြီးလျှင် ရမိယန်သည် ဂေါမတီအား အဓိပ္ပာယ်မရှိ စကားပြောပြီးလျှင် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အကြည့်ဖြင့် ဂေါမတီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို စားတော့မလို ဝါးတော့မလို စိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

အဝတ်ကိုဆွဲဆွဲပြီး သူ့ကိုယ်အင်္ကျီ အစိတ်အပိုင်းကို ဖုံးဖိရန်ကြိုးစား သော်လည်း အောင်မြင်မှု မရရှိသဖြင့် ဂေါမတီသည် လယ်ကွက်ထဲ တံစဉ် ထားခဲ့ပြီး “ရေသောက်ဦးမည်” ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကုန်းမြင့် ပေါ်တွင် ရှိသော အိမ်ဝင်းထဲ တက်သွားသည်။ ထို့နောက်မှ ရမိယန်၏ မယားနှင့်အတူ ပြန်လာပြီး လယ်ထဲတွင် ညမိုးချုပ်သည်အထိ အလုပ်လုပ် နေသည်။

ရှောက်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ရှောက်ရွက်ခွေးသည်အစဉ်လည်း ဝံပုလွေ နှင့်တူသော ပတရောက်လ်သည် ရှောက်ပင်နား ကပ်လာပြီး အပေါ် မော့ ကြည့်နေသည်။ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်လောက် ဂေါမတီက တံတွေးထွေးချသော အခါ အရှက်မရှိ သွားကြီးဖြဲပြီး ရယ်နေသည်။

နေပူထဲတွင် ထိုင်နေပြီးနောက် မကြာခင် အတောအတွင်းမှာပင် မြက်ထုံးတစ်ထုံးကိုင်ပြီး ဦးလေးကလိယ အနိမ့်ပိုင်းလယ်ကွင်း၌က အပေါ်

တက်လာပြီး ဂေါမတီအနီး ရောက်လာသည်။ အတန်ကြာမျှ ဂေါမတီအား
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး သားရဲမရဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။

မိမိကိုယ်ကို လုံအောင် ဘယ်လို ဖုံးရပါမည်နည်းဟု ဂေါမတီ မကြံ
တတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ပိရမာတစ်ယောက် လွတ်မလာသေးဘူးနော်”

“အင်း”

ဂေါမတီသည် ခြေထောက် မကြောဘဲ လက်ယာဘက် ကွေ့လိုက်ပြီး
လျှင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အပြင်ဘက် ဖူးထွက်နေသော ရင်သားကို ဖုံးဖိ
လျက် ကျောခိုင်းနေလိုက်လေသည်။

အချိန်အတန်ကြာမျှ သက်ပြင်းချလျက် မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ထို
အတိုင်း ထိုင်နေသည်။ ဦးလေးကလိယ ထွက်သွားသည်ကို သိရသောအခါ
ကျမှ ဂေါမတီသည် ထိုနေရာမှထပြီးလျှင် တဲထဲ အတင်းပြေးဝင်သွားသည်။

ယနေ့ ဤတောရိုင်းတိရစ္ဆာန်သည် တစ်ခုခုတော့ လုပ်တော့မည်။

“အမေကို ပြန်လွတ်လိုက်တာ မှားတာပဲ” ဟု တွေးနေမိသည်။



ပဓာနီက သူ့လယ်ယာထဲတွင် အလုပ်လုပ်ရန် ဂေါမတီကိုခေါ်သည်။ ညနေ ပိုင်းကျလျှင် ဂျုံကြမ်း ရိတ် နှစ်ချပ်လောက်တော့ ရမှာပဲဟု တွေးပြီး ဂေါမတီ ပဓာနီ၏ လယ်ကွင်းထဲသွားသည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ မပျော်ပေ။ စိုးရိမ် ထိတ်လန့်စိတ် အမျိုးမျိုးပေါ်နေသည်။

ဤရွာတစ်ရွာလုံး၌ ဦးလေးခိမု တစ်ယောက်တည်းသာ အကြင်နာ တရား ရှိသူဖြစ်သည်။ ယခုပင် ပဓာနီက သူလည်း အိုးခွက်ရောင်းရန် တလ္လီရောသို့ သွားခဲ့သည်ဟု ပြောသည်။

အလုပ်လုပ်ရင်း ဂေါမတီ၏ လက်နှစ်ဖက် တုန်ဆိုင်းတုန်ဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် အကြိတ်တစ်ခု ရလာသည်ဖြစ်၍ ဂေါမတီ ထရပ် လိုက်သည်။

“ဦးလေးပဓာနီ၊ ကျန်တဲ့အလုပ် နက်ဖြန်ကျမှ ဆက်လုပ်တော့မယ်။ နေလို့ မကောင်းဘူး။ ခေါင်းမူးသလိုလို ဖြစ်လာတယ်”

“ထမင်းဆာလို့ ခေါင်းမူးတာများလား”

ပဓာနီက မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေး၊ ဒီလိုပဲ နေလိုမကောင်းလို့ မူးလာတာနဲ့ တူပါတယ်”

ဂေါမတီသည် တံစဉ်ကို ခါးတွင်ချိတ်ပြီး တဲဘက် ပြန်လာသည်။ မနေ့ကတည်းက ဘာမှ မစားရပေ။ ကုန်းမြင့်ပေါ် တက်သောအခါ ဒယိမ်း ဒယိုင်ဖြစ်နေသည်။ လမ်းတွင် သခွားပင်မှ သခွားသီးတစ်လုံး ဆွတ်ပြီးလျှင် ခါးဝတ်ထဲတွင်ထည့်ပြီး တိတ်တိတ်ယူလာသည်။

တဲဝရောက်သည်နှင့် သူ၏ခါးဝတ်ဟောင်း အစုတ်ကို နေပူထဲတွင် ခင်းပြီး ကုန်းမှ လှဲအိပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သားလေး ဖျားများနေသလား”

နည်းနည်း လမ်းလျှောက်လာရုံမျှနှင့် ဂေါမတီ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေသည်။

ကုန်းသည် အိပ်ရာမှ မထဘဲ လှဲမြဲလှဲပြီးလျှင် မိခင်ကို ကြောင် ကြည့်နေသည်။

ဂေါမတီသည် သူ့သားအနား ကပ်လာပြီး နဖူးစမ်းကြည့်သည်။ အမှန်တကယ်ပင် ကုန်းတစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။

အမေက သခွားသီးပြလိုက်သော်လည်း ကုန်းသည် စိတ်ဝင်စားမှု မပြပေ။ ငေးကြည့်ရုံသာ ငေးကြည့်နေသည်။

ဂေါမတီ တဲထဲဝင်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာသည်။ အတန်ကြာ ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရသောကြောင့် မြည်တွန်တောက်တီးပြီး အပြင်ဘက် ထွက်လာသည်။

“ကုန်း၊ အမေတို့ ဟို သံခွက် ဘယ်မှာလဲ”

ကုန်းသည် လူးလဲထပြီးလျှင် ထင်းရှူးသေတ္တာပျက်၏ အောက်ဘက်မှ ဆွဲထုတ်ယူလာသည်။ သံခွက်ထဲတွင် ကစားစရာ ဂေါလီလုံး

လေးတွေ ထည့်ထားသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အမေ”

ကုန္တုးက မေးလိုက်သည်။

ဂေါမတိ ပြန်မဖြေပေ။ အပြင်ဘက် ဝတ်ပြီး ထွက်လို့ရအောင် အဝတ်ပြီများကို တတ်နိုင်သမျှ ဆွဲဆန်ပြီး ဖာထေးနေသည်။

“သားကော လိုက်မလား”

ဂေါမတိက ကြင်နာစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုလဲ အမေ”

“ကုန်စုံဆိုင်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အမေ”

“ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ သွားမလို့”

“သကြားလုံး ဝယ်ကြွေးမလား”

ကုန္တုးက မေးလိုက်သောအခါ ဂေါမတိသည် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“သားရဲ့ကံကြမ္မာမှာ သကြားလုံးပါလာရင် ဒီငွေအိမ်မှာ ဘယ်မှာ လူလာဖြစ်မှာလဲ”

ကုန္တုး၏လက်ကိုဆွဲပြီး အပြင်ထွက်လာသည်။ ညနေစောင်းနေပြီ။ အပြန်တွင် မိုးချုပ်မည်။ တစ်ယောက်တည်းသွား၍ မသင့်တော်။ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ချမည်နည်း။

“ဦးလေးကြီး ကျွန်မရဲ့မတ် ဒေဝရာမိဆီ စာတစ်စောင် ရေးပေးပါလား။ ‘လာမ်း’ မှာ နေတယ်”

ယူလာသော သံခွက်ကို ချလိုက်ပြီး

“ဒီခွက်ကို ရောင်းလိုက်ရင် စာတစ်စောင်အတွက် ကုန်ကျစရိတ် လောက်တော့ ရပါလိမ့်မယ်”

အရပ်လူကြီး ကိရုန်ဆိန်သည် မျက်နှာမဲ့ ဂေါမတီအား ကလိယ၏ စက်ကွင်းထဲ ရောက်နေရသူအဖြစ် သိရှိနားလည်ထားသည်။ မနေ့က ပိရမာကို ဖမ်းသွားသည်ကိုလည်း မြင်လိုက်သည်။ သူ၏ဆိုင်၌ပင် စခန်းမှူးနှင့် အပေါင်းပါတို့သည် လက်ဖက်ရည်သောက် သွားကြသည်။ တမာကူ ၅။ သွားကြသည်။ ပိရမာ ခမျာမှာမူ အအေးဒဏ် မခံနိုင်၍ ခိုက်ခိုက်တုန်နေရှာသည်။

“ဘယ်လို ရေးပေးရမလဲ”

အဘိုးကြီးက ကိုယ်ချင်းစာနာလျက် မေးလိုက်သည်။

“တခြား ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး။ မာကြောင်း ချာကြောင်း ပါပဲ”

စာရေးရန် စာရွက် ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် အဘိုးကြီးက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟဲ့၊ စာရေးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သူ့လိပ်စာကိုကော သိရဲ့လား။ သူ့လိပ်စာ ရေးထားတာ ရှိလို့လား”

အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ယူလာသော ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြီပြီး နီကျင်ကျင် ဖြစ်နေသည့် စာရွက်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

အရပ်လူကြီး ကိရုန်ဆိန်သည် စာတတ်ပေတတ် သည်လောက် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သုံး၍ဖြစ်လောက်အောင်မူ ရေးတတ်ဖတ်တတ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်လေးဆယ်၊ လေးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်တုန်းက မူလတန်းကျောင်းတွင် ဒုတိယတန်းအထိ ကျောင်းနေဖူးသည်။

စာရွက်ရှည်ကြီးတစ်ရွက် ထုတ်ယူလာပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စာရေးရန် ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ ဘာရေးရမလဲ၊ ပြော”

“ကျွန်မ အခုနက ပြောတဲ့အတိုင်း မာကြောင်းသာကြောင်းပါပဲ”

မာကြောင်းသာကြောင်း ရေးပြီးသောအခါ အဘိုးကြီးကိရုန်ဆိန် သည် မျက်မှန်ထူထူကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီး

“နောက်ပြီး ဘာရေးရဦးမလဲ”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အားလုံးပဲ ထည့်ရေးလိုက်ပါတော့ ဦးလေးကြီး၊ မင်း တပို့တွဲ တပေါင်းလကတည်းက စာမရေးဘူး။မာရေလာ ပွဲတုန်းကလည်း ဗာမန်းကို ရေးခိုင်းပြီး စာတစ်စောင် ထည့်လိုက်သေးတယ်။ အဲဒီစာ ရသလား၊ မရ ဖူးလားဆိုတာ အကြောင်းပြန်ပါ။ မနေ့က မင်းအစ်ကိုကို သူတို့တစ်တွေ ထောင်ထဲထည့်ဖို့ ဖမ်းသွားကြပြန်ပြီ။ မင်းဦးလေး စနက်လို့ ထင်ရတယ်။ မနေ့က ဦးလေးခိမုက တို့ဘက်က လိုက်ပြီး ပြောလို့ဆိုပြီး ဦးလေးခိမုကို သားအဖနှစ်ယောက် ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်ကြတယ်။ မင်းဦးလေးက ငါ့ကိုလဲ နှိပ်စက်နေတယ်။ မင်း အဲဒီက အစိုးရကတစ်ဆင့် ဒီမှာရှိတဲ့ စခန်းမှူးကို မင်းအစ်ကိုဟာ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဘယ်တော့မှ ခိုးတာဝန်တာ မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း အကြောင်းကြား ပေးပါ။ အကြောင်း မခိုင်လုံဘဲနဲ့ ဒီလူတွေ တုတ်တပြက် ဓားတပြက် လုပ်နေကြတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် သူတို့ ငါတို့ကို သတ်ပစ်လိမ့်မယ်။ မင်း အနေနဲ့ တစ်နေ့လောက် လာပြီး ငါတို့မျက်နှာကို ကြည့်ထားပါဦး”

ဂေါမတိသည် စိတ်ထဲရှိတာအားလုံး ရင်ဖွင့်ပြောပြလိုက်သဖြင့် အာခေါင်ခြောက်သွားသည်။ ထို့ထက်ပိုပြီးလည်း ပြောမပြနိုင်တော့ပေ။

အဘိုးကြီး ကိရုန်ဆိန်ကလည်း ဦးခေါင်းမဖော်ဘဲ စာကုန်းရေးနေ သည်။ စာ အဆုံးသတ်ပြီးသောအခါ စာအိတ်ကို တံတွေးဆွတ်လျက် ပိတ် ပြီးလျှင်

“ဒီစာကိုယူသွား။ ဟိုစာတိုက်ပုံ၊ အနီထဲမှာ ထည့်လိုက်”

ဟု ပြောလေသည်။

ဂေါမတီသည် ရှေ့နားတွင်ရှိသော ကျည်းပင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် စာတိုက်ပုံးအနီတွင် စာအိတ်သွားထည့်ပြီး ပြန်လာသည်။

ရေနံဆီမီးအိမ် အကွဲထဲက မှိုင်းများဖြင့် ရောထွက်နေသော မှန်တံ မှန်များ အလင်းရောင် ပျံ့လွင့်နေသည်။ အဘိုးကြီး ကိရုန်ဆိန်သည် မျက်စိမှန်နေသည်ဖြစ်၍ အဝေးကို မမြင်ရပေ။ ရှေ့ဘက် လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် မေးလိုက်လေသည်။

“ဂေါမတီ၊ ဒါက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ သားကလေးပါ ဦးကြီး”

အဘိုးကြီးသည် မမြင်မကမ်းဖြင့် ကလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင်

“ကလေးနာမည်က ဘယ်သူလို့ ခေါ်လဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကလေး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေသည်။ စုတ်ပြီနေသော အင်္ကျီလက်ဖြင့် မျက်နှာကို ကွယ်ပြီး ကိုယ်ကလေး ကျုံ့ဝင်သွားသည်။

“ပြောလိုက်လေ၊ သားနာမည်ကို”

ကလေးက မရဲတရဲ ပြောလိုက်သည်။

“ကုဒူး”

“နာမည်က တော်တော်ကောင်းတဲ့ နာမည်ပါလား။ ကလေး ဘာစားမလဲ”

ကလေးက ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော အကြည့်ဖြင့် ဟိုဟို သည်သည် လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင်

“ဘာမှ မစားပါဘူး”

ဟူ၍ လေသံပျော့ပျော့နှင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ပုံးထဲက မြေပဲ အနည်းငယ် နှိုက်ယူပြီးလျှင် ကလေးကို လှမ်းပေးလျက် အဘိုးကြီးက

“စားကွ၊ မင်းက ရှက်နေတာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အတန်ငယ် ကြာသွားသောအခါ ရုတ်တရက် တစ်စုံ
တစ်ခု သတိရလာသည်နှင့်

“ကလိယက မင်းကိုကော ရိုက်သေးသလား”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

ကလေးက “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဦးခေါင်းညိတ်ပြပြီးလျှင် မြေပဲတောင့်
များကို အခွံပါမကျန် ဝါးစားနေလေသည်။

“သား ဖျားနေတယ် မဟုတ်လား။ မြေပဲစားရင် ချောင်းဆိုးလိမ့်မယ်”
အမေလုပ်သူက ပြောသော်လည်း ကုန္တူးက မည်သို့မျှပြန်မပြောပေ။



အမိုက်မှောင်ထဲတွင် အိမ်ထောင့်တစ်ထောင့်၌ အဝတ်ပုံလိုလို တွေ့
မြင်သွားသည်ဖြစ်၍ ဂေါမတီ လန့်အော်လိုက်သည်။

“ဟဲ့၊ ဒါက ဘာလဲ”

“အမေပါ သမီး”

တိုးညင်းသောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အမေလား။ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ရောက်နေတာလဲ အမေ”

ညည်းညည်းညူညူနှင့် အဘွားကြီး ထထိုင်သည်။

“ဝိပလာတီရွာ ရောက်သွားတော့ ရှေ့ဆက် ခြေလှမ်းလှမ်းလို့ မရ
တော့ဘူး။ အဲဒီရွာကလူတွေကလဲ ‘ဒီအမယ်ကြီး ရက်စက်လှချည့်လား။
ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သမီးကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်လာတယ်။ အမယ်ကြီး
အိမ်မှာ ဘယ်သူရှိလို့လဲ။ အသက် ပျောက်သွားတဲ့အခါကျရင်တောင်
လည်ပင်း ရေလောင်းပေးမယ့်လူ ရှိလို့လား’ လို့ ဝိုင်းပြောကြတယ်”

ဂေါမတီက အနီးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ပိပလာတီရွာက ခိလာနန္ဒက ပြောတယ်။ ပိရမာ အခြေအနေ မကောင်းဘူးတဲ့။ လိုဟာဂတ် ရဲဋ္ဌာနကို မပို့သေးဘူး။ စခန်းမှူး ခေတ္တစခန်း ချထားတဲ့ ယာယီစခန်းမှာပဲချုပ်ထားတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့လာခဲ့တာတဲ့”

မိခင်က နာကျင်နေသော သူ့ခြေထောက်ကို ပွတ်ပြီး ပြောသည်။

“သမီး သူတို့ဆီ လိုက်သွားပါလား။ သမီးသွားရင် ပိရမာ လွတ်ချင် လွတ်လာမှာ။ ဘာဖြစ်လို့ အကျိုးအကြောင်း သွားမပြောတာလဲ။ စခန်းမှူးက သမီးကို ခေါ်နေတယ် မဟုတ်လား။ သမီးတို့ မခိုးဘူးဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပါလား။”

ဂေါမတီ နားထောင်နေသည်။

တစ်ညလုံး တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးနေသည်။ နောက်တစ်နေ့ တွင်လည်း အလုပ်ထဲတွင် စိတ်မဝင်စားပေ။ လင်ယောက်ျား၏ ရိုးသား အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာသည် မျက်စိထဲတွင် တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေသည်။

ညနေချမ်းရောက်လာသောအခါ ဂေါမတီသည် ဦးလေးခိမု၏ သား ကို ခေါ်ပြီး ပြောသည်။

“ကရမရမ်း ကျွန်မကို စခန်းမှူးရဲ့ ယာယီစခန်း လိုက်ပို့ပေးပါလား။ ကျွန်မကို ခေါ်နေတယ် ပြောတယ်။ စစ်ဆေးမေးမြန်းချင်လို့နဲ့ တူတယ်”

“သွားလေ၊ အခု သွားမလား။ အစ်ကို ပိရမာအကြောင်း ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။”

“အမေ ကျွန်မသွားလိုက်ဦးမယ်။ ညကျတော့ပြန်လာမယ်။ ကုန်းကို ကျွေးမွေးပြီး သိပ်ထားလိုက်ပါ။ မနေ့ကတည်းက ကုန်းဖူး ဖျားနေတယ်”

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ဂေါမတီသည် ကရမရမ်းနှင့်အတူ ထွက်သွားသည်။

အဘွားအိုကြီးသည် ဆန်အနည်းငယ်ပြုတ်ပြီး ကုန်းကိုတိုက်သည်။ ကုန်းက လျှာနှင့် တို့ပင် တို့မကြည့်ပေ။ ဆန်ပြုတ်ထဲ ဆားအနည်းငယ်

ခတ်ပြီး အဘွားကြီး သောက်ကြည့်သည်။ ဆန်အနည်းငယ်ကို ဂေါမတီ အတွက် ချန်ထားသည်။ ကုန္တုလည်း နံနက်မိုးလင်း အိပ်ရာကထလျှင် တစ်ခုခု စားချင်လိမ့်မည်။

ခနော်ခနဲဖြစ်နေသော တံခါးပေါက်မှ အပြင်ဘက်က ကြယ်များကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး အဘွားကြီး စဉ်းစားနေသည်။

‘ယခုလောက်ဆိုရင် ဂေါမတီ စခန်းရောက်သွားလောက်ပြီ။ ဘယ် အချိန်ကျမှ ပြန်လာမလဲ မသိဘူး။ ခြောက်နာရီလောက်ဆိုရင် ပြန်ရောက် လာကောင်းပါရဲ့’

တံခါးကို အထဲက မင်းတုံးထိုးပြီး အိပ်မည်ကြိုကာရှိသေး။ အပြင် ဘက်မှ တံခါး တဂျောက်ဂျောက်ခေါက်သံ ကြားရသည်။ အမှောင်ထဲတွင် လက်ဖြင့်စမ်း၍ တံခါးနား ကပ်သွားသောအခါ ကရမရမ်း ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဂေါမကော”

“မေးတာ စစ်တာ တစ်နာရီလောက် ကြာဦးမယ်။ မင်း ပြန်သွားနှင့် လို့ စခန်းမှူးက ပြောတယ်။ သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်လာပါလိမ့်မယ်”

မိခင်အဘွားအိုကြီးသည် နောက်ထပ် မမေးတော့ပေ။ တံခါးကို အသာပိတ်ပြီးလျှင် ရေခဲတမျှ အေးစက်နေသော အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲချလိုက် လေသည်။

တစ်နေ့လုံး ခရီးသွားရသဖြင့် မောဟိုက်နေသည်။ ခြေထောက် လည်း နာကျင်နေသည်။ သို့သော်လည်း အိပ်၍မပျော်ပေ။ မေးခွန်းပေါင်း များစွာတို့သည် ပါးပျဉ်းထောင်လာကြသည်။

ကံကြမ္မာ ဆိုးလှသော ဂေါမတီသည် ဤရပ် ဤအသွင်မျိုးဖြင့် မွေးဖွားမလာလျှင် ဤမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံရလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အဘွားအို ကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

သူ ၁၇ နှစ်၊ ၁၈ နှစ် အရွယ် အတိတ်ကအကြောင်းကို အဘွားကြီး ပြန်ပြောင်းသတိရလာသည်။

ယောက်ျားရသည်မှာ ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သားသမီး တစ်ယောက်မှ မရသေးပေ။ အသားညိုချောဖြစ်သည်။ အရွယ်ကလည်း ကောင်းတုန်းဖြစ်သည်။ မြင်ရသူ မှန်သမျှ ငေးကြည့်ကြသည်။ သံထည် အလုပ်သမားလောကထဲတွင် သူ့လို ရပ်ရည်မျိုး ရှားသည်။

တစ်နေ့ ဖျန်စုရာပွဲတော်က ပြန်လာသောအခါ အိမ်တွင် ခြောင်းဆန် နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ သူ့ယောင်းမသည် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းတွင် ကြိုးချည်ပြီး ကြိုးဆွဲချ သေဆုံးသွားသည်။

သူ့ယောင်းမသည် ယောက္ခမအိမ်တွင် ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်နေရရှာ သည်။ မုဆိုးမဘဝ ရောက်သွားသည်။ ယောက္ခမများက အိမ်တွင် မထား ချင်ကြပေ။ ဗိုက်ထဲတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေသည်။ လူတွေ သားပုပ်လေလွင့် ပြောမှာ ကြောက်သောကြောင့် ကိစ္စအေးသွားစေရန်အတွက် ထိုနည်းလမ်း ကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သေသူက သေသွားပြီး ကိစ္စပြတ်သွားသော်လည်း ကျန်သူတွေ နှာခေါင်းကျည်ပွေ့ တွေ့ကြတော့သည်။ ပုလိပ်အရာရှိသည် တပ်နှင့် ချီလာပြီး ရွာတွင် မွှေတော့သည်။ နေ့ရက်များစွာ စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။ ရိုက်နှက်သည်။

မိန်းကလေး၏ ယောက္ခမအိမ်ကလူများသာ မိန်းကလေးကို အတင်း အဓမ္မ ဆွဲကြိုးချ အသေခိုင်းသည်ဟု ပုလိပ်အရာရှိက စွပ်စွဲသည်။ ယင်းသို့ မဟုတ်လျှင် ကိုယ်ဟာကိုယ် မည်သူ သေကြောင်းကြံမည်နည်း။ ကမ္ဘာပေါ် တွင် ဒုက္ခမရောက်သူ ဘယ်သူရှိမည်နည်း။ ယောက္ခမအိမ်က လူတွေသာ မိန်းကလေးကို သတ်ပစ်ကြတာဖြစ်မည်။

သူ၏ယောက္ခမကိုလည်းကောင်း၊ သူ့ယောက်ျားကိုလည်းကောင်း

အားလုံးကိုဖမ်းပြီး တိရစ္ဆာန်များ ထည့်ထားသည့် လှောင်အိမ်ကြီးထဲတွင် ချုပ်ထားသည်။

ပုလိပ်အရာရှိက အရက်ကလေး တမြဲမြနှင့်။ ပုလိပ်အရာရှိကြီး ပွဲတော်တည်ရန်အတွက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရွာသားများသည် ဆိတ် သတ်ကြ ရသည်။ ပွဲတော် ပို့ကြရသည်။ ပုလိပ်အရာရှိနှင့်အဖွဲ့၏ နေစရိတ် စားစရိတ် အားလုံး ရွာက ကျခံရသည်။

အမှုစစ်၍ မပေါ်သောအခါ တစ်နေ့တွင် ညဉ့်အချိန်၌ ပုလိပ် အရာရှိသည် ဒေါသူပုန်ထပြီး ဟိန်းဟောက်သည်။

“ယောက်ျားတွေကို စစ်ပြီးရင် မိန်းမတွေကိုလည်း စစ်ရမယ်။ အိမ်မှာ မိန်းမဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ။ အားလုံးကို ခေါ်လာခဲ့”

ယောက္ခမ မိန်းမကြီး၊ ယောင်းမအကြီး အားလုံးကို တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ ခေါ်လာခဲ့သည်။ အားလုံးကို စစ်ဆေးပြီးနောက် သူ့အလှည့် ရောက်လာသည်။

“ဒီလူသတ်မှုမှာ နင့်လက်ချက် မုချပါရမယ်”

ကြမ်းပြင်တွင် ခြေထောက် ဆောင့်နင်းလျက် ပုလိပ်အရာရှိက ခြိမ်း ခြောက် ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အလုံပိတ်ထားသော အခန်း ထဲ၌ သူ့ကို စစ်ဆေးသည်။

ထမင်းစားပြီးနောက် ညဉ့်အချိန်၌ တစ်ဖန် စစ်ဆေးပြန်သည်။

“နင် သူ့ကို အတင်း ကြိုးကွင်းစွပ်မယ်လုပ်တဲ့ အခါတုန်းက သူ အတင်းရုန်းကန်လိမ့်မယ်။ နင့်ကိုလဲ သူ အမှန်ရိုက်နှက်သတ်ပုတ်လိမ့်မယ်။ ခွေးတောင် ရိုက်ရင် ပြန်ကိုက်သေးတာပဲ။ သူက နင့်ကို သွားနဲ့ ကိုက်လိမ့် မယ် လက်သည်းနဲ့ ကုတ်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်မကို မကိုက်ပါဘူး။ သူနဲ့ ကျွန်မ ရန်မှ မဖြစ်ဘဲ”

ယင်းသို့ပြောစဉ်မှာပင် ပုလိပ်အရာရှိက အံကြိတ်ပြီး ကြိမ်းမောင်း

လိုက်ပြန်သည်။

“နင်နဲ့ ရန်မဖြစ်လို့ ငါနဲ့ ရန်ဖြစ်ရမှာလား ခွေးသမီး။ နင်နဲ့ ကွယ်လွန်သူ မိန်းကလေးတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အခေါ်အပြော မလုပ်ကြဘူးလို့ နင့်ယောက္ခမ ကိုယ်တိုင်က ငါ့ကိုပြောသွားတယ်”

“အဲဒါက မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားများကြတာပါ”

“မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားမများလို့ ဆင်တို့ မြင်းတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင်နဲ့ စကားများရမှာလား”

လက်နှင့်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“နင် ငြင်းမနေနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဘူးကွယ်နေရတာလဲ။ ရွာထဲက လူတွေက ငါ့ကို ပြောပြပြီးပြီ။ နင် တော်တော် နန့်ကြောဆွဲတယ်တဲ့။ နင်နဲ့ လွတ်ကင်းတဲ့ ယောက်ျားရယ်လို့ ရွာထဲမှာ မရှိဘူးတဲ့”

ပုလိပ်အရာရှိသည် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြစ်နေသဖြင့် နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်နေသည်။ သူ၏အခြေအနေကို ကြည့်ရသည်မှာ ထူးသလို ဆန်းသလို ဖြစ်နေသည်။ ဤမျှ အေးသော ရာသီဥတု ဖြစ်လင့်ကစား ရေအေးကို ခဏခဏ သောက်နေသည်။

အတန်ငယ် နားနေပြီးနောက် ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပြန်သည်။

“သူနဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့အတွက် နင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ ခြစ်ရာတွေ ကုတ်ရာတွေ ရှိရမယ်။ သွားရာတို့ လက်သည်းရာတို့ မရှိဘဲ မနေဘူး။ ငါ့ခေါင်းမွေးတွေ ဖြူနေတာ မတွေ့ဖူးလား။ ဓားပြ အကြီးစားတွေတောင် ငါ့ကို မလှန်ရဲကြဘူး။ နင်က ငှက်ကလေး၊ ဆက်ရက်ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ငါ လက်တစ်ချက် ရွယ်လိုက်တာနဲ့ နင် ဖော်မပြောဘဲ နေလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ပုလိပ်အရာရှိ၏ မျက်နှာကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေသည်။ ပုလိပ်အရာရှိ ဘယ်လို ပြောနေပါလိမ့်။ သူနားမလည်ပေ။ မဝံ့မရဲနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ ယောင်းမနဲ့ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်ရမှာလဲ။ သူ့ကို သေကြောင်းကြံစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ ကျွန်မကြောင့် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျိန်ပြောရဲပါတယ်”

*

မကြာမီ နေ့ရက် အတောအတွင်း၌ပင် ပိရမာ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ အတန်ငယ် ကောင်းလာသည်။ ဂေါမတီ၏ အနာဒဏ်ရာများလည်း ကျက် သလောက်ရှိသွားပြီ။ တစ်နေ့သ၌ တခြားလူများ၏ လယ်ထဲတွင် အလုပ် သွားလုပ်ပြီး ဂေါမတီသည် မောမောပန်းပန်းနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။

ထိုအခိုက် ဦးလေးခိမု၏သမီး ဟရလီ ပြေးလာပြီး ပြောသည်။

“ညည်း ဒီမှာ ထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ညောင်ပင်ကြီးရှိတဲ့ ယာ ခင်းအနားမှာ ပိရမာကို သူတို့ ဝိုင်းရိုက်နေကြတယ်။ ကျုပ် ဆိတ်ကျောင်းပြီး ပြန်အလာ တေဂျူဝါ ကြိမ်းမောင်းနေတာ ကြားရတယ်။ သူ့ကို သတ်ပြီး ချောက်ထဲပစ်ချမယ်လို့ မြည်တွန်တောက်တီးနေတယ်”

ဟရလီ၏စကားကို ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂေါမတီသည် ဝုန်းခနဲထပြီးလျှင် လေမုန်တိုင်းကဲ့သို့ လယ်ကွင်း တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ဖြတ်ကျော်လျက် ထိုယာခင်းထဲ ရောက်သွားသည်။ သူ့နောက်က ကုန်းလည်း လိုက်ပါသွားသည်။

တဖြည်းဖြည်း နေဝင်မိုးချုပ်ချိန် ရောက်လာပြီ။ မိုးလည်း တဖွဲဖွဲ ရွာနေသည်။ လူသွားလမ်း၌ ရွံ့ဗွက် ထလာသည်။

ရွံ့ဗွက်ကို လည်းကောင်း၊ ရေအိုင်ကလေးများကို လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကိုလည်းကောင်း ဖြတ်ကျော်လျက် ညောင်ပင် ကြီးနား ရောက်သောအခါ ဂေါမတီသည် ဆူဆူညံညံအသံကို ကြားရသည်။

ပိရမာသည် မြေကြီးပေါ်တွင် တီကောင်အပြတ်ကဲ့သို့ ထွန်ထွန်လူး

နေသည်။ ကလိယက ပိရမာကို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်ပြီးလျှင်

“ဒီမသာကို ဒီနေ့ မသေမချင်း သတ်ရမယ်။ သူ့ကို အာလူးခင်း အစောင့်ခိုင်းထားတာ အာလူးတစ်ခင်းလုံး နွားတွေ၊ ဆိတ်တွေ စားလို့ ပြောင်ပြီ”

ဟူ၍ ပါးစပ် သေနတ်ပစ်ဖောက်နေသည်။

ဂေါမတီက မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ကြတာလဲ။ သူ့ကို အသေသတ်ပစ်ကြတော့မှာလား။”

ကလိယက ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် အယုတ္တ အနတ္တတွေ ပြောပြီး ရစရာ မရှိအောင် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေသည်။ ဂေါမတီ၏ အမေကိုလည်း သူတို့ အိမ်က နွားထီးကြီးနှင့် ပေးစားသည်။

“ဝတ်လုံသမီးက ဘာလာပြီး လျှောက်လဲနေတာလဲ။ နင့်ကိုပါ နင့် ယောက်ျားနဲ့အတူ တစ်ခါတည်း ကိစ္စတုံးပစ်မယ်။ အရှက်မရှိတဲ့ အပျက်မ၊ တစ်နေ့လုံး ဘယ်လင်ဆီ သွားနေတာလဲ”

ဂေါမတီသည် ကုန်းပြီး ရွံ့ဗွက်ထဲတွင် လဲနေသော ပိရမာကို ထူမ လိုက်လေသည်။ ထိုအခိုက် တေဂျူဝါက ဂေါမတီ၏ လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲပြီး တအားတွန်းပစ်လိုက်သည်ဖြစ်၍ ဂေါမတီသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာ၌ မှောက်လျက် လဲကျသွားသည်။

“သူလုပ်လို့ ငါတို့ ယာခင်းတစ်ခင်းလုံး ပြောင်ပြီ။ သူ့ကို ယာခင်း အစောင့်ခိုင်းတာ စောင့်ခြံအိပ်နေတယ်။ တစ်ရွာလုံးက ရှိသမျှ တိရစ္ဆာန်တွေ လာစားတာ ဘာမှမကျန်တော့ဘူး”

တေဂျူဝါက အခဲမကြေသည့် အသံဖြင့် ကြိမ်းမောင်းနေသည်။ ဂေါမတီက သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ပေကွဲနေသော ရွံ့များကို လက်ဖြင့်သုတ်ပြီး တောင်းပန်ရှာသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ သည်းခံလိုက်ပါ တေဂျူဝါ၊ သူဖျားနေတာ လေးငါး

ရက်လောက် ရှိပြီ။ တစ်ညလုံး အဖျား တက်တက်နေတယ်။ အိပ်ငိုက်နေလို့ မသိလိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တောဂျူဝါတို့ နစ်နာသွားတဲ့ စိုက်ခင်းတွေ အတွက် ကျွန်မ တခြားယာခင်းတွေမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး လျော်ပါ့မယ်။ ဘုရား စူးရစေရဲ့။ ကျုပ် ကျိန်ရဲပါတယ်”

“ထမင်းတောင် စားစရာမရှိတဲ့ကောင်မက အလျော်ပေးမယ်တဲ့။ သွားစမ်း၊ မြန်မြန်။ ဖယ်ရင်ဖယ် မဖယ်ရင် နင့်ကိုပါရောပြီး တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ယင်းသို့ ဟိန်းဟောက်ပြီးလျှင် တောဂျူဝါသည် မြေကြီးပေါ် လဲနေသော ပိရမာကို ဖနောင့်နှင့် တအားပေါက်လိုက်ရာ ပိရမာ၏ နှုတ်မှ

“အမေ” ဟူ၍ စူးရှကျယ်လောင်သော အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လာကြပါဦး အရပ်ကတို့၊ ကျွန်မတို့ကို မသေသေအောင် သတ်နေကြပါတယ်”

ဂေါမတီသည် ရွာသူရွာသားတွေ ကြားအောင် ကုန်းအော်လိုက်လေသည်။ ထိုအခိုက် ရှေ့ဘက်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်လိုလို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ မီးရောင်လက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

လူတစ်ယောက် အခင်းဖြစ်ပွားနေသည့် နေရာသို့ ပြေးလာသည်။

အသံကြားရုံမျှနှင့် မည်သူမည်ဝါဟူ၍ မသိနိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် အနီးကပ်လာသောအခါ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်ဖြင့် ပိရမာ၏ ညီဒေဝရာဇ်မှန်း သိရှိသွားသည်။ စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော ဒေဝရာဇ်သည် တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေသည်။

ထိုနေရာ၌ ရှိနေကြသူအားလုံး သစ်သားတုံးကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ်ကြက်သေ သေနေကြသည်။ ပိရမာသည် ဒူးခေါင်းနှစ်လုံးထဲတွင် မျက်နှာကို ဝှက်ပြီး ရွံ့ထဲ မြုပ်နေသည်။ ကလိယ၏ လက်ထဲကတုတ်သည် ကလိယ၏

လက်ထဲ၌ပင် ရှိနေသည်။ စုတ်ပြီနေသော ရေစိုသားရေဖိနပ်ကြီးစီးထားသော
တောဂူဝါ၏ ခြေထောက်မှာ ကြွလျက် တန်းလန်းပင် ရှိသေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မရီး”

ဒေဝရာမက ဂေါမတီကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်နှင့် ဂေါမတီက
ငိုကြီးချက်မနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“အစ်ကို၊ အစ်ကို ‘လားမ်း’ ကို ထွက်သွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျွန်မတို့
ငရဲခံနေကြရတယ်”

မရီး၏ ကြင်နာဖွယ် ငိုကြွေးသံကို ကြားရသည်ဖြစ်၍ ဒေဝရာမ
စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦးလေး၊ သူတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ရတာလဲ”

“.....”

ဒေဝရာမက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးလျှင် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“လူတွေကြည့်တော့ ပုတီးနဲ့၊ တရားအလုပ် သူတော်ကောင်းအလုပ်
လုပ်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေလဲ ဖြူကုန်
ပြီ။ ဒါတောင်မှ သတိမရကြသေးဘူး။ ခိုက်တုန်းပဲ ရှိနေသေးတယ်။ အရှက်
လဲ တစ်စက်မှ မရှိဘူး။ ကျွန်တော် မေးနေတယ်။ သူတို့ကို ဘာဖြစ်လို့
ရိုက်တာလဲ”

“ခင်ဗျား ဘာနားလည်လို့လဲ။ ခင်ဗျားအစ်ကို ကျုပ်တို့ယာခင်း
တစ်ခုလုံး ဖျက်ဆီးပစ်တာ ခင်ဗျား မသိဖူးလား”

တောဂူဝါသည် သူ့အဖေဘက်က ရပ်ရန် ရှေ့တိုးလာသောအခါ
ဒေဝရာမသည် တောဂူဝါ၏ စုတ်ပြီနေသော အင်္ကျီလည်ပင်းကို အတင်း
ဆောင့်ဆွဲပြီး မာကျစ်နေသော လက်ဖြင့် တအားတွန်းပစ်လိုက်သည်ဖြစ်၍
တောဂူဝါသည် နေရာ အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ လွင့်သွားပြီး လဲကျ
သွားသည်။

“ဦးလေး၊ အဖေအရွယ်မို့ ဦးလေးကို အဖေလိုပဲ လေးစားတယ်။
နို့မဟုတ်ရင် ဦးလေးကို ဒီနေရာမှာပဲ အမဲ ဖျက်ပစ်တယ်”

ဒေဝရာဇ်သည် ဒေါသကို ထိန်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

“လာ အိမ်ပြန်မယ် မရိုး”

မြေကြီးပေါ်တွင် လဲကျနေသော အစ်ကို၏ လက်ကိုဆွဲပြီး ထူလိုက်
သောအခါ ပိရမာသည် အကြောက်မပြေသေး၍ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ
တုန်းပင် ရှိသေးသည်။ လက်မောင်းတွင်လည်းကောင်း၊ ခြေထောက်တွင်
လည်းကောင်း၊ မျက်နှာတွင်လည်းကောင်း၊ သွေးနှင့် ရွှံ့ ရောနှော ပေကျံ
နေသည်ဖြစ်၍ ရုပ်ကိုပင် မနည်း ဖမ်းယူရလေသည်။

စစ်လွယ်အိတ်ထဲက ကာကီရောင် စစ်ရွေးသုတ်ပဝါကို ထုတ်ပြီး
လျှင် သူ့အစ်ကို၏ မျက်နှာကို သုတ်ပေးသည်။ ထို့နောက် အစ်ကို၏
လက်ကိုဆွဲပြီးလျှင် လမ်းဆုံလမ်းခွဲသို့ ခေါ်လာသည်။ ထိုအခိုက် သစ်တော်
ပင်အောက်မှ ယုန်ကလေးတစ်ကောင် ထွက်ပြေးသကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲ အသံ
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဒေဝရာဇ်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ
ဂေါမတီက

“ကုန္တူးလေး ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သစ်ပင်အကွယ်၌ ပုန်းနေသော ကုန္တူးသည် အပြင်ထွက်လာသည်။

“သား ဘာဖြစ်လို့ ပုန်းနေတာလဲ”

ကုန္တူး ပြန်မပြောခင် ဂေါမတီက ပြောလိုက်သည်။

“ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်နေတာ တွေ့ရတော့ ကြောက်နေတာ
ဖြစ်မှာပေါ့။ တစ်နေ့တုန်းကလဲ တစ်ညလုံး ကောက်ရိုးပုံထဲမှာ ပုန်း
နေတယ်”

ဒေဝရာဇ်သည် ကုန္ဒူးကို ကောက်ချီလိုက်သည်။

သုခိအင်္ကျီတွင် ရွံ့စက်များ ပေကျံသွားသည်။ သို့သော်လည်း ဂရု
မဆိုက်ပေ။

*

အမိုးအကာမလုံသော တဲကလေး။ တစ်ရက်စာ နှစ်ရက်စာ လောက်သာ
ရှိသော ဆန်အိုးထဲက ဆန်။ ပိန်လိန်နေသော အိုးခွက် နှစ်ခု သုံးခု၊ ကြိုး
တန်းပေါ် တင်ထားသော အဝတ်အစုတ်အပြုံ နှစ်ထည်၊ သုံးထည်။

‘လားမိ’ သို့ ထွက်ခွာသွားသော အချိန်ကအတိုင်းပင် အိမ်၏ အခြေ
အနေမှာ မပြောင်းလဲပေ။

ဇနီးမယား ကွယ်လွန်သွားပြီးသည့်နောက်၌ ဒေဝရာဇ်သည် နောက်
အိမ်ထောင် မပြုပေ။ ယခင်က ဂေါမတီသည် ဒေဝရာဇ်ထံပေးသည့် စာ
တိုင်း၌ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ရေးလေ့ရှိသည်။

ကလကုတ်၊ ဘိန်ဂရာ၊ ရိတူရာ၊ ဘိုရာ နေရာပေါင်းများစွာတို့မှ
စကားကမ်းလှမ်းကြသည်။ သို့ရာတွင် ဒေဝရာဇ်သည် အားလုံးကို ငြင်းပယ်
ပစ်သည်။ ဂေါမတီက စကားစသောအခါ ပြန်ပြောလေ့ရှိသည်။

“ကျွန်တော် အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ။
‘လားမိ’ မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရမယ်ဆိုတာလဲ သိတာမဟုတ်ဘူး။
ကျွန်တော် ရှေ့တန်းထွက်နေရတဲ့ အခါမျိုးမှာ သူ့ကို ဘယ်သူကြည့်ရှု စောင့်
ရှောက်မလဲ။ ဦးလေးဆုနွှာရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ။
တစ်နှစ်တောင် မကြာလိုက်ဘူး။ ဒေါ်လေး တခြားလူလက်ထဲ ရောက်သွား
တယ် မဟုတ်လား။”

“အဲဒီလို ပြောရင်တော့ ဖြစ်တာပေါ့။ ‘လားမိ’ က လူတွေ အဲဒီလိုပဲ
အိမ်ထောင်မပြုကြတော့ဖူးလား။”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြုရမှာလဲ။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်ပဲ။ ပြုတဲ့လူလဲ

ရှိတယ်။ မပြုတဲ့လူလဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့တွေ့မယ့် မိန်းကလေး
ရရင်တော့ ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက်
မိန်းကလေးမျိုး ရဖို့ လွယ်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။”

ဒေဝရာမက ရှက်ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ်၌ကား ဂေါမတီ၏ အမေ့ရွာက မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အကြောင်း စကားစပ်ကြည့်သည်။ မိန်းကလေးမှာ အရွယ်
ရောက်ပြီး အိမ်တွင်းမှ အလုပ်ကိစ္စများကိုလည်း နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကျွမ်းကျွမ်း
ကျင်ကျင် လုပ်တတ်သည်။ ဘုရားမလို့ အကြောင်းပါသွားမည်ဆိုလျှင်
ထိုမိန်းကလေးသည် ဒေဝရာမအား ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်ဖို့ အလားအလာ
ရှိသည်။

ထမင်းစားရင်း ဂေါမတီက ထိုအကြောင်း စကားစပ်ကြည့်သော
အခါ ဒေဝရာမက စိတ်မပါသည့် အမူအရာဖြင့် ပြန်ပြောရသည်။

“ကျွန်တော် နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မပါတော့ဘူး။ မရိုး
တို့ရဲ့ အခြေအနေကလဲ ဘာမှ ပြောင်းလဲလာတာ မရှိဘူး။ လူတစ်ယောက်
ထပ်တိုးလာရင် ပိုပြီးတော့တောင် အခက်အခဲ ရှိလာလိမ့်မယ်။”

ဒေဝရာမသည် ဂျုံကြမ်း ရိုတီတစ်ချပ်ကို ပါးစပ်ထဲသွင်းလိုက်သည်။

အိမ်၌ ဘာမှ မရှိသည်ကို ဒေဝရာမ သိသည်။ ဦးလေးခိမ့်အိမ်က
ဂျုံအနည်းငယ် ချေးယူလာသည်။ နက်ဖြန် တစ်နေရာရာ၌ အလုပ်လုပ်ပြီး
ဂျုံကြေး ပြန်ဆပ်ရမည်။

“ကုန်စုံဆိုင်က ဦးကြီးကို စာရေးခိုင်းပြီး ထည့်လိုက်တဲ့စာ အစ်ကို
မရဖူးလား။”

“ဟင့်အင်း၊ မရဘူး။ မရိုးတို့အကြောင်း မကြားရတာကြာပြီ။ အစ်ကို
ပိရမာများ နေထိုင်မကောင်းလို့လားလို့ စိတ်ပူနေတယ်။”

အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးသောအခါ ဒေဝရာမက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အခု အစ်ကို ပိရမာရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူ့ကို အထိုင်ခိုင်းထားတဲ့နေရာမှာပဲ အငူသား ထိုင်နေတယ်။ စားရမှန်း သောက်ရမှန်းတောင် သတိမရဘူး။ ဂန်ဂျာရှုပြီး မှိန်းနေရင် ကမ္ဘာလောကကြီး ရှိတယ်လို့တောင် မထင်တော့ဘူး။ အစ်ကိုတို့ ဦးလေးက သူ့ပျော့ကွက်ကို အမြတ်ထုတ်နေတယ်။ တစ်ညလုံး အာလူးခင်း အစောင့်ခိုင်းတယ်။ နေ့ခင်းနေ့လယ်မှာ နွားတွေ၊ ဆိတ်တွေ အကျောင်း ခိုင်းတယ်။ ကျွန်မက အဲဒီလို မခိုင်းပါနဲ့လို့ ပြောတဲ့အခါ ကျွန်မကို မြက် ရိတ်တဲ့ တံစဉ်နဲ့ ခေါင်းဖြတ်ပစ်မယ်ဆိုပြီး လိုက်တယ်။ ဒီကနေ့ မြင်တယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက် ခွေးကျင့်ခွေးကြံ ကြံသလဲ”

ဂေါမတီသည် နောက်ကျောအင်္ကျီလှန်ပြီး သူ့ကျောကုန်းကိုပြသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး အစ်ကို။ ဒီလူသတ်ကောင်တွေ ဘယ်လောက် ရက်စက်တယ်ဆိုတာ”

ဒေဝရာမ အံ့အားသင့်သွားသည်။ အချိန်အတန်ကြာမျှ ဘာမှ မပြော မဆိုနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ မရိုး၏ ကျောကုန်းက အညိုအမည်းစွဲနေသော ဒဏ်ရာများကို တွေ့ရသောအခါ ဒေဝရာမ မျက်လုံး မီးပွင့်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မရိုး။ ဒီသားအဖတွေကို အရှေ့ခွဲ ခွာပစ်ချင် တယ်။ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ကမပါဘူး။ ဦးလေးဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအတွေးက ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်းဆွဲ ချုပ်ကိုင်ထားတယ်”

ဂေါမတီသည် ဒေဝရာမ၏မျက်နှာကို မမှိတ်မသန် ကြည့်နေသည်။

လက်ဆေးကြောပြီးနောက် ဒေဝရာမသည် သူ့သေတ္တာဖွင့်သည့် သော့ကို ရှာသည်။ အိတ်ကိုစမ်းပြီး ပြောလိုက်သည်။ “မရိုး အစ်ကိုကို ဆေးလေးဘာလေး မကုဖူးလား”

“မကုဘဲ နေပါ့မလား။ လက်လှမ်းမီတာတွေ အကုန်လုပ်ပြီးပြီ။

ရေမန်းလဲ တိုက်ပြီးပြီ။ ဆေးလဲ ကျွေးပြီးပြီ။ မြင်းကုတဲ့ တိရစ္ဆာန် ဆရာဝန် ကိုလဲ အကုခိုင်းပြီးပြီ”

ဂေါမတိစကားမဆုံးခင် ဒေဝရာဇ်က ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မရိုးတို့ကလဲ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်က တိရစ္ဆာန် ကိုပဲ ကုမှာပေါ့။ လူကို ဘယ်လို ကုလို့ရမလဲ”

“ကျွန်မတို့ကလဲ လူ ဘယ်မှာ ဟုတ်လို့လဲ”

ဂေါမတိက လေးလေးနက်နက် ပြောပြနေသည်။

“တိရစ္ဆာန်ဆရာပေးတဲ့ ဆေးစားလို့ ပိရမာ အတော်သက်သာလာ တယ်။ အဲဒါကို အစ်ကို့ဦးလေးက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မကို တိရစ္ဆာန် ဆရာနဲ့ ပေးစားတယ်။ နာမည်ပျက်မှာစိုးလို့လား မသိဘူး။ အဲဒီအချိန်က စပြီး သူ့ခမျာ ဒီဘက် လှည့်မလာတော့ဘူး”

ဒေဝရာဇ်သည် သော့ရှာမရသောကြောင့် စိတ်မဖြောင့် ဖြစ်နေသည်။ ဂေါမတိက မနက်မိုးလင်းမှ ရှာပေးမည်ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ မီးဖိုက မီးလည်း ငြိမ်းသလောက် ဖြစ်သွားပြီ။ အမှောင်ထဲတွင် ဘာမှ လုပ်၍ မရတော့ပေ။

ဘောင်းဘီ နောက်ဘက်အိတ်ထဲက ကြေးသော့ကို ရှာတွေ့သော အခါ ဒေဝရာဇ်သည် သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ကနက်ပူဈေးထဲက ဝယ်လာသော ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထည့်ထား သည့် သကြားလုံးများကို ထုတ်ပြီး စက္ကူတစ်ခုပေါ် တင်လိုက်သည်။

ကုနူးသည် သကြားလုံးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ဂေါမတိလည်း သကြားလုံး တစ်လုံး နှစ်လုံးကောက်ယူ ပြီး မြည်းကြည့်သည်။ ပိရမာ၏ လက်ထဲသို့လည်း သကြားလုံး သုံး လေး လုံး ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ပိရမာ၏ လက်ဝါးထဲတွင် သကြားလုံးများ ထိုအတိုင်းရှိနေသည်ကို

တွေ့ရသောအခါ ဒေဝရာမိ ကြည့်မနေနိုင်တော့ပေ။

“အစ်ကို ဘာအလှကြည့်နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မစားသလဲ”

ပီရမာ ဘယ်ကမ္ဘာ ဘယ်လောက ရောက်နေသည် မသိပေ။

မျက်လုံးထဲက ထွက်လာသော မျက်ရည်ပူ တစ်ပေါက် နှစ်ပေါက်
သည် သကြားလုံးပေါ် ကျသွားသည်။



၇

နံနက်ချိန်၌ ပန်းပဲဖိုများမှ ထုသံရိုက်သံကြားနေရသည်။ နေရာအနှံ့အပြားရှိ ဖားဖိုကြီးများ၌ တရိုးရိုးတရဲ့ရဲ့ ဖြစ်နေသည်။ ရဲရဲတောက် ပူနေသော သံအစိတ်အပိုင်းပေါ်၌ ချင်ခနဲ ချမ်ခနဲ ထိခိုက်သွားသောအခါ လေးဖက် လေးတန်၌ မီးပွားများ ဖြာခနဲ ဖြာခနဲ ထွက်လာကြသည်။

ဒေဝရာဇ်သည် တဲအတွင်း၌ပင် ထိုင်နေသည်။ ရွာထဲတွင် မည်သူ ကိုမှ သွားမတွေ့ပေ။ တွေ့လိုသည့်စိတ်လည်း မရှိပေ။

နေပူထဲတွင် စစ်စောင်ကြီးကို ခြုံပြီး အိပ်နေသည်။

အိမ်၏အခြေအနေ ဤမျှဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ဒေဝရာဇ် မတွေးမိပေ။

တဲကို ပြန်ပြင်ဆောက်ရမည်။ ဆောင်းကာလတွင် နှင်းခဲများကျလာ လျှင် သနားစရာ သူ့ခမျာများ ဘယ်လိုနေကြမည်နည်း။

ပိရမာကို ယာမာဝတီရှိ အခမဲ့ဆေးရုံ၌ တင်ပြီး ဆေးကုပေးရမည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ အတော်အတန် အင်အားရှိလာသည့်အခါ ဦးနှောက် ပုံမှန်အတိုင်း

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားရမည်။

ဒို့ခရီ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ ကြွေးဟောင်းကိုလည်း ဆပ်ရမည်။ အတိုးတိုမူ မဆပ်ဘဲနေ၍ မဖြစ်ပေ။ နို့မဟုတ်ရင် ငါသွားပြီးသည့်နောက်တွင် ကြွေးရှင်က သူတို့ကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်။

ယာခင်းတစ်ခင်း ဦးလေးထံ ပေါင်ထားသည်။ ယင်းယာခင်း ပြန်ရွေးနိုင်ပါက ဂေါမတီတို့၏ စားရေးနေရေး အတော်အတန် အဆင်ပြေသွားနိုင်စရာ ရှိသည်။ တခြားလူများ၏ ယာခင်းများတွင် အလုပ်သွားလုပ်စရာ လိုတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ဦးလေးကိုလည်း ပက်ပက်စက်စက် မကြံဖို့ သတိပေးရမည်။ အိမ်ခွဲပြီး နေကြသည့်အခါ မြေကို ခွဲစိတ်ယူကြသည်။ ထိုစဉ်က ယာခင်းကို အနိုင်ကျင့်ပြီး သူတို့ချည်း ယူကြသည်။ ပိရမာတို့ ဘာမှမရပေ။ ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ စားဖို့သောက်ဖို့ အိုးခွက်ပန်းကန်ပင် လုံလုံလောက်လောက် မရှိပေ။

ထိုနေ့ ညနေချမ်းအချိန်တွင် ဒေဝရာမ်သည် 'ကမ်လှေမက်' မှ နို့စားဆိတ်မတစ်ကောင် ဝယ်လာသည်။ ကုန္နူးသည် ဆိတ်မကို စားကျက်မြေတွင် ကျောင်းလိမ့်မည်။ ပိရမာသောက်ဖို့ ဆိတ်နို့အတော်အတန် ရကောင်းရနိုင်သည်။

ပိရမာအတွက် အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီပွကို လည်းကောင်း၊ ဂေါမတီအတွက် လုံကွင်းနှင့် အင်္ကျီကိုလည်းကောင်း၊ ကုန္နူးအတွက် အင်္ကျီကိုလည်းကောင်း ဒေဝရာမ်သည် 'ဗရေလီ' မှ ဝယ်လာခဲ့သည်။

"တကယ်လို့ ကျွန်တော် 'အမွာလာကင့်' ကို ပြောင်းရရင် အစ်ကို ပိရမာကိုခေါ်ပြီး ဆေးကုပေးမယ်။ မရိုး ဘာမှ အားမငယ်နဲ့။ အရင်က အတိုင်း အစ်ကိုပိရမာ လယ်အလုပ် ယာအလုပ် လုပ်ကိုင်လာနိုင်လိမ့်မယ်။ သံထည်အချိန် ရှစ်မောင်းဆယ်မောင်းလောက်ကိုလဲ ပို့ပေးမယ်။ အဲဒီ သံထည်နဲ့ အိုးခွက်လုပ်လိုက်ရင် အဝတ်အစားဖိုး ပူရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။"

ဒေဝရာဇ်သည် စီမံကိန်းတွေ အမျိုးမျိုး ချမှတ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဂေါမတီတို့အိမ် ရောက်လာသည်မှာ ဘာမှမကြာလိုက်ပေး။ တစ်နေ့တွင် စာတိုက်မှ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ အရေးကြီးသည့် စာဆိုပြီး စာပို့လုလင်က ပေးသွားသည်။

“အလျင်အမြန် ရီဂျီမင့်ကို အရောက် ပြန်လာခဲ့ပါ”

ဒေဝရာဇ်သည် မျှော်လင့်မထားသော အမိန့်စာရောက်လာ၍ အံ့အားသင့်သွားသည်။

တိုင်းပြည်တွင် ပြည်ပကျူးကျော်မှု တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားလာသည်။ သတင်းစာများမှလည်းကောင်း၊ ရေဒီယိုများမှလည်းကောင်း သတင်းအမျိုးမျိုး ကြားသိနေရသည်။ တစ်ချိန်ချိန်၌ ပေါက်ကွဲတော့မည်မှာ သေချာနေသည်။ ယင်းအခြေအနေမျိုး ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ဒေဝရာဇ် မတွေးမိပေ။

နှစ်လ ခွင့်ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသိအကျွမ်းများနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများကိုလည်း သွားတွေ့မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ အဆင်ပြေပါက အိမ်ထောင်သစ်ထူထောင်ရန်လည်း အကြံပြုလာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ကား ရီဂျီမင့်မှတစ်ပါး တခြားဘာကိုမှ စဉ်းစားရန် အချိန်မရတော့ပေ။

တွေ့ရမည့်သူများကို သုတ်သီးသုတ်ပျာ လိုက်တွေ့သည်။ ရွာထဲက လူကြီးသူမများအားလည်း သူ့အစ်ကို အိမ်ထောင်စုကို ဂရုစိုက်ကြရန် မှာကြားသည်။ ဦးလေးကလိယကိုလည်း သူ့အစ်ကိုနှင့်ပတ်သက်၍ လက်လွန်ခြေလွန် မလုပ်ရန် သတိပေးသည်။

ကလိယ၏ ကောက်ကျစ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ပိုမိုရီနှင့် ဇနာဂတ်ရှိ ဈေးဆိုင်များတွင် စကားသွင်းထားသည်။ ဆယ်အိမ်မှူးနှင့် ကျေးရွာကော်မတီကိုလည်း တိုင်တောထားသည်။

*

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

နေထွက်သေးပေ။ လေးဖက်လေးရပ်၌ သိပ်သည်းထူထပ်သော ဆီးနှင်းများ ကျနေသည်။ ပိရမာ၏ ပခုံးတွင် သေတ္တာငယ်တစ်လုံးနှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ အိပ်ရာလိပ်တစ်လိပ် တင်ထားသည်။

ဂေါမတီက ကလေးငယ် လက်ကို ဆွဲထားသည်။ စစ်ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသော ဒေဝရာမသည် ရှေ့က လျှောက်နေသည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲကလေးများ ပေါသော လမ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် စစ်ဖိနပ်သံ ကြားနေရသည်။ ပိုခရီမှ တနက်ပူသို့သွားသော ဘတ်စ်ကား ထွက်ချိန် ရောက်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ခြေလှမ်း လှမ်းနေကြသည်။

ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ဝန်စလည်တင်ပြီး ဒေဝရာမ ဘတ်စ်ကား အောက် ပြန်ဆင်းလာသည်။ အိတ်ထဲက ရှုပီးအနည်းငယ်ထုတ်ပြီး ပိရမာ လက်ထဲထည့်လျက် ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို ဘာမှမကြောက်နဲ့။ ဒီလူတွေက လက်နဲ့ရိုက်ရင် သူတို့ကို ဓားနဲ့ပြန်ခုတ်၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုကို စက်တိုင်မတက်ရအောင် လုပ်မယ်။ လူဆိုတာ တစ်ခါပဲ သေရတယ်။ နှစ်ခါမသေရဘူး။”

“ငါ့ညီ ဒေဝရာမ၊ ငါ့ညီ ပြောသလိုသာလုပ်ရင် ငါ့ညီအစ်ကိုတို့ကို ခုလို တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ညီအစ်ကိုတို့အတွက် ဘာမှမပူနဲ့။ စိတ်ချလက်ချသာသွားပါ။ ကံစီမံရာ ခံရမှာပဲ။ ခရီးသွားခါနီး လာခါနီးမှာ ငါ့ညီ ဘာမှ ကြောင့်ကြပူပန်မနေပါနဲ့။”

ဘတ်စ်ကား ထွက်သွားပြီ။ ဒေဝရာမသည် သူ့နေရာတွင် ထိုင် လိုက်သည်။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာထက် အိမ်တွင်းစစ်မျက်နှာက ပိုပြီး ခက်ခဲသည် ဆိုသည်ကို ဒေဝရာမ သိရှိနားလည်သွားသည်။

မျက်စိအောက်က တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသော မိမိ၏ ရွာ၊ မိမိ၏ လယ်ယာ၊ မိမိ၏ တောတန်း တောင်တန်းကို တမျှော် တခေါ်ကြီး ငေးမျှော်ကြည့်နေသည်။ မိမိ၏ ဇာတိရပ်ရွာကို ယခုတစ်ကြိမ်

မြင်ရခြင်းသည် နောက်ဆုံးမြင်ရခြင်းများ ဖြစ်နေမည်လားဟု ဒေဝရာဇ်
တွေ့တော စိုးရိမ်နေမိသည်။



ကလိယသည် နှာခေါင်းကျည်ပွေ့ တွေ့နေသည်။ ကုန်စုံဆိုင်၌ ဝိုင်းပြီး သူ့ကို နင်ပဲဆဲ ပြောနေကြသည်။

“ဒေဝရာဇ်က အစိုးရကတစ်ဆင့် စာအရေးခိုင်းလိုက်တယ် ကြားရတယ်။ စခန်းမှူးသာမကဘဲ မင်းပါ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်။ မင်းကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ဖမ်းသွားကြမှာ သေချာတယ်။ တေဂျူဝါလည်း ထောင်ကျလိမ့်မယ်။ မင်း ပိရမာကိုသာ မကဘဲ သူ့မိန်းမကိုလည်း ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်တယ်။ ရွာထဲက လူတွေကလည်း ဝိုင်းပြီး သက်သေခံကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မင်းတော့ ထောင်နှုတ်ခမ်း နင်းနေပြီ”

ဆယ်အိမ်မှူး ကိရုန်ဆိန်က တမာကူရှုရင်း ပြောသည်။

“ဆယ်အိမ်မှူးကြီးကလည်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတယ် မသိဘူး။ ကျုပ်အဖို့ပြောရရင် တေဂျူဝါနဲ့ ပိရမာ ဘာထူးမှာလဲ။ ကိုယ့်သားသမီးကို မဆုံးမရဖူးလား။ ပြောစမ်းပါဦး။ ပိရမာ အကောင်းအဆိုး လုပ်တာကို မဆုံးမရင် ကျုပ် လူကြီးတစ်ယောက် ဘယ်ဟုတ်တော့မှာလဲ”

ကလိယက သူ့အပေါ် အပြစ်ဖို့သည်ကို ပြန်လှန်ချေပသည်။

“ဂေါမတိက မင်းကို ဘာလုပ်လို့လဲ။ ဟိုတစ်နေ့က သူ့ခမျာ လာ

နိုနေတယ်”

ဆယ်အိမ်မှူးက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးပြီး ပြောသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်လွန်ခြေလွန် မပြုလုပ်ရဘူး။ ကျုပ်က ဆယ်

အိမ်မှူးဆိုတော့ ပြောရမှာ ကျုပ်ပဲ ရှိနေတယ်”

ကလိယ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူလျက် အတွန့်တက်ပြန်သည်။

“ဘယ်လိုပြောရမယ် မသိတော့ပါဘူး ဆယ်အိမ်မှူးကြီး။ ဒီမိန်းမ

အကြောင်း မပြောချင်ပါဘူး။ သူ့သတင်းက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ အပုပ်

နဲ့ ထွက်နေတယ်။ အိမ်ကအကြောင်း ဒီဈေးဆိုင်မှာ လာပြောတာတော့

မကောင်းပါဘူး။ သူနဲ့ မကင်းမရှင်း ဖြစ်နေတာ လူတစ်ထောင်မကဘူး။

ခင်ဗျားတို့နဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောချင်တယ်။ အဲဒီလိုပြောရရင် ကလိယ

ပြောတာ တယ်မှန်ပါကလားလို့ ခင်ဗျားတို့ မပြောဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းပြောတာ နားရှိလို့သာ နားထောင်နေရတယ်”

ဆယ်အိမ်မှူးသည် တမာကူကို အားရပါးရ ရှူနေသည်။

ထိုအခိုက် အနီး၌ထိုင်နေသော ဂုမန်းဆိန်သည် လက်ဖက်ရည်

တစ်ကျိုက် မော့သောက်ပြီးလျှင် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကလိယ မင်း အခု ပြောတာတွေအားလုံး အမှန်လို့ ငါယူဆတယ်။

ဒါပေမယ့် ငါ တစ်ခုပြောချင်တယ်။ မင်း ကျိန်ပြောရဲပါ့မလား။ ဒီအရူးရဲ့

ပစ္စည်းတွေကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ မောင်ပိုင်စီးထားတာလဲ။ သူ့ခမျာ သား

မယား မရှိတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ ထမင်းတစ်ဆုပ် ရေတစ်မူတ်

အတွက် ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်တောင်းစားနေရတယ်”

ကလိယ မျက်နှာကြီး နီရဲလာသည်။

“ခင်ဗျားကလည်း အရပ်လူကြီးတစ်ယောက် လုပ်နေပြီး ဘာမှ

မသိဘဲ အရမ်းလျှောက်ပြောနေတယ်။ ပိရမာ အမေသေတုန်းက ဘယ်သူ စရိတ်စိုက်ထုတ်ပေးရတယ် မှတ်သလဲ။ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးမ မသာစရိတ်ကို ကျုပ်ပဲ တခြားလူတစ်ယောက်ဆီက ချေးငှားပြီး ပေးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအကြွေး ပြန်ဆပ်ဖို့တော့ ဘယ်သူကမှ မပြောကြဘူး။ အတိုးဆိုတာလည်း တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မရဘူး။”

ကလိယသည် ထပြန်မည်လုပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောတာ အဆိုးမထင်ကြပါနဲ့။ ဒီလဂွန်းရွာသားတွေဟာ ကျုပ် ရိုတီနှစ်ချပ်စားရတာကို မနာလို မရှုဆိတ် ဖြစ်နေကြတယ်။”

ကလိယ ဆက်ထိုင်မနေတော့ပေ။ ထသွားသည်။ ဒေဝရာမ်က အစိုး ရအထိ တက်တိုင်သည် ဆိုသည့်အချက်သည် သူ့နှလုံးအတွင်း၌ ဆူးကဲ့သို့ စူးဝင်နေသည်။

“ဒေဝရာမ်က ဒီလောက်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး။ ပိရမာကတော့ နွားပဲ။ ဒီအရှုပ်အရှင်းရဲ့ လက်သည်က တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ ဒီမိန်းမပျက်ပဲ။ သူပဲ ဒေဝရာမ်ကို တစ်လုံးသွင်း နှစ်လုံးသွင်း သွင်းပြီး ငါ့အကြောင်း သားပုပ် လေလွင့် အပြောခိုင်းတယ်။ ဒီကောင်ကို လူပုံအလယ်မှာ အကျီချွတ်ပြီး ဆူးရှိတဲ့တုတ်နဲ့ ကျောတစ်ပြင်လုံး သနီလန်သွားအောင် မရိုက်ရမချင်း ငါမနေဘူး။”

“သူဒီအိမ်မှာ ရှိနေသရွေ့ ငါတို့ စိတ်အေးလက်အေးနေရမှာ မဟုတ် ဘူး။ သူ့ကို အရင်ဖြိုပစ်မှ အေးမယ်။ သူသေရင်လည်း သေသွားစေရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဒီရွာက ထွက်သွားရင်လည်း ထွက်သွားစေရမယ်။”

အမှောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ကလိယ အကြိတ် နေသည်။ ထိုအခိုက် တေဂျူဝါ ပေါက်လာပြီး သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် မကောင်းကြောင်းကို ဒေဝရာမ်က ဆယ်အိမ်မှူးနှင့် ငါးအိမ်မှူးတို့ သွားပြောသည် ဆိုသည့်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

*

ထိုည မိုးအဆက်မပြတ် ရွာနေသောအခါ တောဂူဝါတို့ သားအဖနှစ်ယောက် သည် ပေါက်တူးတစ်ချောင်းစီနှင့် အမှောင်ထဲတွင် တိတ်တဆိတ် အပြင် ထွက်လာပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့ဘက်ကမြောင်းကို ဖောက်ချလိုက်သောအခါ တစ်ရွာလုံးက ရေပုပ်များသည် ပိရမာတို့အိမ်ဘက် စီးဝင်သွားသည်။

တစ်ခဏ အတောအတွင်း၌ပင် မြောင်းရေစီးကြောင်း ပြောင်းသွား ပြီး ပိရမာတို့အိမ်က ပစ္စည်းအားလုံး ရေကူးနေကြတော့သည်။ အိပ်ရာ တွေ၊ စောင်စုတ်တွေ၊ ခေါင်းအုံးစုတ်တွေ အားလုံး ရေထဲတွင် ပြန့်ကျဲကုန် ကြသည်။

တဲအိမ်တိုင်များ ယိုင်ကုန်ကြသည်ဖြစ်၍ ဂေါမတီသည် တိုင်များကို ဒေါက်နှင့်ထောက်ပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုရွဲလျက် အပြင်ဘက် ထွက်လာသည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြေကြီးတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ပြီးလျှင် မြောင်း၏ ရေစီးကြောင်း ပြောင်းသွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်သည်။

မြောင်းကို ပြင်လုပ်ပြီးသောအခါ ဂေါမတီ တဲထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ရေချိုးပြီးသားဖြစ်နေသည်။ တဲထဲတွင် ရွံ့ဗွက်ထသွား သည်။ ပစ္စည်းတွေအားလုံး တစ်ခုမှ အသွေ့အခြောက် မရှိတော့ပေ။ ဂျုံ၊ ဆန်၊ ဆား၊ ဆီ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်တော့ပေ။

ဂေါမတီသည် အဝတ်စုံများဖြင့် ရစ်ပတ်ထားပြီး ချမ်းလွန်းလှသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ ကုန္နူးသည် မျောက်ကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ထင်း ရှူးသေတ္တာပေါ် ခုန်တက်သွားသည်။ သိုးပေါက်စကလေးကိုလည်း ထင်း ရှူးသေတ္တာပေါ် ယူသွားပြီး ဖက်ထားသည်။ ပိရမာနှင့် ဂေါမတီတို့သည် တဲထဲတွင် အိုင်ထွန်းနေသော ရေများကို ခွက်နှင့် ခပ်ခပ်ပြီး တဲအပြင်ဘက် တွင် သွန်ပစ်ကြသည်။

ဒူးဆစ်အထိ ရောက်နေသော ရေထဲတွင် မြုပ်နေသော ဆိတ်ကလေး သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ 'ပဲ ပဲ' နှင့် အော်နေသည်။

ယင်းအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် သုံးလေးရက်လောက် ကြာ
သွားသောအခါ ဂေါမတီ ဂျုံကြိတ်ပြီးအလာ တံထဲတွင် ကုနှူး ရှိုက်ကြီး
တင် ငိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“သားတို့ဆိတ်ကလေး သေသွားပြီ အမေ”

ကုနှူးသည် သူ၏နှာခေါင်းမှ ယိုစီးကျလာသော နှာရည်များကို
သုတ်ပြီး ပြောပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သေတာလဲ”

ဂေါမတီက အော်လိုက်လေသည်။

အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သော ဆိတ်ကလေးအနီး၌ ကုနှူးထိုင်နေ
သည်။ ရေခဲတုံးကဲ့သို့ အေးစက်နေသော ဆိတ်ကလေး၏ ကျောကုန်းကို
ပွတ်သပ်ပြီး ငိုနေရှာသည်။ အနီး၌ပင် အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သည့် သိုး
ပေါက်စကလေးလည်း တုံးလုံးပက်လက် ဖြစ်နေသည်။ သိုးပေါက်စကလေး
သည် မျက်လုံးနှစ်လုံး ကြောင်တောင်ပွင့်နေသည်။

“နှစ်ကောင်စလုံးကို တမာပင်မှာချည်ပြီး သား ရေသွားခပ်တယ်။
ရေအိုင်နားက မြက်နည်းနည်းလဲ တံစဉ်နဲ့ ရိတ်ယူလာတယ်။ ရေနဲ့မြက်
ယူပြီး ပြန်လာတော့ နှစ်ကောင်လုံး သေနေတာ တွေ့တယ်။ ဦးလေးတော့
က မြွေကိုက်လို့သေတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောနေတာ
သား ကြားရတယ်။ တမာပင်ရင်းမှာ တမြန်နေ့က မြွေဟောက်တစ်ကောင်
တွေ့တယ်လို့လဲ ပြောနေတယ်”

ဂေါမတီ၏ မျက်လုံးတွင် သွေးမျက်ရည် စို့လာသည်။ မိမိ၏ ပါး
နှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။

“သား မြက်ရိတ်ပြီး ပြန်လာတော့ တမာပင်နားမှာ ဘယ်သူ့ကို
တွေ့သလဲ”

စိုးရိမ်နေကြသည်။

ဒုက္ခအဖုံဖုံကို ဂေါမတီ ခါးစည်းခံနေရသည်။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့ကျ လျှင် ပေါက်ကွဲထွက်မလာဘူးဟူ၍ မည်သူ ပြောနိုင်မည်နည်း။

ကြည်လင်နေသော ကောင်းကင်မှ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည်။

ပိရမာ၏အမည်ဖြင့် 'လာမ်း' မှ အစိုးရစာတစ်စောင် ရောက်ရှိ လာသည်။

'တပ်သား ဒေဝရာဇ်သည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ တစ်နေရာ၌ အာဇာနည် သူရဲကောင်းအဖြစ် ကျဆုံးသွားပြီ။'

နေ့ခင်းကြောင်တောင် ဂေါမတီအတွက် ကြယ်များ လက်နေ ကြသည်။ ဂေါမတီ သိသည်။ မတ်ကိုကြောက်၍ ကလိယတို့လူသိုက် သွေးတိုး စမ်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု သူတို့အတွက် ကြောက်စရာလူ မရှိတော့။

ဂေါမတီ၏ မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်ကြည်တို့သည် ဘယ်အချိန်က ခန်းခြောက်သွားသည် မသိတော့ပေ။ ငိုချင်သော်လည်း ငို၍မရတော့။ အသက်မရှိသည့် ရုပ်တုတစ်ခုကဲ့သို့ လုပ်စရာရှိသမျှကို စက်ရုပ်တစ်ရုပ် ကဲ့သို့ပင် လုပ်နေသည်။

တဲအတွင်းရှိ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ မီးခွက် ထွန်းညှိထားသည်။ ပိရမာသည် ဦးခေါင်းငုံ့ပြီး မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေသည်။ ဆွေမျိုးရင်းချာများ အကျိုးလိုလားသူများက လာရောက်သတင်းမေးကြသည်။ သို့ရာတွင် ကလိယတို့အိမ်မှ တစ်ယောက်မှ ရောက်မလာပေ။

အိမ်တွင် ဘာမှမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဆယ်အိမ်မှူး ထံ၌ လယ်နှစ်ကွက်ကို ပစ္စည်းအပေါင်ထားပြီး ကြွေးချေးငှားရသည်။ သူ၏ ကွယ်လွန်သူ မတ်အတွက် ရည်စူးပြီး ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ လုပ်ရသည်များ ကို ဂေါမတီ အားလုံးလုပ်သည်။ ဆယ့်သုံးရက်မြောက်နေ့၌ ဘေးမဲ့လွတ်ရန်

စိုးရိမ်နေကြသည်။

ဒုက္ခအဖုံဖုံကို ဂေါမတီ ခါးစည်းခံနေရသည်။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့ကျ လျှင် ပေါက်ကွဲထွက်မလာဘူးဟူ၍ မည်သူ ပြောနိုင်မည်နည်း။

ကြည်လင်နေသော ကောင်းကင်မှ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည်။

ပိရမာ၏အမည်ဖြင့် 'လာမ်း' မှ အစိုးရစာတစ်စောင် ရောက်ရှိ လာသည်။

'တပ်သား ဒေဝရာဇ်သည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ တစ်နေရာ၌ အာဇာနည် သူရဲကောင်းအဖြစ် ကျဆုံးသွားပြီ။'

နေ့ခင်းကြောင်တောင် ဂေါမတီအတွက် ကြယ်များ လက်နေ ကြသည်။ ဂေါမတီ သိသည်။ မတ်ကိုကြောက်၍ ကလိယတို့လူသိုက် သွေးတိုး စမ်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု သူတို့အတွက် ကြောက်စရာလူ မရှိတော့။

ဂေါမတီ၏ မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်ကြည်တို့သည် ဘယ်အချိန်က ခန်းခြောက်သွားသည် မသိတော့ပေ။ ငိုချင်သော်လည်း ငို၍မရတော့။ အသက်မရှိသည့် ရုပ်တုတစ်ခုကဲ့သို့ လုပ်စရာရှိသမျှကို စက်ရုပ်တစ်ရုပ် ကဲ့သို့ပင် လုပ်နေသည်။

တဲအတွင်းရှိ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ မီးခွက် ထွန်းညှိထားသည်။ ပိရမာသည် ဦးခေါင်းငုံ့ပြီး မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေသည်။ ဆွေမျိုးရင်းချာများ အကျိုးလိုလားသူများက လာရောက်သတင်းမေးကြသည်။ သို့ရာတွင် ကလိယတို့အိမ်မှ တစ်ယောက်မှ ရောက်မလာပေ။

အိမ်တွင် ဘာမှမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဆယ်အိမ်မှူး ထံ၌ လယ်နှစ်ကွက်ကို ပစ္စည်းအပေါင်ထားပြီး ကြွေးချေးငှားရသည်။ သူ၏ ကွယ်လွန်သူ မတ်အတွက် ရည်စူးပြီး ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ လုပ်ရသည်များ ကို ဂေါမတီ အားလုံးလုပ်သည်။ ဆယ့်သုံးရက်မြောက်နေ့၌ ဘေးမဲ့လွတ်ရန်

“ဦးလေး၊ နောက်ပြန်မလာတော့ဖူးလား”

ဟု ကုန္ဒူးက မေးနေသည်။

တစ်ရွာလုံး အိပ်မောကျနေသည်။ ယနေ့ည ပို၍ မှောင်မိုက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ လကွယ်နေ့ညဖြစ်၍ ပို၍ မှောင်မိုက်နေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအခိုက် တဲအပြင်ဘက်ရှိ မြက်ခြောက်ပုံပေါ်နင်းသည့် ခြေသံကြားရသည်။

ဂေါမတီ လှမ်းမကြည့်ခင်မှာပင် ဒုန်းခနဲ အသံကြားရပြီး အိမ်တံခါး ပြုတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်ကျသွားသည်။

“ဘယ်မှာလဲ ဒီခွေးမ၊ အပြင်ထွက်ခဲ့”

တေဂျူဝါ၏ ခက်ထန်မာကြောသော အသံကို ကြားရသည်။

တေဂျူဝါ၏ လက်တစ်ဖက်တွင် မီးရှို့ထားသော ထင်းစတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။ တံစဉ်ကြီး တစ်ချောင်းလည်း လက်ထဲတွင်ရှိနေသည်။ အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် အိပ်မှုနံရံများနှင့် လူးလဲထသော ဂေါမတီ၏ ဆံပင်ကို ဆွဲပြီးလျှင် ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ကို လှမ်းလို့ ငိုနေတာလဲ အမျိုးယုတ်မ၊ လာခဲ့ ငါတို့အိမ် လိုက်ခဲ့။ နင် ဒီနေ့က စပြီး ငါ့အမြှောင်မယား လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ပိရမာ သေတဲ့အထိ ငါ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး”

ဂေါမတီ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ကုန္ဒူးကလည်း ရောယောင် အော်သည်။

ရုန်းကန်နေသော်လည်း ဂေါမတီကို အတင်း ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ မြေကြီးပေါ် တရွတ်တိုက်ပါသွားသော ဂေါမတီသည် အားကိုးရာမဲ့ အကြည့်ဖြင့် ပိရမာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ပိရမာသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ဒူးပေါ် ဦးခေါင်းတင်ပြီး မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေသည်။

အမိုက်မှောင်ထဲတွင် ငယ်သံပါအောင် အော်သောအသံကို ကြားရသည်ဖြစ်၍ အနီးအနားရှိ လူများသည် ပုဆိုးပြင်ဝတ်ပြီး အိပ်ရာထဲက ထွက်လာကြသည်။

တေဂျူဝါ၏ ဦးခေါင်းတွင် ယနေ့ မသာလွမ်းအဝတ် ပတ်ထားသည်။ တံစဉ်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်းလျက် တေဂျူဝါ အော်ဟစ်နေသည်။

“မဆိုင်သူ မကပ်နဲ့၊ ကပ်လာတာနဲ့ တံစဉ်စာမိသွားလိမ့်မယ်။ ဗိုက်ထဲက အူတွေ အသည်းတွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်။ ဒါ ငါတို့ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စ၊ ဘယ်သူမှ ကြားဝင်စွက်ဖို့ မလိုဘူး။”

တေဂျူဝါသည် ဂေါမတီ၏ လက်မောင်းကို တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီးလျှင် သူတို့၏အိမ် ခေါ်သွားပြီး ဂျိုင်းခနဲ တံခါးအလုံပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

တစ်ခဏ အတောအတွင်း၌ ဘာတွေ ဖြစ်သွားသနည်း။ ဝိုင်းလာကြသော လူများ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြသည်။

ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့် ဂေါမတီသည် ပျော့ခွေကျသွားသည်။ ထို့နောက် အားအတော်အတန် ပြန်ရှိလာသောအခါ ပြန်လှန်ကလဲစားချေလိုသည့် မီးတောက်မီးလျှံသည် ဂေါမတီ၏ မျက်လုံးတွင် ဝင်းလက်တောက်ပလာသည်။ အစာငတ်မွတ်နေသော ခြင်္သေ့မကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။

မီးတောက်လောင်နေသော ထင်းစဖြင့် တေဂျူဝါ၏ ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီးလျှင် တေဂျူဝါ၏လည်မျိုကို အတင်းညှစ်လိုက်သည်ဖြစ်၍ တေဂျူဝါသည် မျက်လုံးကြီး အပြူးသားနှင့် တစ်ဖက်သို့ ပျော့ခွေလဲကျသွားလေသည်။

အမိုက်မှောင်ထဲတွင် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသော လက်ဖြင့် တံခါးမင်းတုန်းကို အလျင်အမြန်ဖွင့်ပြီးလျှင် အပြင်ဘက်သို့ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

ဂေါမတီ အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်သွားသည်နှင့် ကလိယသည်

မြက်ခုတ်စားဆွဲပြီး အတင်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဂေါမတိကိုမမိလိုက်ပေ။
ဂေါမတိသည် လူသူဆိတ်သုဉ်းသော တောထဲတွင် ဘယ်ပျောက်
သွားသည် မသိတော့ပေ။



ဂေါမတီ မြစ်ထဲမှာ ရေနစ်သေသွားပြီ။

ဂေါမတီသည် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်က ခုန်ချပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်ပြီ။ သစ်တောထဲက ကျောက်ဆောင် အနီးအနားတစ်ဝိုက်၌ လင်းတများ ပျံ့ဝဲနေသည်ကို နွားကျောင်းသားများ တွေ့မြင်ခဲ့ကြရသည်။

တောထဲတွင် ဂေါမတီ ကျားစာဖြစ်သွားပြီ။

ပါးစပ်တစ်ရာ စကားတစ်ရာ ကြားနေရသည်။

တောဂျူဝါသည် ရက်ပေါင်းများစွာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ပေ။ မီးရဲရဲတောက်နေသော ထင်းစဖြင့် အထိုးခံရသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွားသည်။ လည်ပင်းတွင် လက်သည်းကုတ်ရာ ခြစ်ရာများ ထင်နေသည်။ ထိုနေ့က ကံကောင်းလို့ အသက်ပျောက် မသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် အချိန်အတန်ကြာ လည်မျို အညစ်ခံ ရလျှင် ဘယ်ဘဝ ရောက်သွားမည် မသိပေ။

တောဂျူဝါ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ ဂေါမတီကို ခြောက်တစ်လှည့်

မြောက်တစ်လှည့်လုပ်ပြီး မိမိတို့၏ အိမ်၌ ထားမည်။ နေ့ရက်အတန်ကြာမျှ
ကလန်ကဆန် လုပ်ကောင်းလုပ်နေလိမ့်မည်။ နောက် တဖြည်းဖြည်း
ယဉ်ပါးသွားပေလိမ့်မည်။ ဣတ္ထိယမျိုး မဟုတ်လား။ ဗိုက်ပြည့်အောင်
စားရလျှင် ဘာကိုမှ ထည့်တွက်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ဟိုအရူးပေါ်
တွင်လည်း သူ သံယောဇဉ်တွယ်တာမှု ရှိတော့မည် မဟုတ်။ သူ့အနေဖြင့်
ကိုယ့်ဗိုက်ပြည့်ရန် အတွက်သာ အရေးကြီးသည်။ ဟိုအရူးထံတွင်နေ၍
သူ ဘာလုပ်မှာနည်း။

ထိုနေ့က ဂေါမတီသည် မြစ်ကမ်းပါး၌ ရေချိုးနေသည်။ ခေါင်း
လျှော်ရည်ဖြင့် ခေါင်းလျှော်နေသည်။ ရေစိုနေသောအဝတ် ကိုယ်တွင်ကပ်
နေသဖြင့် မည်မျှ စွဲမက်စရာကောင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာအနေအထားကို တွေ့
မြင်လိုက်ရသနည်း။

ပျိုမျစ်ဖွံ့ထွားနေသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်။

တေဂျူဝါ အကန်းဖြစ်သွားသည်။ လုံးဝ မျက်ကန်းဘဝ ရောက်
သွားသည်။ မျက်ကန်းတေဂျူဝါသည် ကိုယ်ခန္ဓာမျှသာမက နှလုံးသားလည်း
အပြင်းအထန် ခါယမ်းသွားသည်။

တေဂျူဝါသည် ကလဲ့စားပြန်ချေရန် သံမဏိလက်ရုံးကို ဆန့်တန်း
လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မည်သူ့ကို ကလဲ့စားပြန်ချေမည်နည်း။

ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ပင် မကြာလိုက်ပေ။ တစ်ယောက်သောသူသည်
ရွာသို့ရောက်လာပြီးလျှင်

“ဂေါမတီ မသေဘူး။ နရဆိန်းရွာက ပန်းပဲဆရာ ခုရှာလ်အိမ်
ရောက်နေတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့လာခဲ့ရတယ်”

ဟူ၍ အကြောင်းကြားသည်။

ထိုသတင်းကို ကြားရသည်နှင့် ကလိယ၏ ပိတ်ထားသောပါးစပ်
ပွင့်လာသည်။

“ပျံလွှားမဆိုတာ အဲဒီကောင်မမျိုးပေါ့။ ဒီကောင်မ တစ်ယောက်
ယောက်ဆီ ရောက်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါ တွက်ပြီးသားပဲ။ ဘာမှမဟုတ်
ဘူး။ အိမ်ကထွက်လို့ရအောင် ရမယ်ရှာတာ”

ကလိယသည် တစ်သက်လုံး အကောင်းလုပ်ခဲ့သည် မရှိပေ။
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့် အလုပ်ကို မည်သို့လုပ်ရမည် ဆိုသည်ကိုသာလျှင်
ဆင်ကြံ ကြံနေသူဖြစ်သည်။

ဂေါမတီ ခုရှာလ်၏အိမ်တွင် ရိုးရိုးသားသား သွားနေသည်ဆိုသည်ကို
ကလိယ ဘယ်မှာလက်ခံမည်နည်း။

သတင်းရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါသူပုန် ထလေတော့သည်။

တေဂျူဝါလည်း ကလဲစားပြန်ချေရန် အကွက်ပေါ်လာသည်။

နှစ်ရက်သုံးရက် အကြံဉာဏ် ထုတ်နေကြသည်။ လေးရက်မြောက်
နေ့၌ ရွာထဲက လူငယ်ခြောက်ယောက်လောက်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် နရဆိန်း
ရွာသို့ ထွက်လာကြသည်။

ကလိယသည် ခုရှာလ်၏ အိမ်ဝင်း အပြင်ဘက်ကပင် ဟိန်းဟောက်
ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့ ခုရှာလ်၊ ငါတို့အိမ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အိမ်
မှာ လက်ခံထားတဲ့အကောင် ဘယ်သူလဲကွ။ သတ္တိရှိရင် အပြင်ထွက်ခဲ့စမ်း”

ခုရှာလ်၏အိမ်တွင် တစ်ခုခု လုပ်နေသည်။ ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေ
သင်္ဂဟများ ရောက်နေကြသည်။ အပြင်ဘက် လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင် ခုရှာလ်က
ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မကြီးမငယ်နဲ့ ကိုယ့်အိမ်က မိန်းကလေးကို မဟုတ်မဟတ်
လုပ်ဇာတ်ခင်းနေရတာလဲ။ တူသားနောင်မယ် တစ်ယောက်ကို နှိပ်စက်ပြီး
တူရဲ့မယားကို ခြေတော်တင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဘယ်သူလဲ။ ခင်ဗျားလို
ကြောင်သူတော်ကို ခြေထောက် ရိုက်မချိုးရရင် ကျုပ် လူ့ပြည်မှာမနေဘူး။

ဒီကနေ့ ခင်ဗျားရဲ့အလောင်းကို နရဆိန်းရွာထဲက ထမ်းထုတ်ရလိမ့်မယ်”

စကားစစ်ထိုးနေကြစဉ်မှာပင် နွားစာမြက်ရိတ်ပြီး အိမ်ပြန်လာသော ဂေါမတီကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။ တေဂျူဝါသည် စွန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အနီးသို့ ဝုန်းခနဲ ပြေးသွားသည်။ ဂေါမတီ၏ ဦးခေါင်းပေါ်က မြက်ထုံးကို တွန်းချလိုက်ပြီးလျှင် ငေါက်လိုက်လေသည်။

“ခွေးမ အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့။ နင့်ကို ဘယ်သူ ခိုးလာတာလဲ။ ခုရှာလ် ခိုးလာတာ မဟုတ်လား။ လိုက်ခဲ့ ရွာကျမှ နင်တို့ကို အမှုဖွင့်မယ်”

တေဂျူဝါက ဂေါမတီ၏လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတူပါလာကြသော လူငယ် သုံးလေးယောက်တို့ကလည်း ဂေါမတီအား ရွာဘက်သွားသော လမ်းဆီသို့ အတင်းဆွဲခေါ်ကြသည်။

“လွတ် အခုချက်ချင်းလွတ်၊ သေတောင် နင်တို့နောက် မလိုက်ဘူး”

ဂေါမတီက အော်ပြောပြီးလျှင် တေဂျူဝါ၏ လက်မောင်းကို ကိုက်လိုက်သည်။

ဗြန်းစားကြီးဖြစ်သဖြင့် ခုရှာလ်သည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်က အတင်းခုန်ချလိုက်သည်။ အိမ်အောက်၌ ဝါးရင်းတုတ် နှစ်ချောင်းသုံးချောင်း တွေ့သည်။ ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲပြီး ပြေးထွက်လာသည်။

ကလိယ၏ ကုန်းနေသော ကျောကုန်းကို ဝါးရင်းတုတ်နှင့် တစ်ချက် တွယ်လိုက်ပြီးလျှင် တေဂျူဝါနောက် အတင်းပြေးလိုက်မည်လုပ်စဉ် နောက်ဘက်က လူတစ်ယောက်က ခုရှာလ်၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး.....

“အစ်ကိုခုရှာလ် ဘာလုပ်တာလဲ။ အားလုံး သေကုန်လိမ့်မယ်”

ဟု သူ၏ညီဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က ပြောလေသည်။ ခုရှာလ်သည် သူ့ညီဝမ်းကွဲကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ရွာထဲက တခြားလူများလည်း တုတ်ဆွဲ၊ ဓားဆွဲပြီး ပြေးထွက်လာ

ကြသည်။ တစ်ရွာလုံး၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ပြဿနာ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်လား။

တေဂျူဝါ၏အပေါ်တွင် တုတ်မိုး ရွာချနေကြသည်။ သို့သော်လည်း တေဂျူဝါသည် ဂေါမတီကို မလွှတ်သေးပေ။ ဆွဲလား လွဲလား လုပ်နေစဉ် မှာပင် ခုရှာလ်၏ညီက တေဂျူဝါ၏ရင်ဘတ်ကို တစ်ချက် ထိုးထည့်လိုက် သည်ဖြစ်၍ တေဂျူဝါသည် ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေသည်။

ယင်းလက်သီးစာ ကျွေးသူအား ကလဲ့စား ပြန်ချေရန်အတွက် ကလိယသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို မပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ထုလိုက်လေသည်။

ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းပင် လူလေးငါးယောက် သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုအခိုက် ကျေးရွာလူကြီးတချို့က ကြားဝင်ဖျန်ဖြေ သောကြောင့် ရန်ပွဲ အတော်အတန် စဲသွားလေသည်။

ကျေးရွာကော်မတီ လူကြီးကို တိုင်တည်ပြီး ဟောဟဲဟောဟဲ ဖြစ်နေသော ကလိယက ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့နဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့မယားက မင်း အိမ်မှာ လာနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ကလိယသည် သူဝတ်ထားသော အဝတ်ကို ဖုန်ခါလိုက်လေသည်။
ခုရှာလ်က ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

“ကလိယ၊ မင်း သူ့ကို ကိုယ့်သမီး ကိုယ့်တူမလို သဘောထားတယ် မဟုတ်လား။ မင်းအကြောင်း ငါမသိဘဲ နေပါ့မလား။ မင်းဟာ တိရစ္ဆာန် ထက်တောင် ယုတ်မာသေးတယ်။ သူ မင်းတို့ရွာ ဘယ်တော့မှ ပြန်လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းလုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်နိုင်တယ်”

ယခုအချိန်ထိ ဘာမှမပြောသေးသည့် တေဂျူဝါက ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလိုက်ဘဲ နေရမှာလဲ။ သူတစ်ပါး သားမယားကို ကိုယ့်အိမ်မှာ ထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ကြီးလေးတဲ့ ပြစ်မှု မှတ်သလဲ”

“ဟေ့၊ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ မင်းတို့ ရုံးတိုင်တိုင် ဂတ်တိုင်တိုင် ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။ မင်းတို့လို အကောင်ကိုတော့ ငါ ခါး စောင်းတင်ထားနိုင်တယ်”

ခုရှာလ်က လက်ညှိုးတင်ခေါက်ခေါက်ထိုးပြီး တေဂျူဝါကို စားတော့ဝါးတော့မတတ် ကြည့်နေသည်။

နရဆိန်းရွာက လူကြီးတစ်ယောက်က ကြားဝင်ပြောသည်။

“ခုရှာလ်၊ တရားဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ပါနဲ့။ ငါ့ကို တလွဲမထင်နဲ့။ ငါက အမှန်အတိုင်း ပြောပြတာ။ သူတစ်ပါးရဲ့ တရားဝင် မယားကို ကိုယ့်အိမ်မှာ သွေးဆောင်ခေါ်ငင်ထားတာ တရားပါ့မလား။ တကယ်လို့ မင်း ဒီမိန်းကလေးကို ခေါ်ထားသင့်တယ်ဆိုရင် ငါးဦးကော်မတီရှေ့မှာ မင်း သက်ဆိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လျော်ကြေး ပေးရလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားတို့ပြောရင် ကျုပ် လျော်ကြေးပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေ ဒီမိန်းကလေးကို လက်နဲ့ထိမယ်တောင် မကြိုလိုက်နဲ့။ လက်နဲ့ထိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြား ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

“လုပ်ငုံ လုပ်ကြည့်စမ်း။ ငါတို့ကလဲ သစ်သားရုပ်မဟုတ်ဘူးကွ”

မျက်လုံးဖြူပြီး တေဂျူဝါ အော်ပြောနေစဉ် တစ်ဖက်မှ တိုက်ပွဲဝင်တစ်ယောက်က တေဂျူဝါ၏ ရင်ဘတ်ပေါ် ခွစီးရန် ပြေးလာသည်။

“ဟေ့ အရမ်း မလုပ်နဲ့”

ဟု ပြောပြီးလျှင် သူ့အဖော်နှစ်ယောက်က သူ့ရဲကောင်းကြီး အဖြစ်နှင့် ထွက်လာသူကို တော်ရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

နှစ်ဖက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် စကားပြန်စကြပြန်သည်။

နောက်ဆုံး၌ လျော်ကြေးပေးရန် လက်ခံသဘောတူလိုက်ကြသည်။

ခုရှာလ်၏အိမ်၌ ကျေးရွာကော်မတီရှေ့တွင် သဘောတူညီမှု ရယူကြသည်။
ဂေါမတီကိုလည်း စာချုပ်တွင် လက်ဗွေနှိပ်ရန်အတွက် ခေါ်လိုက်သည်။

ခုရှာလ်ထံမှ ရူပိးငွေ လေးရာ ယူပြီးလျှင် ကလိယသည် ကော့ဇွာ
ကော်မတီရှေ့၌ ပိရမာ ကိုယ်စား လက်မှတ်ထိုးရမည်ဟူ၍ သဘောတူလိုက်
ကြသည်။

ထို့နောက်တွင် ဂေါမတီအပေါ်တွင် ပိရမာ၏ပိုင်ဆိုင်မှု မရှိရ
တော့ပေ။ ယနေ့မှစ၍ ဂေါမတီသည် ခုရှာလ်အိမ်၌ မယားအဖြစ်နှင့်
မယားငယ် တစ်ယောက်နှင့် နေရမည်။

ခုရှာလ်သည် လျော်ကြေးစာချုပ်ကို သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပြီးလျှင်
ရူပိးငွေ လေးရာ ကလိယကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီငွေ မင်းအတွက်ပေးတာမဟုတ်ဘူး ကလိယ”

ကလိယက မည်သည့်အခါကမှ မတိုက်သော သွားကို ဖြဲပြီး
ပြောသည်။

“ကိုယ့်အိမ်သားတစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးရတာပါ။
မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ပိရမာကိုယ်တိုင် မလာနိုင်လို့ ကျုပ်တို့က
သူ့ကိုယ်စားလာရတာ။ သူ့အိမ်သွားပြီး ဆက်ဆက်ပေးလိုက်ပါမယ်။ တစ်
အိမ်တည်းလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဘာမှ မထူးပါဘူး။”

*

ကလိယသည် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါ ဖြစ်သည်။

အရှုံးကိုပင် အနိုင်အဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သည်။ နေရင်းထိုင်ရင်းပင်
ဤမျှသော ငွေကြေးကို ပိုက်မိသွားသည်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်
ဖြစ်သွားသည်။ ဂေါမတီ လွင့်သွားစေရန် မျှော်လင့်တောင့်တလာခဲ့သည်မှာ
အချိန်ကာလ မည်မျှကြာပြီနည်း။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ပိရမာအား ရိုတီကြမ်းတစ်ခု ပစ်ပေးလိုက်
သည်။ ကုန်း၏လည်ပင်းတွင်လည်း အပေါစား အကျီတစ်ထည် စွပ်ပေး
လိုက်သည်။

ကုန်းသည် သိုးဆိတ်များကို ကျောင်းရမည်။ ပိရမာသည် သံထု
သည့်အလုပ်ကို ကူညီလုပ်ပေးရလိမ့်မည်။ ပန်းပဲအလုပ်မှာမူ တစ်နေ့လုံး
လုပ်သည့်အလုပ် ဖြစ်သည်။



ဂေါမတီတွင် ဝတ်စရာ အဝတ်မရှိပေ။ အခြားလူများ၏ အဝတ်ကိုဝတ်ပြီး ယခုအထိ အရှက်လုံအောင် ဖုံးနေရသည်။

ထို့ကြောင့် ခေတီခန်ဈေးမှ ခုရှာလ်သည် အဝတ်အစား အနည်း အကျဉ်း ဝယ်ယူလာသည်။ လက်တွင် ဆင်ရန်အတွက်လည်း ပန်းတိမ် ဆရာထံက သေးသေးလွှာလွှာ ငွေလက်ဝတ်နှစ်ကွင်း ဝယ်လာသည်။ ဖန် လက်ကောက် လေးငါးကွင်း ဝယ်လာဖို့လည်း မမေ့ပေ။

ယင်းကဲ့သို့ အရောင်အသွေးစုံ အဝတ်အစား တောက်တောက်ပြောင် ပြောင်နှင့် ဖန်လက်ကောက် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်မျိုးကို ဂေါတမီသည် သူ့ဘဝ၌ တစ်ခါမှ မဝတ်ဖူးပေ။

ယင်းဝတ်စားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်လိုက်သောအခါ ဂေါမတီ၏ ရုပ်သည် တောက်ပြောင်လာသည်။ နှာသီးထိပ်၌ အဖြူရောင် ကွင်းကလေး တစ်ကွင်း တပ်ထားသည်။ ယင်းနှာသီး အကွင်းကလေးကို လက်နှင့် ကိုင်ကိုင် ကြည့်နေသည်။

ဂေါမတီ၏ စိတ်နှလုံးသည် နာကြည်းခြင်း အပြည့်ရှိနေသည်။ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ ဂေါမတီသည် ယင်းကဲ့သို့ ဘယ်အချိန်အထိ ရပ်နေမည်နည်း။

ထိုအခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်တောပင်များ၏ကြားထဲတွင် အမိုက်မှောင် ဖုံးလွှမ်းနေသော တဲတစ်တဲမှ ကလေးငိုသံကြားရသည်။ ကလေးငိုသံကြားရသည်နှင့် ဂေါမတီ လှုပ်ရှားလာသည်။ ကုန်း၏ အပြစ်ကင်းမဲ့ သည့် မျက်နှာသေကလေးသည် မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် ပေါ်လာသည်။ ငါသေသွားလျှင် ကုန်းကလေး ဘယ်လိုနေမည်နည်း။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး”

ဂေါမတီသည် ညည်းတွားလိုက်သည်။ ရှေ့ဘက်က လင်းနေသော မီးရောင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း မည်သို့ဖြစ်သွားသည် မသိပေ။ မီးရောင်မြင်ရာသို့ လေအဟုန်ကဲ့သို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ကိုယ်လုံရုံလောက် ကိုယ်ပေါ်၌ အမည်နာမမတ္တလောက်သာရှိသော စုတ်ပြညစ်ထေးနေသည့် ဝတ်ရုံသည် လေထဲတွင် ပျံ့နေသည်ဆိုသည်ကို သတိမထားမိပေ။

ရေစီးသန်နေသည့် မြစ်ကို မည်ကဲ့သို့ ကူးလိုက်သည် ဆိုသည်ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ မည်ကဲ့သို့ ရောက်သွားသည်ကို လည်းကောင်း သတိမထားမိပေ။

တစ်ကိုယ်လုံး ရေစိုရွံ့နေသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသော၊ ဟောဟဟောဟဟ ဖြစ်နေသော၊ ဆံပင် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဂေါမတီသည် စက်ရုံ၏ ကျိုးပျက်နေသည့် တံခါးဝ၌ ရပ်နေလိုက်လေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှ ရေစက်ရေပေါက်များ စီးကျနေသည်။

ဂျုံစပါး ကြိတ်ရန်အတွက် ယနေ့ည ခုရှာလ်တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာသည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ မီးပုံတစ်ခု၏ အနီးတွင် ထိုင်ရင်း ဟောက်နေသည်။ မြစ်ရေစီးသံနှင့်အတူ တဂျှိုင်းဂျှိုင်း တဂျိန်းဂျိန်းအသံကို

ဂေါမတီ၏ စိတ်နှလုံးသည် နာကြည်းခြင်း အပြည့်ရှိနေသည်။ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ ဂေါမတီသည် ယင်းကဲ့သို့ ဘယ်အချိန်အထိ ရပ်နေမည်နည်း။

ထိုအခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်တောပင်များ၏ ကြားထဲတွင် အမိုက်မှောင် ဖုံးလွှမ်းနေသော တဲတစ်တဲမှ ကလေးငိုသံကြားရသည်။ ကလေးငိုသံကြားရသည်နှင့် ဂေါမတီ လှုပ်ရှားလာသည်။ ကုန်း၏ အပြစ်ကင်းမဲ့ သည့် မျက်နှာသေကလေးသည် မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် ပေါ်လာသည်။ ငါသေသွားလျှင် ကုန်းကလေး ဘယ်လိုနေမည်နည်း။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး”

ဂေါမတီသည် ညည်းတွားလိုက်သည်။ ရှေ့ဘက်က လင်းနေသော မီးရောင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း မည်သို့ဖြစ်သွားသည် မသိပေ။ မီးရောင်မြင်ရာသို့ လေအဟုန်ကဲ့သို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ကိုယ်လုံရုံလောက် ကိုယ်ပေါ်၌ အမည်နာမမတ္တလောက်သာရှိသော စုတ်ပြညစ်ထေးနေသည့် ဝတ်ရုံသည် လေထဲတွင် ပျံ့နေသည်ဆိုသည်ကို သတိမထားမိပေ။

ရေစီးသန်နေသည့် မြစ်ကို မည်ကဲ့သို့ ကူးလိုက်သည် ဆိုသည်ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ မည်ကဲ့သို့ ရောက်သွားသည်ကို လည်းကောင်း သတိမထားမိပေ။

တစ်ကိုယ်လုံး ရေစိုရွံ့နေသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသော၊ ဟောဟဟောဟဟ ဖြစ်နေသော၊ ဆံပင် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဂေါမတီသည် စက်ရုံ၏ ကျိုးပျက်နေသည့် တံခါးဝ၌ ရပ်နေလိုက်လေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှ ရေစက်ရေပေါက်များ စီးကျနေသည်။

ဂျုံစပါး ကြိတ်ရန်အတွက် ယနေ့ည ခုရှာလ်တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာသည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ မီးပုံတစ်ခု၏ အနီးတွင် ထိုင်ရင်း ဟောက်နေသည်။ မြစ်ရေစီးသံနှင့်အတူ တဂျှိုင်းဂျှိုင်း တဂျိန်းဂျိန်းအသံကို

ကြားနေရသည်။ အရှိန်အဟုန် ပြင်းသော ရေစီးအားနှင့် ဆက်ထားသည် ဖြစ်၍ အပေါ်ဘက်က ကျောက်ဘီးကြီး လည်နေသည်။ ကြိုးနှင့်တုပ်ပြီး အမိုး၌ဆွဲထားသော သစ်သား ဆန်ခါကြီးထဲက အောက်ဘက်ရှိ စက်ကြား ထဲတွင်ရှိသော အပေါက်ထဲ ဂျုံစပါးစေ့များ ကျနေကြသည်။

ခုရှာလ်သည် မအိပ်ဘဲ ဂျုံကြိတ်သည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ယင်းသို့ စောင့်ကြည့်မနေရလျှင် စောင်ခေါင်းမြီးခြံပြီး အိပ်နေမည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ဂျုံကြိတ်ပြီးသောအခါ ဂျုံကြမ်းကို ကြိတ်သည်။

ဂျုံကြိတ်နေစဉ် အတွင်းတံခါးဝ၌ အဝတ်မလုံတလုံနှင့် မိန်းမ တစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ခုရှာလ် လန့်သွားသည်။ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားသည်။ ထိုမျှလောက် ချမ်းအေးနေသည့်အချိန် ဖြစ်စေကာမူ ချွေးပြန်လာသည်။ အနီးအနား၌ပင် သုသာန်သင်္ချိုင်း ရှိနေသည်။

'အလို ဘုရား၊ ဘုရား။ သရဲမလား.... စုန်းမလား.....'

ခုရှာလ်မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်အော်လိုက်သည်။ ဂေါမတီကလည်း ခုရှာလ်၏ အမူအရာကို တွေ့ရ၍ လန့်သွားသည်။

“ကျွန်မ ကျွန်မ လဝွန်းကပါ”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ အဲဒီလိုဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ အခုလို သရဲမလို ရပ်နေရတာလဲ”

ဂေါမတီ၏အမူအရာ ပြူးတူးပြိတ် ဖြစ်နေသည်။

“မြစ်ထဲခုန်ချပြီး သေမလို့။ ဒါပေမယ့် မသေဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မ ကံဆိုးမပါ”

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာအုပ်ပြီး ရှိက်

နေသည်။ ဒုက္ခသည်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ခုရှာလ် ချက်ချင်း ရိပ်မိ သွားသည်။ မီးပုံနား ခေါ်ပြီးလျှင် သူ၏စောင်နှင့် ခြုံပေးလိုက်သည်။

ဂေါမတီ၏ ကရုဏာပုံပြင်ကို ကြားရ၍ ခုရှာလ် သက်ပြင်းချ လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သေကြောင်းကြံချင်ရတာလဲ။ မင်းသေသွားတော့ သူ တို့က ပိုပြီးတော့တောင် ဝမ်းသာဦးမယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ အသက်ရှင်မနေချင်တဲ့လူ ဘယ်သူရှိမလဲ။ သေသွားရင် သူတို့စက်ကွင်းက လုံးလုံး လွတ်သွားမယ်။ ကျွန်မ ကလေး ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းထားလိုက်တာ”

ကရုဏာရှင်ကြီး ခုရှာလ်က အားပေးစကား ပြောသည်။ ဂေါမတီ၏ ကိုယ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးပြီး ပြောသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတဲ့အတွက် အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား။ ငါ့အိမ်လိုက်ခဲ့။ မင်းနဲ့ငါ ဇာတ်ချင်းလဲ တူတယ်”

ဂေါမတီက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောပေ။ တောက်နေသော မီးကျိုးခဲများ ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ခုရှာလ်က သူ့လက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ ဂေါမတီက မည်သို့မျှ တုန်ပြန်မှု မပြုပေ။

ညဉ့်အမှောင်ထဲတွင် ဂေါမတီသည် လည်ပင်းကြိုးနှင့် ချည်ပြီး ဆွဲ ခေါ်သွားသော နွားမတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခုရှာလ်နောက် လိုက်ပါသွားသည်။

*

ခုရှာလ်တွင် အခြား မယားနှစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာ မည်သို့ ဖန်လာသည်မသိ။ တစ်ယောက်မှ ကလေး မမွေးပေ။

ထို့ကြောင့် ဂေါမတီ၏ ပြေပြစ်အချိုးကျသော ကိုယ်ဟန်

အနေအထားအပြင် ယင်းအလားအလာမှာလည်း စွဲမက်စရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ တာဝန်တစ်ရပ်အနေနှင့် သပိတ် သွပ်မည့် သား သမီးရှိဖို့ လိုသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် နတ်ရွာသူဂတိ လားရဖို့ မလွယ်ပေ။

အိမ်ဝရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုပ်ခပ်ချောချော မယား ပြိုင်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ ယခင်က မယားကြီး နှစ်ယောက်မှာ အံ့အားသင့်သွားကြပြီးလျှင် မျက်နှာထား တင်းမာသွားကြသည်။ သို့ရာ တွင် ခုရှာလ်၏ မျက်စောင်းကို တွေ့ကြရသည်ဖြစ်၍ အမြီးကုပ်သွားကြ သည်။ သူတို့၏အမြဲမဘဝသည် ခုရှာလ်အတွက် အလွန်တရာကြီးမားသော ဒိုင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

နောက်ထပ်မိန်းမယူဦးမည် ဟူသော ခုရှာလ်၏ ကြိမ်းဝါးချက်ကို အိမ်တွင်းအိမ်ပြင်ရှိ လူအတော်များများ ကြားပြီးကြပြီး ဖြစ်သည်။

တံခါးဖွင့်ထားသူအတွက် မည်သည့်အချိန် ဧည့်သည်ရောက်လာ မည်ဆိုသည်ကို မည်သူ သိနိုင်မည်နည်း။

ဂေါမတီ အိမ်ရောက်လာသည်နှင့် ခုရှာလ် ပုံစံပြောင်းသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းပေါ်၌ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေသော မုတ်ဆိတ်မွေးများ မရှိ တော့ပေ။ အိမ်ရိပ် ခြေနင်းလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခါးကို မတ်မတ်ထား ပြီး လမ်းလျှောက်သည်။ မူးယစ်ယစ်ကလေး ဖြစ်နေစေရန်အတွက် တစ်ခါ တစ်ရံ ခေတီခန်ဈေးထဲက ကွမ်းသီးကို စပါယ်ရှယ် မှာစားသည်။ သေရည် လေး တမြဲမြဲလည်း လုပ်နေသည်။

အသက် ၄၅ နှစ် ကျော်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သန်တုန်းမြန်တုန်း ရှိသေးသည်။ တင်းကုပ်ထဲတွင် နို့ရသော ကျွဲမတစ်ကောင်ချည်ထားသည်။ နွားများလည်း အပိုင်ရှိသည်။ ဤ နှစ်နှစ် သုံးနှစ် အတောအတွင်း၌ တခြား လူတွေ ထမင်းနပ်မှန်အောင် မစားရသော်လည်း ခုရှာလ်ကမူ တစ်နေ့

သုံးထပ် စားသည်။

သူ စားနိုင်သောက်နိုင် ရှိသည်ကို တချို့က မေးငေါကြသည်။
သို့သော်လည်း ခုရှာလ်ကမူ ဂရုမစိုက်ပေ။ အိမ်တွင် မယားတွေ တစ်လှေ
ကြီးနှင့် တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေသည်။



ထိုနေ့က လူကြီးစုံရာရှေ့တွင် ဂေါမတီအား လျော်ကြေးပေးပြီး လက်ထပ်
ယူသည်ကိစ္စ ပြီးပြတ်သွား၍ လူကြီးတွေ ပြန်ကုန်ကြသောအခါ ခုရှာလ်
စိတ်အေးသွားသည်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် လာသူများလည်း ည အချိန်၌
အားလုံး ပြန်သွားကြပြီ။

ခုရှာလ် စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်မနေတော့။ သံသယကင်းသွားပြီ။
လမ်းရှင်းသွားပြီ။

ထမင်းစားပြီးနောက် ညဉ့်အချိန် ဂေါမတီ သူ့အခန်းထဲ ရောက်လာ
သောအခါ ခုရှာလ်သည် ကျေးရွာကော်မတီ ရှေ့မှောက်၌ လက်မှတ်ထိုး
ထားသော စာရွက်ကိုပြလျက် ပြောလိုက်သည်။

“ငွေလေးရာ ပေးလိုက်ရတယ်”

“ငွေလေးရာဆိုတာ ဘယ်လောက်လဲ”

ဂေါမတီက ငွေလေးရာ၏ အရေအတွက်ကို နားမလည်သဖြင့်
စူးစမ်းလိုက်သည်။

“နှစ်ဆယ် နှစ်ဆယ်ခု”

“နှစ်ဆယ် နှစ်ဆယ်ခု ဟုတ်လား”

ဂေါမတီက တအံ့တဩပြောသည်။

“ဒါလောက် ငွေတွေအများကြီး ရှင် သူတို့ကို ပေးလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

မပေးလို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မပေးရင် ဟိုသေမင်းတမန်တွေ တစ်ခါ ပြန်လာပြီး ညည်းကို ဆွဲကြဦးမှာပေါ့”

ဂေါမတီက ကျေးဇူးတင်သည့် အမူအရာဖြင့် ခုရှာလ်ကို ကြည့် လိုက်သည်။

“ဒါလောက်ကြွေးတွေ ရှင် ဘယ်လိုလုပ် ဆပ်မလဲ”

ခုရှာလ်က ဟားတိုက် ရယ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ငမဲ့များ အောက်မေ့နေသလား”

ဂေါမတီကို သူ့အနီးသို့ ဆွဲခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် ဂေါမတီ၏ ညှိပြာသော မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်လျက်....

“မင်းအတွက်ဆိုရင် တစ်သိန်းပေးလိုက်ရရင်တောင် နည်းသေး တယ်လို့ ထင်သေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဂေါမတီ ပြုံးလိုက်သည်။ ခုရှာလ်က တစ်ဆင့်တိုးပြီး ဂေါမတီကို ဖက်လိုက်သည်။

ဂေါမတီသည် ယခုလောက် နီးနီးကပ်ကပ် ခံစားရသည့် သုခမျိုးကို မည်သည့်အခါကမျှ မခံစားရဖူးပေ။ ဂျုံမှုန့်ကြိတ်စက်ရုံမှ လာပြီးသည့် နောက် နှစ်ညသုံးည ခုရှာလ်သည် ဂေါမတီအား ထိကပါးယိကပါးလုပ်မည် ကြံသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါမတီက အကပ်မခံပေ။

“ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာ ဘာမှမဟုတ်သေးဘူး။ ရှင်အိမ်မှာ နေမယ်

လို့လည်း မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး။ ကျွန်မကို လက်နဲ့တောင် မထိပါနဲ့။”

ဟု ဂေါမတီက မျက်နှာထားနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အချိန်တန်တော့ လက်ထပ်ယူမယ်လို့ ပြောပြထားတယ် မဟုတ်လား။”

“ကျွန်မကို တခြားမိန်းမတွေလို မအောက်မေ့နဲ့။ ရှင်နဲ့ တစ်သက်လုံး နေရမယ်ဆိုရင် ရှင် ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်လေးလောက် မအောင့်နိုင်ဖူးလား။”

ဂေါမတီ ခေါင်းမာနေသည့်အတွက် ခုရှာလ် အလျှော့ပေးလိုက်ရ လေသည်။ ဂေါမတီသည် သူ၏ မယားပြိုင်နှစ်ယောက်၏ အနီး၌ပင် အိပ်ရာခင်းလျက် အိပ်သည်။

ယနေ့ လူကြီးစုံရာနှင့် ငွေလေးရာ လျော်ကြေးပေးပြီး အသိအမှတ် ပြုပြီးသောအခါ ခုရှာလ် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ မယားကြီးကို ပြောပြီး လျှင် ခုရှာလ်သည် သူ့အိပ်ရာကို အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် သီးခြား အပြင် ခိုင်းသည်။

ထိုအခန်းထဲတွင် ရေနံဆီမီးခွက် ထွန်းထားသည်။

“ကဲ မင်းအခု ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။”

ဂေါမတီက ပြုံးသည်။

“မီးမှုတ်လိုက်ပါ။ ကျွန်မ ရှက်တယ်။”

ခုရှာလ်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဟားဟားဟားဟားနှင့် ရယ် လိုက်သည်။

“မင်းကလည်း အပျိုဖျန်းကလေး ကျနေတာပဲ။”

ဂေါမတီ၏ ဖြူဖြူပွေးပွေး မျက်နှာကလေးသည် ရှက်သွေးကြောင့် နီမြန်းသွားသည်။

“မင်းသွားကလေးတွေက ပုလဲလုံးကလေးတွေလို ဖြူလဲဖြူတယ်။ လှလဲလှတယ်။ မှန်းစမ်း။ ဘယ်လောက်ထက်သလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်။”

ဂေါမတီ၏ သွားကြားထဲ ခုရှာလ်က သူ၏လက်ညှိုးကို ထည့်လိုက်
သောအခါ ဂေါမတီက ခပ်ဖွဖွကလေး ကိုက်လိုက်သည်။

ခုရှာလ် မကျေနပ်ပေ။

“ဒါလောက်ကလေးပဲ ကိုက်ရသလား။”

“ဘယ်လောက် ကိုက်ရမှာလဲ”

ဂေါမတီ၏ လက်ညှိုးကို သူ့သွားကြားထဲ ထည့်ပြီးလျှင် ခုရှာလ်က
ခပ်နာနာကလေး ကိုက်လိုက်သည်။ ဂေါမတီ နာသွားပြီး.....

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

တံခါးရွက်ကြားက မီးရောင်အစအနသည် ဘေးကမှောင်နေသော
အခန်းထဲ၌လည်း ဝင်ရောက်နေသည် ဆိုသည်ကို သူတို့မသိကြပေ။

တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ကြရသည်ဖြစ်၍ မယားကြီးနှင့် မယားလတ်
သည် အိပ်ရာပေါ် ခေါင်းချသည်နှင့် တုံးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ့ရှိကြသည်။

သို့သော်လည်း ယနေ့ည နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံးကြောင်နေကြသည်။

နှစ်ယောက်လုံး အိပ်မပျော်သဖြင့် နားစွင့်နေကြသည်။ မပြတ်မသား
ကြားနေရသော စကားလုံးများကို ဆက်ယူပြီး မိမိတို့ ကောက်ချင်သည့်
အဓိပ္ပာယ်ကို ကောက်နေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးပင် သူတို့၏
မင်္ဂလာဦးညက ထိုကဲ့သို့ပင် အခန်းထဲ၌ အိပ်ခဲ့ကြရသည်ကို ပြန်ပြောင်း
သတိရလာကြသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့တွင်လည်း ယခု ဂေါမတီကဲ့သို့ပင်
အရွယ်ရှိသည်။ အလှရှိသည်။

မယားအလတ်သည် မနေနိုင်တော့ပေ။ အိပ်ရာက ခြေဖျားထောက်
ထလာပြီးလျှင် တံခါးကြားက ချောင်းကြည့်နေသည်။

*

ခုရှာလ်သည် နံနက်စောစော အလုပ်သွားရမည်ဖြစ်၍ မိုးမလင်းခင် အိပ်ရာက ထသွားသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါမတီကမူ တခေါခေါနှင့် အိပ်ပျော်နေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။

မယားအလတ်သည် အခန်းတံခါးဟနေသည်ကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ အခန်းတွင်း ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂေါမတီ အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ငှက်ပျောပင်စည်ကဲ့သို့ ဖြူးဖြောင့်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၊ တောင့်တင်းသန်မာသော ပေါင်တံ၊ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း နိမ့်ချိုမြင့်ချို ဖြစ်နေသော ရင်သား၊ လက်မောင်းတွင် ဆင်ထားသော ယမန်နေ့က ခုရှာလ်ဝယ်လာခဲ့သည့် ဖန်လက်ကောက်။

“ဒီကောင်မတော့ ဒီအိမ်မှာ မိဖုရား လုပ်တော့မယ်”

သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလျက် တံခါးစေ့ခွဲပြီးလျှင် အပြင်ဘက် ထွက်သွားသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းကဲ့သို့ သူ့ကို ဦးစားပေးထားသော်လည်း ဂေါမတီသည် ခုရှာလ်၏အိမ်၌ နေရသည်မှာ ပျော်ပိုက်သည်ဟူ၍ မရှိပေ။

အမြဲမပြတ် ထူးခြားသော စိတ်မတည်ငြိမ်မှုသည် သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေသည်။ တစ်နေ့လုံးတစ်ညလုံး စိတ်ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မည်းမှောင်နက်ချိပ်သော အမိုက်တိုက် အမိုက်မှောင် လွမ်းလာသည်။

ခုရှာလ်တစ်ယောက်ကမူ အပျော်ကြီးပျော်နေသည်။ ဂေါမတီကို လိုလေသေးမရှိအောင် ထားသည်။ ဂေါမတီကိုယ်တိုင်ကလည်း အားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ခမျာ မေ့ပစ်၍မရ ဖြစ်နေရှာသည်။

မယားပြိုင်နှစ်ယောက်သည် အတွင်းသန္တာန်၌ မလိုမုန်းထားရှိနေကြစေကာမူ အပြင်ပန်း၌မူ ဟန်ဆောင်နေကြသည်။ သူတို့ ဆူဆူဆောင့်ဆောင့်

လုပ်လိုက်လျှင် ခုရှာလ်က သူတို့ကို ပိုပြီးဖိမှာလည်း စိုးရိမ်နေကြသည်။

သူတို့ ငြူငြူစူစူ ဖြစ်နေကြသည်မှာ ဂေါမတီ၏ ရုပ်အဆင်းမျှကို သာ မကပေ။ မိမိတို့၏ အမြဲဘဝကို ပိုပြီး အခဲမကြေ ဖြစ်နေကြသည်။ အပြစ်က သူတို့အပြစ်လို ဖြစ်နေသည်။ ခုရှာလ် အနေနှင့်မူ သူ့မျိုးဆက် ဆက်မိရန်အတွက် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ကြိုးစားအားထုတ်ရပေ လိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ဂေါမတီသည် တစ်နေ့တလေမျှ ပျော်ပိုက်သည်မရှိဘဲ သူ၏စိတ်နှလုံးသည် ဝေးရာသို့ လွင့်နေသည်။

ကျွန်နွားနို့ အပြည့်ထည့်ထားသော ခွက်ကိုမြင်လျှင် ကုန္နူးကို သတိ ရလာသည်။

ဤနေရာ၌ ထမင်းဟင်းတွေ စားမကုန် သောက်မကုန် ဖြစ်နေသော် လည်း ထိုနေရာ၌မူ ဝိုက်မှောက်နေရသည်။ အိမ်နီးနားချင်းကလေးများ 'ရိုတီ' စားနေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ကုန္နူးသည် သွားရေတမြားမြားနှင့် မျှော်နေရရှာသည်။

မနေ့တစ်နေ့ကပင် လဂ္ဂန်းရွာက မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်လာ သည်။ ထိုမိန်းမ ပြောပြချက်အရ သိရှိရသည်။

“ပိရမာတစ်ယောက် အလွန်တရာ အားအင်ချည့်နဲ့ နေရှာတယ်။ ကလိယက သူ့ကို တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ခိုင်းတယ်။ အနည်းအကျဉ်း အမှား မလုပ်လိုက်မိနဲ့၊ ချက်ချင်း အဆူအငေါက်ခံရတယ်။ ကုန္နူးလေးလဲ ဆိတ်ကျောင်းရတာနဲ့ သေတော့မယ်။ ဆောင်းတွင်း အအေးလွန်ကဲနေတဲ့ အချိန်မှာလည်း အနားမနေရဘူး။ တစ်နေ့လုံး ဆိတ်ကျောင်းနေရတယ်”



“မင်း ဘာဖြစ်လို့ မှိုင်းနေတာလဲ”

ခုရှာလ်က မေးသောအခါ ဂေါမတီ အဖြေ ပြန်မပေးနိုင်ပေ။

“ဒီမှာနေရတာ အဆင်မပြေတာ ရှိလို့လား”

“မရှိပါဘူး”

“အလတ်နဲ့ အကြီးက ဘာပြောလို့လဲ”

“ဘာမှ မပြောပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကို မကျေနပ်လို့လား”

“အဲဒါ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ပြောလေ။ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ။ မပြောဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”

ခုရှာလ်က မရမကမေးသောအခါ ဂေါမတီသည် ငိုပြီး အခြားအခန်း တစ်ခန်းထဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ တစ်ညတွင် ခုရှာလ် ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ဂေါမတီသည် မျက်နှာချိုသွေးပြီးလျှင် ခုရှာလ်ကို

ပြောလိုက်လေသည်။

“တစ်ခု ပြောရမလား”

“ပြောလေ၊ ပြောပါ”

“တလွဲတော့ အဓိပ္ပာယ် မကောက်လိုက်နဲ့နော်”

ခုရှာလ်က ဦးခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မကောက်ပါဘူး။ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကုန္နူးကို ဒီခေါ်ထားလို့ ရမလား။ ကုန္နူး ဒီမှာနေရင် ကျွန်မလည်း တခြား အာရုံရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကူဖော်လောင်ဖက်လဲ ရမယ်။ ကုန္နူးက သိပ်အဖော်ရတာ။ ကျွဲကျောင်းပေးလိမ့်မယ်”

ဂေါမတီ ယင်းတောင်းဆိုချက် တင်ပြလာလိမ့်မည်ဟု ခုရှာလ် လုံးဝ မျှော်လင့်မထားပေ။ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးလျှင် ဂေါမတီကို ကြည့်လျက် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ ဂေါမတီ။ ကုန္နူးကို ဒီမှာထားလို့ ဘယ်ကောင်း မလဲ။ မင်းနဲ့ ငါ့ကြားမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေတာကို ငါ လုံးဝ သည်းခံ မနေနိုင်ဘူး။ နောက်တစ်ကြောင်းကလည်း စာချုပ်ချုပ်တဲ့ အခါတုန်းက ကလေးက ကလေးအဖေဆီမှာပဲ ရှိနေရမယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို ကလိယက လက်မှတ်ထိုးထားတယ်။ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကလေးကို ဒီခေါ်လာလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“....”

“မင်း နှားမလည်ဘူး။ စာချုပ်ထဲမှာ ဘာမှရေးမထားတဲ့အတွက် ငါက မင့်သားကို ခေါ်ထားဖို့ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုတာတောင်မှ ကလိယက သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ့မလား။ မင့်သား ဒီမှာလာနေမယ်ဆိုရင် ဒီစဏ္ဍာလ တောက်တို မယ်ရ ခိုင်းစရာရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ အကြောင်းကို ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်”

“....”

ခုရှာလ်က ဂေါမတီကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်ခဲဲတာ၊ ပြီးခဲဲတာတွေကို ပြန်စားမြို့ပြန်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်စိတ်ကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်နေရတာလဲ။ ပြောစမ်းပါ။ ဟိုအရူး အသေကောင်ဆီက တစ်သက်လုံး မင်း ဘယ်လိုချမ်းသာသုခမျိုး ရခဲ့လို့လဲ။ ကလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ကလဲ သိဒ္ဓိပေါက်နေတဲ့ နရဆိန် ဗာဗာကြီးဆီမှာ ဆုတောင်းထားတာ ပြည့်မယ်ဆိုရင် မင်း ကလေးစား ပြန်ရမှာ မလွဲဘူး။ မင်း ကလေးလိုချင်တာပဲ မဟုတ်လား။”

နှလုံးထဲက ဝေဒနာကို ဂေါမတီ မည်သို့မည်ပုံ ပြောပြနိုင်မည်နည်း။

နှစ်လလောက် ကုန်ဆုံးကျော်လွန်သွားသည်။ ဒုရလိသည် သူ၏ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ သူ့မိဘရပ်ထံ ခေတ္တပြန်သွားသည်။ သူ၏ မိဘများမှာ ဂေါမတီတို့၏ လဂ္ဂန်းရွာက ဖြစ်သည်။ ဂေါမတီသည် ထန်းလျက်နှင့် ကုလားပဲလှော် အနည်းငယ်ကို အိတ်တစ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး ကုနှူးကိုပေးရန် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဒုရလိနှင့် လူကြိုပါးလိုက်သည်။ “နှင့်အမေက ပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ” ဟူ၍လည်း မှာလိုက်သည်။

ခုရှာလ်၏ အကျီအစုတ်တစ်ထည်ကိုလည်း ပိရမာအတွက် ပေးလိုက်ဖို့ မမေ့ပေ။ ယခုလောက် အအေးလွန်ကဲနေသည့်အချိန်၌ ပိရမာတစ်ယောက် ဘယ်လို ဝတ်စားနေရှာမည်နည်း။

လေးငါးရက်လောက်နေပြီး ပြန်လာမည်ဟု ပြောသွားသော်လည်း ဒုရလိသည် တစ်လတင်းတင်း ပြည့်သည့်နေ့ကျမှ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဂေါမတီ ရေသွားခပ်သောအခါ ရေတွင်းတွင် ဒုရလိနှင့် ရုတ်တရက် သွားဆုံသည်။

“ဒုရ ညည်း အခုမှ ပြန်လာတယ်၊ ကြာလှချည်လား။”

“အေးဟဲ့ ဂေါမု၊ ဟိုမှာ အငယ်ကောင်က ဖျားနေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကြာသွားတာ”

“အခု နေကောင်းသွားပြီလား”

“ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိပါဘူးဟယ်။ ဂံဂတုဝါက ပြောတယ်။ နတ်ဖမ်းစားတာတဲ့။ ဆိတ်တစ်ကောင် သတ်ပြီး ပူဇော်ပသရမယ်တဲ့”

“ကုနှူးကို တွေ့ခဲ့လား”

ဂေါမတီသည် သူ့အရေးတကြီးမေးချင်နေသည့် မေးခွန်းကို မေးလိုက်သည်။

“အေး တွေ့ခဲ့တယ် ဂေါမု၊ ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့ရမှာလဲ။ နံနက်တိုင်း တို့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်ပြီး ဆိတ်သွားကျောင်းတယ်။ ညည်းပေးလိုက်တဲ့အထုပ် ညည်းသားကို ပေးလိုက်ပါတယ်”

“ကုနှူးက ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး။ အထုပ်ကိုတွေ့တာနဲ့ ထခုန်တော့တာပဲ။ မျောက်ကလေး တစ်ကောင်လိုပဲ။ အထုပ်ဖြေပြီး ထန်းလျက်နဲ့ ကုလားပဲလှော်ကို တဝ စားပစ်လိုက်တယ်။”

“နောက်ပြီး ဘာလုပ်သေးလဲ”

“ဟဲ့ ကုနှူး နင့်အမေကို မအောက်မေ့ဖူးလားလို့ မေးတော့ မျက်ရည်လည်လာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အထုပ်ကိုကောက်ယူပြီး ပြေးထွက်သွားတယ်”

ဂေါမတီ မျက်နှာညှိုးသွားသည်။ တစ်ခဏကြာမျှ ငေးတိဋ်တိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခု သတိရလာသည်ဖြစ်၍ အက်ကွဲသောအသံဖြင့် မေးလိုက်ပြန်သည်။

“သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်အစား ဝတ်ထားတာကော တွေ့ခဲ့ရဲ့လား။ ဒီနှစ် ခါတိုင်းနှစ်တွေနဲ့ မတူဘူး။ သိပ်အေးတယ်”

“သူ့အကျီပေါ်မှာ ပိရမာရဲ့ အကျီစုတ်ကြီး ထပ်ဝတ်ထားတာ

တွေ့တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ချမ်းလွန်လွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့။ ခိုက်ခိုက်တုန်နေ
ရှာတယ်။ အသားပတ်ပြီး ပက်ကြားအက်လို ဖြစ်နေတဲ့ကြားထဲက သွေးတွေ
တောင် ထွက်နေတယ်။ အဲဒါတောင် မနေရဘူး။ တောထဲ ထင်းခွေသွားရ
သေးတယ်”

ဒုရလိ ရေခပ်ပြီး ပြန်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါမတီကမူ သူ့ရေအိုး
ကြီးကို ကိုင်ပြီး ထိုင်နေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။



ဆောင်းဥတု ရောက်လာပြီ။

နှင်းဆိုင်နှင်းခဲများ ကျနေသဖြင့် အရပ်တစ်ခွင်လုံး ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ လေအေးသည် လူတွေကို မည်သို့ပင် စောင်ခြုံ၍ ကွေးနေသော်လည်း မနွေးအောင် လှုပ်နေသည်။

ညဉ့်အချိန်၌ လယ်ခင်းယာခင်းများ၌လည်းကောင်း၊ တလင်းများ၌လည်းကောင်း၊ ရေတွင်းရေအိုင်နှင့် ချောင်းများ၊ မြောင်းများ၌လည်းကောင်း၊ ကျောက်သလင်းကဲ့သို့ ရေခဲပြင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

မလုံတလုံ အဝတ် ဝတ်ထားပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြသော ကလေးသူငယ်တို့သည် ရေခဲပြင်ရေခဲတုံးကို မှန်ကဲ့သို့ခွဲလျက် သယ်ယူသွားကြပြီးလျှင် လူကြီးတွေ အလစ်တွင် ရေခဲတုံးများကို စုပ်ကြစားကြသည်။

တစ်ခဲနက် သိပ်သည်းထူထပ်သော တောအတွင်း၌လည်း နှင်းဆိုင်နှင်းခဲတွေ ကျနေသဖြင့် ရေခဲပြင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ညှို့မှိုင်းသော ခင်တန်း၌လည်းကောင်း၊ သိပ်သည်းထူထပ်သော တောအတွင်း၌ လည်းကောင်း၊

ဖိနပ်မပါဘဲ လမ်းလျှောက်ဖို့ မလွယ်ကူပေ။ လက်နှင့်ခြေထောက် အညို အမည်း စွဲလာပြီး မကြာမီ အသက်ထွက်လုမတတ် ဖြစ်သွားကြရသည်။

တောထဲ ထင်းခွေထွက်နေကြသည်မှာ ရွာထဲတွင် ရွာသူရွာသားတွေ ကုန်သလောက်ဖြစ်နေသည်။ အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် တစ်ဝမ်းတစ်ခါး စားသောက်ရန်အတွက် ရွာသူရွာသားများသည် ကလေး သူငယ်များနှင့် လည်းကောင်း၊ မွေးမြူထားသော တိရစ္ဆာန်များနှင့် လည်းကောင်း၊ လိုအပ်သော ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်များနှင့် လည်းကောင်း၊ ခရီးသည် အတန်းကြီးကဲ့သို့ လျှိုမြှောင်နှင့် တောင်ကြားလမ်းများကို ကျော်ဖြတ် သွားနေကြသည်။

ခုရှာလ်သည် ပဏ္ဍိတ်နှင့်အတူ နီပေါသို့ သွားမည် ကြံရွယ်နေစဉ် ပဏ္ဍိတ် ဝက်ဝံအကိုက်ခံရသည်ဟူသော သတင်းကို ကြားရသည်။ တောလမ်းတစ်ခုကို ဖြတ်သွားစဉ် ပဏ္ဍိတ်ကို ဝက်ဝံအဆွဲခံရသည်။ ရေသောက်မည်ဟု ငဲ့လိုက်စဉ် သစ်ပင်အကွယ်မှ ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင် ဝန်းခနဲ ထွက်လာသည်။ ဦးခေါင်း ပြန်မမော့မီပင် ဝက်ဝံက ပဏ္ဍိတ်ကို ခုန်အုပ်သည်။ ပဏ္ဍိတ်ကလည်း ပြန်ခုခံသည်။

ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် ဖြစ်နေစဉ် ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရသွားသော ပဏ္ဍိတ်သည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် အနီးရှိကျောက်တုံးတစ်တုံးကို မပြီး ဝက်ဝံဦးခေါင်းကို ထုလိုက်သည်။ အပ်ကဲ့သို့ ချွန်ထက်သော အမွှေးနက်များရှိသည့် ဝက်ဝံကြီးသည် ထင်းရှူးတောထဲ ပြေးဝင်သွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း ပဏ္ဍိတ်သည် သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ ဝက်ဝံသည် ပဏ္ဍိတ်၏ လက်နှင့် ခြေကိုသာ မက မျက်နှာကိုပါ ရစရာမရှိအောင် ကုတ်ထားသည်။ ကိုက်ထားသည်။

ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန် ရသွားသော ပဏ္ဍိတ် ဗီရတုလရွာ ရောက်

လာသောအခါ မိုးချုပ်နေပြီ။ အခြေအနေမဟန်သဖြင့် ထမ်းစင်ဖြင့် ထမ်းယူ သွားပြီး မာယာဝတီဆေးရုံတွင် တင်ထားလိုက်လေသည်။

ပဏ္ဍိတ် သေမလားရှင်မလား အခြေအနေသို့ ရောက်လာသောအခါ ခုရှာလ် နှာခေါင်းကျည်ပွေ့ တွေ့သွားသည်။ နွားတစ်ရှဉ်း ရောင်းချပစ်ရ မည့်ကိန်း ပေါ်လာသည်။ သူ့အနေနှင့် ပဏ္ဍိတ်အား သေမင်းခံတွင်းထဲက ဆွဲထုတ်ရလိမ့်မည်။ ပဏ္ဍိတ်ကြောင့် သူ စီးပွားဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပဏ္ဍိတ် ဘေးဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန်၌ မသိကျိုးကျွန် ပြုနေ၍ မဖြစ်ပေ။ ခုရှာလ်သည် ပဏ္ဍိတ်အခြေအနေကို ကြည့်ရန် မာယာဝတီ ဆေးရုံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နေ့ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးသည့်နောက်ကျမှ ယနေ့ နေထွက်ပြု လာသည်။ ဂေါမတီသည် ရေစိုနေသော ဆံပင်ကို ဖြန့်နေစဉ် ဒုရလိ၏သမီး ရောက်လာပြီး.....

“အဒေါ်ကို အမေက အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်” ဟု ပြောသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ သမီး”

“မသိပါဘူး။ အဒေါ် သွားပြီး မေးကြည့်ပါလား”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကလေးမလေး ပြေးထွက်သွားသည်။ ဆံပင်ကို ကြိုးကဲ့သို့ စည်းနှောင်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို အဝတ်ဖြင့်ပတ်လျက် ဂေါမတီ ဒုရလိတို့အိမ် ရောက်လာသောအခါ အိမ်ပေါက်၌ ဦးလေးခိမု တမာကူ ရှူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးခေါင်းကို အဝတ်ဖြင့် အသေအချာ ပတ်ပြီးလျှင် ရှည်လျားသော ခေါင်းမြီးခြုံသဖွယ် အဝတ်စကိုချလျက် ဂေါမတီသည် ဦးလေးခိမုအား အရိုအသေပြုရန် ကုန်း၍ ခြေထောက်ကို ထိတို့စဉ် ဦးလေးခိမုက သူ ညာဘက်လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သမီး။ နေကောင်းရဲ့လား”

ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးပြီးလျှင် ဦးလေးခိမုသည် တမာကူ အစိုးအငွေ များကို မှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါတယ် ဦးလေး”

“.....”

“အိမ်သူအိမ်သားတွေအားလုံး နေကောင်းကြတယ်နော် ဦးလေး”

“အေး နေကောင်းကြပါတယ်”

ဦးလေးခိမုသည် တမာကူ ရှုမြဲရှုနေသည်။ တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ နောက်ထပ် မည်သည့်မေးခွန်း မေးရမည် ဆိုသည်ကို မည်သူမျှ သတိမရကြပေ။ ထို့နောက် ဂေါမတီက မေးလိုက်သည်။

“ဆိုင်းသံဗုံသံ မကြားရဘဲနဲ့ ဦးလေး ဒီဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာသလဲ”

“ဒီလိုပဲ သမီး”

ဦးလေးခိမုသည် တမာကူ ရှုလိုက်ပြန်သည်။

“ကနဦးက ဆိတ်တစ်ကောင် ဝယ်လာတယ်။ ခရီးကြိုလို့ ဒုရလိဆီ ဝင်လာတာပါ’

တစ်ဖန် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ တမာကူ ဆေးတံရိုး ရှည်ကြီးကို နံဘေး၌ ထောင်ထားလိုက်ပြီးလျှင် ဦးလေးခိမုက ပြောသည်။

“ပိရမာရဲ့ အခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး”

သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ရှုပြီးလျှင် ဆက်ပြောသည်။

“ကလိယတို့ သားအဖက သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေတယ်။ လာမီး က ဒေဝရာမ နောက်ဆုံးပို့လိုက်တဲ့ ငွေကိုလဲ သူတို့ပဲ သုံးပစ်လိုက်ကြတယ်။ မသေခင် ဒေဝရာမက ‘ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ထောင် မိသားစုတွေ အနှိပ်စက် အညှဉ်းပန်း ခံနေကြရတယ်။ ကျွန်ုပ်က လာမီး မှာ ရောက်နေတဲ့အတွက် အိမ်မှာ သူတို့ကို အကာအကွယ်ပေးမည့်သူ မည်သူမှ မရှိဘူး။ ကျွန်ုပ် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှာ ကျဆုံးသွားလျှင် အိမ်ကလူတွေ ဘယ်လို အခြေ

အနေမျိုး ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ မသိဘူး' လို့ အစိုးရကို စာရေးတယ်”

ဦးလေးခိမုက ခဏနားပြီးလျှင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒေဝရာမသာ အသက်မသေဘဲ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ကလိယတို့ အမြီး ကုပ်နေကြရမှာ။ ဒေဝရာမ နောက်ဆုံး 'လာမ်း' ထွက်သွားတဲ့အခါ ပိုခရီ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဂုမန်းဆိန်ကို “ဒီတစ်ခါ ကလိယတို့ သူ့အိမ်ကလူတွေကို မတရားလုပ်ရင်တော့ စက်တိုင်တက်ရတက်ရ အကုန် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ် မယ်” လို့ ကြိမ်းသွားတယ်။ ဒေဝရာမ သေသွားတဲ့အခါကျတော့ ကလိယ တို့ ခေါင်းထောင်ထလာကြတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ သူ့ သား တေဂျဝါကလဲ ရွာမှာ ကျေးရွာလူကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို စိတ်မထင်ရင် အိမ်ခေါ်ရိုက်နှက်တယ်။ တောထဲမှာ ချက်အရက်ချက်ပြီး အားလုံးကို ဆို့ထားတယ်။ တခြား ကျေးရွာကော်မတီတွေအားလုံး သူ့လက် ခုပ်ထဲ ရောက်နေကြတယ်။ တစ်ရွာလုံးကို ထင်သလို မွေနေကြတယ်”

ဂေါမတီသည် ဦးခေါင်းငုံ့ပြီး ရပ်နားထောင်နေသည်။

“ဂေါမု ထိုင်လေ”

ဒုရလိက ပြောသော်လည်း ဂေါမတီသည် မထိုင်ဘဲ ရပ်မြဲ ရပ်နေသည်။

“သမီး ဂေါမု၊ ဦးလေး သမီးကို အခေါ်ခိုင်းတာ ပြောစရာရှိလို့၊ ကုန္တုလေးကို သမီးဆီမှာ ခေါ်ထားပါလား။ နို့မဟုတ်ရင် သူ့အဖေလို သူလည်း ကလေးကချေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ခွေးတောင် မစားတဲ့ စားပြီးသား ရိုတီ စားကြွင်းစားကျန်ကို စားရတယ်။ အဲဒါလည်း ဝဝစားရတာ မဟုတ် ဘူး။ ကလေးကိုမြင်ရတာ စိတ် မသက်သာဘူး”

အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားနှင့်ကိုက်ပြီးလျှင် ဂေါမတီသည် မြေကြီး ပေါ်၌ပင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ဦးလေးပဲ ကောင်းတယ်ထင်တာ ကြည့်လုပ်စေချင်တယ်”

ဂေါမတီ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ကျွန်မတော့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိတော့ဘူး။ ကျွန်မကံကိုက ဒီလိုပဲ ပါလာတာ ထင်ပါရဲ့။”

ထိုအခိုက် ဒုရလိက ထန်းလျက်နှင့် ရေခွေးကြမ်းနှစ်ခွက် လာချပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ရေခွေးကြမ်းသောက် ဂေါမု”

ရေခွေးကြမ်းခွက်ကို ဂေါမတီ လှမ်းယူလိုက်သည်။ သို့သော် ရေခွေးကြမ်းမှာ ပူလွန်းနေသဖြင့် ဂေါမတီသည် ရေခွေးကြမ်းကို မသောက်နိုင်ဘဲ ရေခွေးကြမ်းခွက်ကို နှုတ်ခမ်းတွင် တောထားလိုက်သည်။

ဦးလေးခိမုက ထန်းလျက်ဝါးလျက် ရေခွေးကြမ်းကို မှုတ်ပြီး တစ်ကျိုက်ပြီးတစ်ကျိုက် သောက်နေရာ တစ်ခဏအတောအတွင်း၌ပင် ခွက်ထဲက ရေခွေးကြမ်း တစ်ဝက်ကုန်သွားသည်။

“ဒီကောင်တွေ တောထဲမှာ လိုင်စင်မရှိဘဲ ချက်အရက် ခိုးချက်နေကြတယ်။ အစိုးရကို တိုင်လိုက်ရင် သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ထောင်ဒဏ် တစ်သက် လွတ်ရက်မရှိ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဦးလေးခိမုသည် ရေခွေးကြမ်းကို ကုန်အောင်သောက်လျက် ရေခွေးကြမ်းခွက်ကို ချထားလိုက်ပြီးလျှင် မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ထို့နောက် ဆိတ်ကို ချည်ထားသည့်ကြိုးကို ဆွဲလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် မိုးသားတွေ အုံ့ဆိုင်းလာသည်။ မိုးရွာချလိုက်လျှင် အချိန်မီ လဝွန်းရွာ ဘယ်မှာ ရောက်ရှိနိုင်တော့မည်နည်း။ ခေတီခန်မှာပဲ မိုးချုပ်သွားလိမ့်မည်။

ခုရှာလ်သည် မာယာဝတီဆေးရုံမှ ခေတ္တအိမ်ပြန်လာသည်။ ညဉ့်အချိန်၌ ဂေါမတီက ခုရှာလ်ကိုပြောသည်။

“ကလိယတစ်ယောက် တောထဲမှာ အရက်ခိုးချက်နေတယ်လို့

ဒီကနေ့ ဦးလေးခိမ့် ပြောသွားတယ်။ အစိုးရကို တိုင်လိုက်ရင် ထောင်မကျဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး”

ခုရှာလ်၏ တုံ့ပြန်မည့် မျက်နှာအမူအရာကို အကဲခတ်လို၍ ဂေါမတီ သည် ခုရှာလ်၏ မျက်နှာကို စွေကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် မျှော်လင့်မထားသော စကားကို ကြားရ၍ ခုရှာလ်သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ကလိယ ထောင်ကျကျ၊ စက်တိုင်တက်ရတက်ရ မင်းအပူလား။ သူတို့အကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ လေကုန်ခံပြောနေတာလဲ။ အဲဒီရွာက အကြောင်းတွေ တွေးမနေပါနဲ့လို့ မင်းကို အကြိမ်တစ်ထောင်လောက် ပြောပြထားပြီးပြီ။ မင်းအသိဉာဏ်ဟာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး။ မင်း ဒီရွာရောက်တဲ့နေ့ကစပြီး မင်းအတွက် ကလိယ၊ ပီရမာ၊ ကုန္ဒူး အားလုံး သေသွားကြပြီ။ သူတို့အကြောင်း ဘာပြောနေစရာ လိုတော့သလဲ။ သူတို့တစ်တွေအကြောင်း ကြားရတာ ငါ နားခါးတယ်”

ဂေါမတီ တိတ်သွားသည်။

ဂေါမတီ မျှော်လင့်ထားသည်။ ခုရှာလ်တွင် အသိအကျွမ်း အတော် များများ ရှိသည်။ စခန်းမှူးကအစ သူမသိသူ မရှိပေ။ စခန်းမှူးထံ ခုရှာလ် ကသာ စာရေးတိုင်လိုက်လျှင် ကလိယနှင့် တေဂျူဝါ သူတို့၏ အပြစ်ဒဏ် ကို မခံရဘဲ နေမည်မဟုတ်ပေ။

သို့ရာတွင် ခုရှာလ်ထံမှ ခါးခါးသီးသီးအဖြေကို ကြားရသောအခါ ဂေါမတီ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

ခုရှာလ်၏အိမ်၌ ဂေါမတီအတွက် စိတ်နှလုံး ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ခြင်းမှ တစ်ပါး တခြား ဘာမဆို အကုန်ရှိသည်။ ခုရှာလ်ကလည်း ဂေါမတီအတွက် ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် စီမံပေးထားသည်။ လက်ဝတ်တန်ဆာများ ကိုလည်း ဆင်ပေးထားသည်။ အဝတ်အစားများလည်း မချို့တဲ့ရပေ။ အစား

အသောက်လည်း ဖောချင်းသောချင်း ဖြစ်နေသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းပစ္စည်းများကို လိုချင်လျှင် ဘယ်အိမ်မှာမဆို ရနိုင်
သည်ဟု ဂေါမတီစဉ်းစားမိသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကို အရင်းတည်လိုက်လျှင်
အစားအသောက် မရသည့်နေရာဟူ၍ ရှိပါမည်လော။

ဂေါမတီသည် ယင်းပစ္စည်းဝတ္ထုများကို မက်မက်မောမော မရှိပေ။

ထိုနေရာလည်း မိမိအတွက် ခိုကိုးရာမဟုတ်ဟု တွေးမိပြီးလျှင်
ဂေါမတီသည် ထိုနေရာ၌ နေရသည်ကို ငြီးငွေ့လာလေသည်။



ယခုနှစ်၌ ခုရှာလ်သည် ပဏ္ဍိတ်နှင့်အတူ နီပေါအနောက်ပိုင်း ဒိုတ်သို့ ကုန်
 ကူးရန် မသွားနိုင်တော့ပေ။ ဆေးရုံ၌ နှစ်လလုံးလုံး တက်ရောက်ကုသပြီး
 နောက် အိမ်ပြန်လာသောအခါ ပဏ္ဍိတ်ကို မည်သူမျှ မမှတ်မိကြတော့ပေ။
 မေးရိုးသည် နားထင်နှင့်ဆက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ လက်ယာဘက်
 မျက်လုံး ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသည်။ ဝက်ဝံကိုက်ထားသော ဒဏ်ရာ ဒဏ်
 ချက်များကြောင့် သူ့ကိုမြင်လိုက်ရုံနှင့် ကြောက်ဒူးတုန်သွားကြသည်။
 ကလေးသူငယ်များမှာမူ ဝေးရာသို့ ရှောင်ပြေးကြသည်။

ပဏ္ဍိတ်သည် ဘဝပျက်သွားသော်လည်း သူ့ဘဝကို ပြန်နုလုံထူလာ
 အောင် လုပ်လိုသည်။ နီပေါသို့ သွားနိုင်သည့် အခြေအနေ မရှိတော့ပြီ
 ဖြစ်သော်လည်း ထိုအရပ်၌ပင် နည်းလမ်းကို ရှာကြံသည်။ ရွာအနံ့အပြား
 လိုက်လံပြီး ဆေးခြောက်ရောင်းသည်။ ထိုလုပ်ငန်း လုပ်ရန်အတွက် အကူ
 အညီပေးသူမှာ ခုရှာလ်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုလုပ်ငန်းလည်း တွက်ခြေမကိုက်ပေ။ ရှစ်လ

ကိုးလလောက် ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်နေသော်လည်း အကျိုးဖြစ်ထွန်း မလာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ပဏ္ဍိတ်သည် တခြားအလုပ်ကို စမ်းလုပ် ကြည့်ပြန်သည်။ ထိုအလုပ်မှာ ဆိတ်မွေးသည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံ သူက စိုက်ရသည်။ ဆိတ်မွေးသည့်အလုပ်ကိုလည်း သူပင် လုပ်ရသည်။ ဆိတ်ရောင်းသည့် အလုပ်ကိုမူ ခုရှာလ်က လုပ်သည်။ အကျိုးအမြတ်ကို တစ်ဝက်စီ ခွဲယူကြသည်။

ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဆိတ်အရောင်းအဝယ် လုပ်လျှင် သူ့ကို လူတွေ မည်သို့ပြောကြမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် လူပါး ပဏ္ဍိတ်သည် ပြောင်းဝကို ခုရှာလ်ပခုံးပေါ် တင်ထားပေးလိုက်သည်။

တစ်သုတ်တည်းနှင့် ဆိတ် ၁၁ ကောင်နှင့် ဆိတ်ကလေး နှစ်ကောင် ဝယ်ယူလာသည်။ ခုရှာလ်က သူ့အိမ်ရှေ့တွင် ကောက်ရိုးတဲတစ်တဲ ထိုးပေး ထားသည်။

ပဏ္ဍိတ်သည် အခက်အခဲ ကျော်လွှားသွားပြီးလျှင် တစ်ဖန် စန်း ပြန်ပွင့်လာသည်။

လိုဟာဂတ်၌ ပွဲကနေသည်။ ရွာထဲက လူတွေ အတော်များများ ပွဲ သွားကြသည်။ ခုရှာလ်က ဂေါမတီကို ပွဲလိုက်ပို့မည် ပြောသောအခါ ဂေါမတီက

“မသွားချင်ဘူး” ဟု ငြင်းသည်။

“မင်းတစ်ယောက်ဟာ အတော်ကို ရူးတယ်။ မင်းဖို့ အဝတ်အစား တွေ ဝယ်ပေးမယ်။ နွားနို့တို့၊ ဂျလေဗီတို့ကိုလဲ အဝအပြီစားရသောက်ရမယ်။ အိမ်မှာ စားဖို့လဲ သကြားလုံးတို့ ဘာတို့ ဝယ်လာမယ်။ မင်းစိတ်တိုင်းကျ စားဖို့သောက်ဖို့ အချိန်စလာပြီ မဟုတ်လား၊ သွားဖို့”

ခုရှာလ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

ဂေါမတီသည် စိတ်မပါဘဲနှင့် ပွဲလိုက်သွားရသည်။ ကလကုတ်ရွာ

မှလည်း ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟတွေ ပွဲလာကြလိမ့်မည်။ စတိုင်တင်းတင်းနှင့် သွားလျှင် ဂုဏ်သိက္ခာ တက်မည်ဟု ခုရှာလ်ကတွေးသည်။ သူ့ အခြေအနေ ဟန်နေသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ချီးကျူးစကား ပြောကြလိမ့်မည်။

ယင်းသို့ စဉ်းစားစိတ်ကူးပြီးလျှင် ခုရှာလ်သည် တနက်ပူဈေးက ဝယ်လာခဲ့သည့် အရောင်အသွေးစိုစို အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်လာရန် ဂေါမတီကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ခြေထောက်တွင် ငွေခြေကျင်းကို လည်းကောင်း၊ လက်မောင်းတွင် ဖန်လက်ကောက်များကိုလည်းကောင်း၊ လည်ပင်းတွင် ဆွဲကြိုးအကုံးပေါင်း များစွာကိုလည်းကောင်း ဝတ်ဆင်ခိုင်းသည်။

ဂေါမတီသည် သူ့အလှ၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို မသယ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

ပွဲဈေး ရောက်သွားသောအခါ ခုရှာလ်သည် ငွေကို ရေလို သုံးဖြုန်းပစ်နေသည်။ ဂေါမတီအတွက် ဆံထုံးတွင် ရစ်ပတ်ရန် ပိုးပန်းပွားကို ဝယ်ပေးသည်။ လက်ကောက်တွေ ဝယ်ပေးသည်။ နဖူးတွင် ဆေးစက် 'တို့' ရန်အတွက် ဆေးတောင့် ဝယ်ပေးသည်။ ပိုးလက်ကိုင်ပုဝါကို ဝယ်ပေးသည်။

အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့အတွက် ချန်ထားသောငွေကို သုံးပစ်နေသည်။

မိမိအတွက် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို တစ်ပုံတခေါင်းကြီး ဝယ်ပေးသော်လည်း ဂေါမတီသည် ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိလှပေ။ ညနေ အိမ်ပြန်သောအခါ အိတ်တစ်အိတ်နှင့် မုန့်ချိုများကို ထုပ်ယူလာသည်။

ကားမှတ်တိုင်၌ ဂေါမတီကို ရွာက တခြားမိန်းမဖော်များနှင့် ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် ခုရှာလ်သည် အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်ခုရှိသည်နှင့် ရဲဋ္ဌာနသို့ ထွက်သွားသည်။ ပွဲပြန်ပရိသတ်များမှာ ပြည့်ကျပ်နေကြသည်။ ခေတီခန်သွားသော ဘတ်စ်ကားမှာ တစ်စီးတည်းသာ ရှိသည်။ ဤမျှ များပြားသော ခရီးသည်များ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးတည်းတွင် ဘယ်မှာ ဆုံမည်နည်း။

“အလို၊ အစ်မပါလား။ ရုတ်တရက် မှတ်တောင် မမှတ်မိဘူး။”

တစ်ကိုယ်လုံးလဲ လက်ဝတ်တန်ဆာတွေ အပြည့်နဲ့။”

ဟရလိသည် ဂေါမတီကို မျက်လုံးဖြူကြည့်နေသည်။

“အဲဒီနားကပ်က ဘယ်နှစ်တိုလာလောက်ရှိလဲ။ လက်ကျပ်က ဘယ်မှာ လုပ်တာလဲ။ သိုးမွေးစောင်ကလဲ သိပ်လှတာပဲနော်”

ဂေါမတီ အနေကြုံသွားသည်။ ရှက်လွန်းလှသဖြင့် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနိုင်ပေ။ ဟရလိသည် လဂွန်းရွာ ဦးလေးခိမု၏ သမီးငယ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂေါမတီကို အစ်မဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂေါမတီသည် ဟရလိကို လူအုပ်ထဲက ဆွဲခေါ်သွားပြီးလျှင် မုန့်ထုပ် ပေးလျက် ပြောလိုက်သည်။

“ကုနှူးလေးကို ဒီမုန့်ပေးလိုက်ပါ”

ပီပီတစ်ခုကိုလည်း ဝယ်ပြီးလျှင် ဟရလိ၏ ခြင်းတောင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“မမေ့နဲ့နော် ညီမ”

ဂေါမတီ၏အသံသည် တစ်ဆိုနေသည်။

ထို့နောက် အတန်ငယ် နားပြီးလျှင် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ညီမတို့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကော ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“အစ်ကို ပိရမာကို ပြောတာလား”

“အေးလေ”

“အစ်မ မကြားဘူးလား။ ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ မပြောနဲ့။ ရဲဋ္ဌာနက ပုလိပ်တွေ ကလိယ အရက်ချက်တဲ့ အရက်ဖိုကို ဝင်ရှာတော့ အစ်ကို ပိရမာကို ဖမ်းမိသွားကြတယ်။ တခြားလူတွေကတော့ စောစောကတည်းက လစ်ပြေးကြတယ်။ အစ်ကိုပိရမာကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး တမြန်နေ့က လိုဟာဂတ်ကို ခေါ်လာကြတယ်။ အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်ထားကြတယ်လို့ ပြောကြတယ်”

ဟရလိက အသက်အောင့်ပြီး တောက်လျှောက်ပြောပြလိုက်သည်။
ထို့နောက် စိတ်ကူးရလာသဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အစ်ကို ပိရမာကို ‘ဘီဒီ’ သွားပေးပါလား။ တခြားလူတွေတော့
မသိစေနဲ့။ ဟောဒီနားက အချုပ်ခန်းထဲမှာပဲ သူရှိနေတယ်”

အချုပ်ခန်းမှာ ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်နှင့် မဝေးလှပေ။ ရှေ့တူရုဗ်ပင်
တိုက်ခေါင်မိုးကို လမ်း၏အောက်ဖက် ထင်းရှူးပင်များအကြား၌ လှမ်းမြင်
နေရသည်။

ဂေါမတီသည် တိုက်ခေါင်မိုးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သင်္ကာမကင်း
သော မျက်လုံးဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်ပြီးလျှင် ဟရလိ၏လက်ကို
ဆွဲလျက် ခြေကို ဖွနင်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ အတူထိုင်နေသော မိန်းမ
တစ်ယောက်ထံတွင် သူ့အထုပ်ကို အပ်ထားခဲ့သည်။

လမ်းအောက်ဖက်၌ပင် အချုပ်ခန်း အဆောက်အအုံ ရှိနေသည်။
အပေါ်ယံမှပင် သံတိုင်များကို ကွဲကွဲပြားပြား စီးမြင်နေရသည်။ လမ်းမှာ
မြေလမ်းဖြစ်သည်။ စိုပြီး ချောနေသော မြေကြီးပေါ်၌ ခြေချော်သွားမှာ
စိုးရိမ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် မနည်းသတိထားနင်းပြီး အောက်ဘက်
ဆင်းရသည်။ မြင့်မားသော သံတိုင်ကြီးများ ကာရံထားသော အမှောင်
လွှမ်းနေသည့် အချုပ်ခန်းထဲ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံးဖြင့်
ရှာကြည့်နေသည်။

ထိုအခိုက် အရိပ်လိုလို တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်တွေ့ရသည်။

မြစ်ဖက်က တံခါးကို ကြောပေးလျက် ခူးခေါင်းပေါ် မေးတင်ထိုင်နေ
သော အင်္ကျီစုတ် ဝတ်ထားသည့် ပိရမာသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိ အပြင်ဖက်ကို
ကြောင်ကြည့်နေသည်။ အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ နေပြောက်ကလေးများသည်
သံတိုင်များကြားထဲက ဝင်ရောက်လာကြပြီးလျှင် ပိရမာ၏ ခြေထောက်
အနီး၌ ပြန်ကျနေကြသည်။

နွမ်းခြောက်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ အရောင်မှိန်နေသော မျက်လုံး၊
ကိုင်းနေသော ခါး။

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သံတိုင်များကို ကိုင်ပြီးလျှင် ဂေါမတီသည် သူ့
ရှေ့၌ ထိုင်နေသော အရိုးစုကို ကြည့်နေသည်။

ပိရမာသည် ညာဘက်လက်ချောင်း နှစ်ချောင်းကြားထဲတွင် မီး
သေနေပြီဖြစ်သည့် 'ဘီဒီ' ကို ညှပ်ထားသည်။ သူ့ရှေ့၌ ရပ်နေသည့်
ဂေါမတီကို တွေ့မြင်နေရသော်လည်း တစ်နေရာရာကို ကြည့်နေသကဲ့သို့ပင်
ကြည့်နေသည်။

ဂေါမတီသည် မျက်ရည် ပြည့်လျှမ်းနေသော မျက်လုံးဖြင့် ပိရမာကို
မည်မျှကြာအောင် မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည် မသိပေ။

“ကျုပ် အရက်ချက်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ မပြောသလဲ”

ဂေါမတီသည် အာဖြဲပြီး ပြောလိုက်ချင်သည့်စိတ် ပေါက်လာသည်။
သို့ရာတွင် စကားလုံးများသည် လည်မျို၌သာတစ်နေပြီး အပြင်ထွက်မလာ
ကြပေ။

“အစ်မ ဘတ်စ်ကားလာပြီ။ ကားမှတ်တိုင် မသွားသေးဖူးလား”

ဟရလိ၏အသံကို ကြားရသောအခါကျမှ ဂေါမတီ သတိပြန်ဝင်
လာသည်။ သကြားလုံးထုပ်ကို သံတိုင်ကြားထဲက ပစ်ပေးလိုက်သည်။ အိတ်
ထဲတွင် ရှိနေသော ပိုက်ဆံအကြွေများကိုလည်း ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဘီဒီနှင့် တမာကူအတွက် အသုံးဝင်ချင် ဝင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင်
ပိရမာကမူ ထိုပစ္စည်းများကို ကြမ်းပြင်ပေါ်က ကောက်၍ပင် မယူပေ။ ကြမ်း
ပြင်ပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေသော ပစ္စည်းများကို မည်သည့်စိတ်ကူးဖြင့် ကြောင်
ကြည့်နေသည် မသိပေ။

“ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ကားလက်မှတ်ကိုင်ပြီး ချရှာလ် ရပ်နေသည်။

“ဒီအနားပဲ”

“အလို မင်း ငိုနေတယ် ဟုတ်လား”

ခုရှာလ်က တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပြီး မေးလိုက်သောအခါ ဂေါမတီက ရယ်လိုက်သည်။

“ဘယ်မှာ ငိုလို့လဲ၊ ရယ်နေတာပါ”

ဂေါမတီသည် ခုရှာလ်နား ကပ်ရပ်လိုက်သည်။

အတွင်းမနော၌ ဤမျှ ဝေဒနာခံစားနေရသော်လည်း ဂေါမတီသည် ခုရှာလ်နှင့် ပတ်သက်သော မိမိ တာဝန်ဝတ္တရားကို မည်သည့်အခါမှ မကျေပွန်သည် မရှိပေ။ ခုရှာလ် လုပ်စေချင်သည်ကို ဘာမှမပြောမဆိုဘဲ လုပ်ပေးသည်။ မည်သည့်အခါ၌ မေးသည့် မေးခွန်းကိုမှ ပါးစပ်နှင့် အဖြေ ပြန်မပေးပေ။ ဦးခေါင်းညိတ်၍သာလျှင် အဖြေပေးသည်။

ခုရှာလ်က ဂေါမတီကို ပစားပေးသည့်အတွက် မယားပြိုင် နှစ်ယောက်မှာ အတွင်းမီးတောက်နေကြသည်။ ခုရှာလ်သည် ဂေါမတီနှင့် သာ ပူးတွဲပူးတွဲ လုပ်နေသည်။ ဂေါမတီကိုပင် သော့အကိုင်ခိုင်းထားသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆိတ်စားဖို့ ပိန္နဲရွက်ခူးပြီး ပြန်လာသော မယားကြီးက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောနေသည်။

“ရှင် သူ့ကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့က လယ်ထဲ ယာထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရလို့ အသက်ထွက်တော့မယ်။ သူကတော့ အိမ်မှာ ဘုရင်မအတိုင်းပဲ။ ဒူးနဲ့ပြီး စားချင်တာ တဝတပြီ စားနေတယ်”

“အိမ်မှာ ထမင်းဟင်း ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ တစ်ယောက်မရှိလို့ ဘယ်မှာ ဖြစ်မလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ အိမ်မှာမရှိရင် အလုပ် ဘယ်မှာ ဖြစ်မလဲ။ အိမ်မှာ သူမရှိရင် ရှင်အဝတ်အစားတွေ ခိုးခိုးပြီး ဘယ်မှာပို့လို့ရမလဲ။ သူ့ကလေးအတွက် စားစရာ သောက်စရာတွေ

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ဘယ်မှာ ပို့လို့ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်ပြောတာ မယုံလို့ရှိရင် ဒုရလိကို မေးကြည့်။ ခိမလီကိုခေါ်ပြီး မေးကြည့်ပါလား။ ပွဲဈေးမှာ သူ့ယောက်ျားနှင့်တွေ့ဖို့ အချုပ်ခန်း ရောက်သွားတယ်။ ဒီကောင်မ တစ်နေ့လုံး သူ့ယောက်ျားအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေတယ်။ ဒါလောက် နန့်ကြော့ဆွဲတဲ့ကောင်မ။ ကျုပ်တို့အိမ်မှာ ပြိုဟ်လာမွှေနေတယ်”

ထိုအချိန်၌ ခုရှာလ်သည် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နားထောင်နေသည်။

သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ တခြားလူများကလည်း ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စကားစပ်ကြသဖြင့် သူ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် ဗလောင် ဆူလာသည်။

“ဒါလောက်ဖူးဖူးမှုတ်ထားတောင်မှ အခြေအနေပြောင်းလဲမလာဘူး။ ဟိုနေ့တုန်းက မြစ်ထဲခုန်ချပြီးသေသွားရင် တစ်ခါတည်းကိစ္စပြတ်သွားမယ်။ သူတစ်ပါးတွေလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရတော့ဘူး။ သူလည်း မိန်းမပျက်ဘဝ ရောက်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

တစ်နေ့လုံး ခုရှာလ် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ညဉ့်အချိန်၌ အရက်ဖြူ ‘လိုတာ’ အပြည့်သောက်ပြီးလျှင် လူသေကောင်ကဲ့သို့ တုန်းခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ပန်းကန် ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြောပြီးပြီဖြစ်၍ ဂေါမတီ အခန်းထဲ ဝင်လာသောအခါ တစ်ခန်းလုံး မှောင်မိုက်နေသည်။ ရေနံဆီ မီးခွက်ကိုပင် ယနေ့မထွန်းပေ။

ဂေါမတီသည် မီးထွန်းပြီးလျှင် ခုရှာလ်ကို နှိုးလျက် နွားနို့ပူပူ ထည့်ထားသော ဖန်ခွက်ကို ပေးလိုက်သည်။

“ရှင် ဒီကနေ့ ညနေ စောင်းကတည်းက အိပ်နေပါလား။ ဘာဖြစ် လို့လဲ နေမကောင်းလို့လား”

ခုရှာလ်က မည်သို့မှ ပြန်မပြောဘဲ နွားနို့ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူ

လိုက်သည်။ သူ၏အေးနေသော လက်ကို နွားနို့ဖန်ခွက် ကိုင်လျက် နွေးသွားအောင် လုပ်ပြီးလျှင် ဂေါမတီကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ခုရှာလ်သည် မျက်လုံးနီရဲနေသည်။ မျက်နှာက ညိုမည်းညစ်ပုပ် နေသည်။ ဂေါမတီကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ပြီးလျှင် ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်း သားကို မင်း သိပ်အောက်မေ့နေသလား”

ဂေါမတီသည် မည်သို့မှ ပြန်မပြောဘဲ ခုရှာလ်ကို ကြည့်နေသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော မေးခွန်းမျိုးကို ခုရှာလ်သည် ယခင်က တစ်ခါမှ မမေးဖူးပေ။ ယနေ့ကျမှ ထူးထူးခြားခြား ဘာကြောင့် မေးနေသနည်း။

“ငါမေးနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မပြောသလဲ”

“တစ်ခါတလေတော့ သတိရတာပေါ့”

ဂေါမတီက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပီရမာကိုကော”

ဂေါမတီ ဦးခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

“မင်း သူတို့ဆီ ပြန်သွားချင်သလား”

မည်သို့ အဖြေ ပြန်ပေးရမည်ဆိုသည်ကို ဂေါမတီ မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်၌ ခုရှာလ်သည် အသံမြင့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ငါ မေးနေတယ်။ မင်း သူတို့ဆီ ပြန်သွားချင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင် ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်”

ဂေါမတီသည် ပျာပျာသလဲ ခုရှာလ်၏ခြေကို ကိုင်လိုက်သည်။

“အမှန်ပဲ ကျွန်မစိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေတယ်။ တစ်ခါလောက် ကုန်းကလေးကို သွားကြည့်ချင်တယ်။ နေလို့မကောင်းဘူးလို့လဲ ကြားတယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် မင်း ဟိုမှာပဲ သူတို့နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အတူမနေသလဲ”

ခုရှာလ်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
ခုရှာလ်၏စကားကိုကြားရသည်နှင့် အားတက်လာပြီး ဂေါမတီသည်
မျက်လုံးကြီး လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုမှာနေရင် တေဂျူပါက ကျွန်မတို့အားလုံးကို သတ်ပစ်လိမ့်မယ်။
သူတို့နှင့်အတူ သေရမယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်မ သေချင်ပါတယ်”

ခုရှာလ်သည် ဆက်လက်သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။ သူ့ကိုယ်သူ
မထိန်းနိုင်တော့ပေ။ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ မျက်လုံးမှ
မီးပေါက်မီးပွားများ ထွက်နေသည်။ ဂေါမတီ၏ ရင်ဘတ်ကို တစ်ချက်
ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ခွေးမ၊ အပျက်မ၊ သူတို့နဲ့ အတူနေချင်တယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့
ပြဇာတ် လိုက်ကနေရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလာရသလဲ။ ဟိုမှာသေလိုက်
ပါလား။ ခွေးမလို အိမ်အနံ့လျှောက်သွားပြီး စားကြွင်းစားကျန်တွေကို ဘာ
ဖြစ်လို့ ကောက်စားနေသလဲ”

ဂေါမတီသည် အိပ်ရာပေါ်၌ပင် ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေသည်။

ခုရှာလ်သည် စကားကောင်းကောင်း ပြောနေရာက ဘာကြောင့်
ဖောက်လာသနည်း။ ဂေါမတီ၏ ရိုးသားသော အသိဉာဏ်သည် ထိုအချက်
ကို နားလည်သဘောမပေါက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ခြေထောက်နှင့်
အကန်ခံရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တခြားဝေဒနာ
တစ်ခုကြောင့် တလူးလူးတလွန့်လွန့် ဖြစ်နေရရှာသည်။

“ဒီက ထွက်သွားဖို့ မင်း စိတ်ကူးရဲရင် စိတ်ကူးကြည့်စမ်း”

အမှောင်ထဲ၌ပင် ဟိန်းဟောက် ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

“ငွေလေးရာပေးပြီး နင့်ကို ရွေးထားရတာ သိလား။ နင့်အတွက်
နင့်အဘ ငွေဘယ်လောက် ပေးထားရတယ်ဆိုတာ တွက်ကြည့်။ ပြီးမှ ဒီအိမ်
တံစက်မြိတ်က အပြင်ဘက်ထွက်ဖို့စိတ်ကူး သိလား။ ပီရမာအိမ် နင်

ဘယ်လိုလုပ် ပြန်သွားလို့ရမလဲ။ ဟိုရောက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါ နင့်ကို တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာမယ်။ အမျိုးယုတ်မ၊ နောက်ထပ် အသစ် တစ်ယောက်ကို အရှာထွက်ချင်တယ်ထင်တယ်။ နင့်ဉာဏ်ကို ငါ မသိဘူး မှတ်သလား။”

ဂေါမတီ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပေ။ အိပ်ရာပေါ် နောက်ထပ်မသွား တော့ပေ။ အဝတ်ထုပ်တစ်ခုကဲ့သို့ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ပုံပုံကလေး ဖြစ်နေသည်။

ဂေါမတီ အတိတ်ကို ပြန်လည် သတိရသွားသည်။

ပိရမာနှင့်လက်မထပ်ခင် ကျလဆီပတ္တ၌ ပထမဆုံးအကြိမ်အိမ်ထောင် ပြုစဉ်ကလည်း ယင်းအဖြစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့သည်။ လက်ထပ်ပြီး ယောက္ခမအိမ် လိုက်သွားစဉ်က သူ့အသက်မှာ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။

ငယ်သွားပင် အကုန်အစင်မလဲရသေးပေ။ ကမ္ဘာလောကအကြောင်းကို ဘာမျှမသိပေ။ အဘယ့်ကြောင့် လက်ထပ်ရသနည်း။ လက်ထပ်သည် ဟူသည်မှာ မည်သည့်အရာဖြစ်သနည်း။ ယင်းသို့လည်း မသိနားမလည်ပေ။ အဝတ်အစား လှလှကလေး ဝတ်ရသည့်အတွက်ကြောင့်သာ ပျော်မြူး နေသည်။

ညဉ့်အချိန် စားသောက်သည့်ကိစ္စ ပြီးဆုံးသည့်အခါ သူ့ယောက်ျား အစ်ကို၏မိန်းမ မုဆိုးမက ဂေါမတီ၏ လက်ကိုဆွဲပြီး အခန်းထဲသွင်းလိုက် ပြီးလျှင် အပြင်ဘက်က သော့ခတ်ထားလိုက်သည်။

ယင်းအိမ်ထောင်မိသားစု ယောက္ခမ အထီးအမ၊မရိုး၊မတ်၊မည်သူမှ မရှိကြတော့ပေ။ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူသည် ယင်းမုဆိုးမနှင့်အတူနေလာ ခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်မျှရှိပြီ။ အစွန်အဖျား ဆွေမျိုးများက နားချ၍သာ အိမ် ထောင်ပြုရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ထိုအတိုင်း နေသွားပေလိမ့်မည်။

အမှောင်ခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသောအခါ ဂေါမတီ

ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လာသည်။ ထို့နောက် ခြေသံလိုလို ကြားရသည်။ သူ့ယောက်ျား ခြေသံမှန်းသိသွားသည်။

လင်ယောက်ျားသည် ဂေါမတီကို အိပ်ရာပေါ် ပွေ့တင်လိုက်သည်။ ဂေါမတီသည် တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားသည်ဖြစ်၍ အိပ်ငိုက်နေသည်။ သူ့ယောက်ျားက သူ့ကို အတင်းပွေ့ဖက်သောအခါ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လင်ယောက်ျားလုပ်သူသည် စိတ်ဆိုးသွားပြီး ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သလို ဂေါမတီကို လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက် အပြင်ဘက်မှ တံခါးဖွင့်သံ ကြားရပြီးလျှင် မှောင်ထဲတွင် မှုဆိုးမ အခန်းထဲဝင်လာပြီး ဂေါမတီကို အခန်းအပြင်ဘက် ဆွဲထုတ်သွားသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြီးလျှင် အခန်းတံခါး ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ယနေ့လည်း ထိုသဘောမျိုးပင် ဖြစ်နေသည်။ ခုရှာလ်က သူ့ကို အခန်းအပြင်ဘက် ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်သောအခါ မယားပြိုင်နှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားပြီးလျှင် အခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်ကြသည်။

နံနက် မိုးလင်းသောအခါ ဂေါမတီမျက်နှာ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် ဖြစ်နေသည်။ ရေခပ်ပြီး ပြန်လာသောအခါ အိမ်၌ ခုရှာလ်မရှိသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် မယားပြိုင်နှစ်ယောက်က ဂေါမတီ၏ ကိုယ်ပေါ်က လက်ဝတ်လက်စားများကို ချွတ်ယူကြသည်။ သော့တွဲကိုလည်း အပိုင်စီးထားလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ဂေါမတီအခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားသည်။ နေ့ညမပြတ် အပြင်၌ အလုပ်လုပ်ရသည်။ ရေခပ်ရသည်။ တောထဲသွားပြီး မြက်ရိတ်ရသည်။ ထင်းခွေရသည်။ ဆိတ်တဲများနှင့် နွားတဲများ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရသည်။



“ညည်းအမေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံးအကြိမ် မျက်နှာ
လာကြည့်ပါဦးလို့ အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ် ဂေါမီ”

ရုံးကိစ္စနှင့် ကျမှုဝတ်သို့လာသောလူကြုံတစ်ယောက်က ဂေါမီကို
ပြောသွားသည်။

ဤမျှ ကျယ်ပြန့်ကြီးမားသော ကမ္ဘာလောကကြီးထဲတွင် ဂေါမီ
အတွက် ညဉ့်အမှောင်၌ ဖြစ်စေ၊ နေ့ခင်းအလင်းရောင်၌ ဖြစ်စေ စိုးရွံ့
ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိဘဲ သွား၍လာ၍ ရသောနေရာ တစ်နေရာတည်းသာ
ရှိသည်။ ဂေါမီသည် ဖခင်ဟူသော သတ္တဝါ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်သည်
ဆိုသည်ကိုလည်း မသိပေ။ ဖခင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုလည်း တစ်ခါမျှ
မခံရဖူးပေ။

လင်ယောက်ျားများထံမှလည်း ယင်းကဲ့သို့သော ချမ်းသာသုခမျိုးကို
ရရှိဖူးခဲ့ပါသလော။ ဤမျှ ကြီးပြင်းလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့ထက်ထိ
ရင်ခွင်ထဲ ဦးခေါင်းတိုးဝင်ပြီး ငိုရသူမှာ မိခင်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။

စိတ်နှလုံးထဲတွင် ခံစားနေရသော ဝေဒနာကို မည်သူ့ရှေ့မှောက်တွင် ဖွင့်ဟ
ပြောပြမည်နည်း။

မိမိကိုယ်တိုင် ထမင်းငတ်နေသော်လည်း နေ့ကြီးအခါကြီးများ၌
သမီးကို မေ့နေသည်ဟူ၍ မရှိပေ။ သမီးထံ တစ်ခုခု ပို့ဖြစ်အောင်ပို့သည်။
သို့သော်လည်း တခြားမိဘများလို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဘယ်မှာ ပို့နိုင်ရှာမည်
နည်း။ မိမိ စားရဖို့ သောက်ရဖို့ပင် အနိုင်နိုင် ဖြစ်နေ၍ ထိုနေရာမှ တောင်း
ရမ်း၍ရသမျှကိုသာလျှင် သမီးထံပို့ပေးနိုင်ရှာသည်။

ထိုတစ်ဦးတည်း ကျန်ရှိသည့်မိခင် ကွယ်လွန်သွားလျှင် မည်သို့လုပ်
မည်နည်း။ ဒုက္ခပေါင်းစုံ ခါးစည်းခံနေရသော အချိန်၌ မည်သူ့တံခါးကို
သွားခေါက်မည်နည်း။

နွားတင်းကုပ် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးနောက် ဆိတ်တွေ့ ထားသည့်
နေရာကို တံမြက်စည်းလှည်းရင်း ဂေါမတီ မည်သည့်အရာတွေကို စဉ်းစား
နေသည် မသိပေ။ ယခုရက် အတောအတွင်း၌ ဂေါမတီ မစဉ်းစားသည့်
အရာ ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ရွာအပြင်ဖက်မှ ပြန်လာသော ခုရှာလ်သည် ကောက်ရိုးမိုးထားသော
အိမ်ရှေ့အဖီအောက်တွင် ထိုင်ပြီး အပန်းဖြေနေသည်။ ဂေါမတီသည် အိမ်ထဲ
ဝင်ပြီး ခုရှာလ်သောက်ဖို့ ရေတစ်ခွက် ခပ်ပေးသည်။ တမာကူ ထည့်ထား
သော ဆေးတံရှည်ကြီးကိုလည်း ယူပေးသည်။

ခုရှာလ်သည် 'ဂရူးဂရူး' နှင့် တမာကူ ရှူရင်း ဂေါမတီကို ကြည့်
နေသည်။

ဂေါမတီသည် အသားဖြူဖြူ လက်ကောက်ဝတ်တွင် နောက်ချေးများ
ပေကျဲနေသည်။ ခြေထောက် အပေါ်ပိုင်းအထိ နောက်ချေးအစုံများ
ပေနေသည့် ဝတ်ရုံကို ဝတ်ထားသည်။

ခြေသလုံးတွင်လည်း အညစ်အကြေး အကွက်လိုက် အကွက်လိုက်

ထင်နေသည်။

ဂေါမတီသည် ကောက်ရိုးတစ်ခုကို သွားနှင့် ကိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မအမေသတင်း ကြားရတယ်။ အသည်းအသန် မမာမကျန်း ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ပိရမာနှင့် ကနူးတို့လိုပဲ အမေလဲပဲ ကျွန်မစိတ်နဲ့ သေရတော့မယ်ထင်တယ်။ သေခါနီးတစ်ကြိမ်လောက်တော့ သွားကြည့်ပါလားလို့ ရှင်ပဲ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။”

စကားလုံးများသည် ဂေါမတီ၏ လည်မျိုတွင် တစ်ဆို့နေကြသည်။ ခုရှာလ်တစ်ကိုယ်လုံး ခါယမ်းသွားသည်။ ဂေါမတီကို မျက်လုံးပြူးကြည့်နေသည်။ ပျိုရွယ်မှု၏ ယစ်မူးခြင်း အပြည့်ရှိနေသည့် အငွေ့အသက်များ ထွက်နေသော ဂေါမတီ၏ ပြေပြစ်၍ အချိုးအစားကျသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ခုရှာလ်၏ ယစ်မူးနေသော၊ နီရောင်သမ်းနေသော၊ ပြူးကျယ်နေသော မျက်လုံး၏ အောက်ဖက်၌ ထူးဆန်းသော အရေးအစင်းများ ထင်နေသည်။

“ဂေါမတီ၊ မင်း ငါ့ကို တလွဲထင်တယ်”

“ရှင်ကို တလွဲမထင်လို့ ဘယ်လိုထင်ရမလဲ။ ရှင် ကျွန်မကို ဒါလောက် နှိပ်စက်ထားတယ်။ အဲဒါထက်ပိုပြီး တခြား ဘာလုပ်နိုင်ဦးတော့မှာလဲ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရိုက်လို့ အားမရနိုင်သေးဘဲ မယားတွေကို အရိုက်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်မသာ စိတ်ရှိရင် ဘယ်အိမ်သွားနေနေ နေလို့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အဲဒီလို မလုပ်ဘူး။ ကျွန်မ ကမ္ဘာလောကက ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပါ။ အဲဒီနေရာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာတောင်မှ ကျွန်မကို အသက်ရှင်ခွင့် မပေးကြဘူး။ ခွေးလို အမြီးနဲ့နေရတယ်”

ဂေါမတီ၏ မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည် စီးကျလာသည်။

ခုရှာလ်က ထပြီး ဂေါမတီကို ဖက်လိုက်သည်။

“ဂေါမတီ၊ မင်း ငါ့ကို တလွဲထင်တယ်။ မင်း တခြားလူတွေ အကြောင်း စဉ်းစားနေတာကိုသာ ငါ မကြိုက်တာ။ ဒါကြောင့် ငါ...”

“အမေလုပ်တဲ့သူက သားအကြောင်း မစဉ်းစားရဖူးလား။ ကျွန်မ မြွေမလား။ မိမိ ကိုးလလွယ် ဆယ်လ မွေးထားရတဲ့သားကို မေ့နိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်မကို ငွေနှစ်ဆယ်လောက်ပေးပြီး တစ်နာရီလောက် အိမ်မှာ ခေါ်ထားလို့ရတဲ့ လမ်းပေါ်က မိန်းမစားမျိုး မှတ်လို့လား။”

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြစ်လာသဖြင့် ဂေါမတီသည် နှာခေါင်း ရှုံ့မဲ့ နေသည်။

ခုရှာလ်သည် ဂေါမတီကို ယင်းအသွင်မျိုးဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေ။ ထို့ကြောင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းစုနေသော သူ၏ မျက်နှာသည် မည်မျှလှသည်ဟု ထင်နေရသနည်း။

ထိုည၌ ခုရှာလ်သည် ဂေါမတီကို သူ၏အခန်းထဲ အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါမတီသည် အသက်မရှိသည့် ကျောက်ရုပ်လို ဖြစ်နေသည်။ အသေကောင်ကဲ့သို့ လုံးဝ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်တော့ပေ။

“ကျွန်မ စိတ်ညစ်နေလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နေပါရစေ”

သို့ရာတွင် ခုရှာလ်သည် ချမ်းသာပေးမည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပေ။ ဂေါမတီ၏ကိုယ်ကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ဤစွဲမက်ဖွယ် မိန်းမနှင့်ကင်း၍ အသက်ရှင်နေနိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍ ခုရှာလ် မည်သည့်အခါမှ မတွေးမိပေ။

“မင်းအမေ မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်တော့ သွားကြည့်ချင်ကြည့်ပါလား။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သတိထားရလိမ့်မယ်။ လဂွန်းကို မသွားရဘူး။ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးနှင့်မဆို မနက်ဖြန်အရောက် ပြန်လာရမယ်”

ဂေါမတီသည် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။

“မင်းဖို့ အဝတ်အစား ဝယ်ပေးရဦးမလား။ လက်ဝတ်လက်စားကော
လိုသေးသလား”

ဂေါမတီက မည်သို့မျှ အဖြေ ပြန်မပေးပေ။

*

နေမထွက်သေးခင် နံနက်အစောကြီးကပင် ဂေါမတီသည် သူ့မိခင်ထံ
ထွက်ခွာသွားသည်။

မိခင်သည် ထိုအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။ အသက်လည်း ရှင်မနေပေ။
သေပြီး ဝဋ်ဒုက္ခလည်း ကျွတ်မသွားသေးပေ။ ကောက်ရိုးဖျာပေါ်၌ အရိုးစု
အပုံ တစ်ပုံမျှသာ ရှိနေသည်။ အရိုးပေါ်၌ အရေမျှသာ တင်နေသည်။
ဂေါမတီ၏ အဒေါ် အဘွားအိုကြီးလည်း ယနေ့ပင် ဘောက်ရာရွာမှ
ရောက်ရှိလာသည်။

အိမ်အပြင်ဘက်မှ သံထုနက်သံ ကြားနေရသည်။ မီးပုံဘေး၌
ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး စကားပြောနေကြသည်။

“ပိရမာတစ်ယောက် မကြာခင် အချုပ်ခန်းက လွတ်တော့မယ်။ သူ
အမှုတွဲ တရားရုံးရောက်သွားပြီ။ အပြစ်ကျူးလွန်တဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ
ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်ဒဏ် ခံရမှာလဲ”

“အပြစ်ဒဏ် ခံရတာနဲ့ အပြစ်ကျူးလွန်တာ ဘယ်မှာ ဆက်စပ်မှု
ရှိလို့လဲ”

“ဆက်စပ်မှုရှိရှိ မရှိရှိ သူ မကြာခင် ပြန်ရောက် လာ မလာ ဆိုတာ
ကြည့်ပါဦး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားပြောနေကြသည်။ သို့ရာတွင်
ဂေါမတီကမူ ကောင်းကင်က သူရိယနေမင်း ရွှေနေသည်ကို မော်ကြည့်
နေသည်။ ယနေ့ပင် နရဆိန်းရွာ ပြန်လာမည်ဟု ပြောလာခဲ့သည်။ ညကျလို့

ရောက်မသွားလျှင် လေပြင်းမုန်တိုင်း ကျလိမ့်ဦးမည်။

“အမေ သမီး နောက်တစ်ခေါက် လာခဲ့ဦးမယ်နော်”

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ဂေါမတီသည် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။

ဂေါမတီသည် ယနေ့ အထူးပင် စိတ်ထွေပြားနေသည်။ သူ၏ ခြေထောက်သည် နရဆိန်းရွာဖက် ခြေဦးမလှည့်ပေ။ ပိပလာတီချောင်းမှ ကြည့်လိုက်လျှင် လဂွန်းရွာကို ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်တွေ့နေရသည်။ ဝင်သွားသော နေ၏ နောက်ဆုံးရောင်ခြည်များသည် တောစိုးသစ်ပင်ကြီးများ၏ ထိပ်များတွင် ဆော့ကစားနေကြသည်။

- ကုန္နူးသည် တစ်နေရာတွင် ဆိတ်ကျောင်းနေရလိမ့်မည်။
- ကလိယသည် ကုန္နူးကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မာန်မဲကြိမ်းမောင်းနေလိမ့်မည်။
- တေဂျူဝါက ကုန္နူးလေးကို နားရွက်ဆွဲပြီး တရွတ်တိုက်ခေါ်သွားလိမ့်မည်။

- သားလေး ဝတ်စရာ အင်္ကျီစုတ် လုံချည်စုတ်တောင် ကျန်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

- သူ့အဖေ ထောင်ကျသွားလျှင် ကုန္နူးလေး ဘယ်လိုနေရှာမည်နည်း။ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဘဝ ရောက်သွားရှာတော့မည်။

ဂေါမတီသည် လူသွားလမ်းဘေး၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

အမိုက်မှောင် လွမ်းလာသောအခါ ဂေါမတီ၏ ဒယိမ်းဒယိုင် ဖြစ်နေသော ခြေထောက်သည် နရဆိန်းရွာဖက်သို့ ခြေလှမ်းမလှမ်းဘဲ အခြားအရပ်မျက်နှာ တစ်ခုဆီသို့ လှမ်းနေသည်။



နှစ်ရက်သုံးရက် ကြာသည်အထိ ဂေါမတီ ပြန်မလာသောအခါ ခုရှာလ် တစ်ယောက် ဗျာများသွားသည်။ ဂေါမတီ၏ အမေ့ရွာသို့ လူလွှတ်စုံစမ်း ခိုင်းသောအခါ ထိုနေ့က ညနေမစောင်းခင် ဂေါမတီ ပြန်သွားသည်ဟု သိရသည်။

လဂွန်းရွာသို့လည်း ရောက်မသွားပေ။

ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ဂေါမတီတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားပြီနည်း။

ခုရှာလ်သည် ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသထွက်နေသည်။ အကယ်၍သာ အိမ်မှာ အနှိပ်စက် မခံရလျှင် ဂေါမတီသည် တခြားထွက်ပြေးမည် မဟုတ်ပေ။

ခုရှာလ်၏ ဒေါသသည် သူ၏မယားကြီးနှစ်ယောက်အပေါ် ရောက် သွားသည်။ မယားကြီးနှစ်ယောက်သည် ဂေါမတီ၏ ကိုယ်တွင် ဆင်ထား သော လက်ဝတ်တန်ဆာများကို ချွတ်ယူကြရုံမျှမကဘဲ သေတုတွဲကိုပါ ဂေါမတီ၏ လက်ထဲက အတင်းလုယူကြသည်။

ကလိယနှင့် တေဂျူဝါတို့သည် ဟားတိုက်ရယ်နေကြသည်။ ဂေါမတီ အကြောင်း စကားစပ်သည့်အခါတိုင်း မဲ့ကာရွဲ့ကာ ပြောနေကြသည်။

“ဒီအပျက်မ ဘယ်နေရာမှာမှ ခြေတိုင်စိုက်မနေဘူးလို့ ကျုပ်တို့ အစကတည်းက ပြောမထားဖူးလား။ အခု နရဆိန်းရွာကလည်း ထွက်ပြေး ပြန်ပြီလို့ ကြားရတယ်။ ဒီကောင်မ ဘယ်နေရာမှာမှ အတည်တကျ မနေ နိုင်ဘူး။ သူ့ပါးစပ်မှာ လူသားလူသွေး စွန်းနေတယ်။ ဘယ်နှစ်ယောက်ကို စားပြီးပြီ မသိဘူး။”

ခိမုကာ၏မယား အဘွားကြီးသည် ကုန္နူးအား အိမ်ခေါ်ပြီး ‘ရီတီ’ အကြွင်းအကျန်ကို ကျွေးသည့်အခါ ကျွေးပြီး သူ့ကလေးများ၏အကျ အဝတ်စုတ် အဝတ်ပြီကို ကိုယ်လုံးတီးနေရရှာသော ကုန္နူးအား ပေးသည့် အခါ ပေးသည်။

“ဘယ်လို ကံကြမ္မာမျိုးနှင့် မွေးလာတဲ့ ကလေးလဲ မသိဘူး။ အမေ မိဘ ရှိပေမယ့် အဝတ်မဲ့အစားမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ဖြစ်နေရ ရှာတယ်။ သူ့ဒုက္ခကို ဘယ်သူ နားလည်သဘောပေါက်မှာလဲ။”

အဘွားကြီးသည် ကုန္နူးကို ကြင်နာ သနားလာသည်။

“ကုန္နူး ထမင်းဆာရင် တို့အိမ် တိတ်တိတ်ကလေးလာခဲ့ ကြားလား။”

ဂေါမတီ တောင်ခြေသွားသည်ဟု ပြောသူက ပြောသည်။ ရဒီယာ သည် ဂေါမတီအား ပန်ဆိန်း၏ ဂါရီတွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရ သည်ဟု ဆိုသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို လော်ရီကားပေါ်တင်ပြီး ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဤဝဋ်ဒုက္ခက လွတ်မြောက်သွားစေရန်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းသူများကလည်း ခန့်မှန်း ကြသည်။



ဂေါမတီသည် လအတန်ကြာမျှ ဘိန်ဂဝါရာရှိ သူ့အဖောက်က ဆွေမျိုးများ၏ ရွာတွင် တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေပြီးလျှင် ဆောင်းဥတု ရောက်လာသောအခါ သူ၏ ဆွေမျိုးအိမ်ထောင်စုများနှင့် အတူတကွ တောင်ခြေဘက် ထွက်သွားသည်။

ထိုဒေသ၌ စပါးကြိတ်သည်။ တဲဆောက်ကြသူများအတွက် ဝါးခုတ်ပေးသည်။ အိမ်ဆောက်ကြသူများအတွက် အုတ်သယ်ပေးသည်။ လယ်မြေယာမြေထဲတွင် မြက်ရိတ်သည်။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် 'ရိတီ' နှစ်ချပ် သုံးချပ်လောက်တော့ မရဘဲ မနေပေ။

သို့ရာတွင် ဂေါမတီ၏ရှေ့မှောက်၌ ယခုအခါတွင် 'ရိတီ' နှစ်ချပ် သုံးချပ် ပြဿနာမျှသာ မကတော့ပေ။ ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် မူးစပဲစု စုပြီး ခုရှာလ် လျော်ကြေးပေးထားသော ငွေကို ဆပ်ဖို့ ပြဿနာရှိနေသည်။ သို့မှသာ သူ လဂွန်းရွာ သွားနိုင်မည်။ ဒုက္ခိတလင်ယောက်ျားကို သတိရလာသောအခါ ငါးရုံပြာလူးဖြစ်သွားသည်။

ကံကြမ္မာမှာ သေဖို့ ဇာတာပါလျှင် သုံးယောက်အတူတွဲပြီး သေပွဲ ဝင်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

လင်ယောက်ျားနှင့် သားကို သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏ လက်ထဲပစ်ထားခဲ့ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်း ထွက်လာခြင်းကို မည်သည့်တန်ဖိုးပေးပေး ဂေါမတီလက်ခံနိုင်သည့် အခြေအနေ မရှိပေ။

ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသား မိန်းမ အတော်များများသည် သူတို့အိမ်ထောင် မိသားစုနှင့် အတူတကွ တောင်ခြေဒေသ၌ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး စားသောက်ရေးအတွက် ကြိုးစားအားထုတ်နေကြသည်။ ဂေါမတီလည်း ထိုအုပ်စုထဲတွင် ပါဝင်ပေါင်းဆုံလိုက်လေသည်။

နေ့ရက် အတန်ကြာမျှ ဆေနာပါရီ၊ ဒုဂါရီရှိ နွားတင်းကုပ်များကြားထဲတွင် တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် ဆွေမျိုးအချို့နှင့် အတူတကွ တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ တောင်ခြေရှိ ထူထပ်သော တောများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး ယာခင်းအသစ်များကို ဖန်တီးပြုလုပ်နေကြသည်။ တောရှင်းရန်အတွက် လုပ်ခနည်းနည်းဖြင့် အလုပ်လုပ်မည့် အလုပ်သမား အလိုရှိနေသည်။

ဂေါမတီလည်း အားလုံးနှင့်အတူ ပေါင်းပြီးလျှင် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ခုတ်ထားသော သစ်ပင်များ၏ အမြစ်အရင်းများကို မြေကြီးထဲက တူးဖော်သည်။ ကျင်းများကို မြေကြီးဖို့ပြီး မြေညီအောင် လုပ်သည်။ 'ထရပ်ကား' မောင်းသည့်အခါ အခက်အခဲ မတွေ့စေရန် ဖြစ်သည်။

ပေါက်တူး ပေါက်ရဖန်များသဖြင့် ဂေါမတီ၏လက် ပူးရောင်လာသည်။ မျက်စိအောက်ဘက်၌ အမည်းစက် အမည်းပြောက်များ ပေါ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါမတီသည် နေ့ကိုလည်း နေ့မှန်းမသိပေ။ ညကိုလည်း ညမှန်းမသိပေ။ အရူးကဲ့သို့ အလုပ်ကိုသာလျှင် ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ တကုပ်ကုပ် လုပ်နေသည်။

နှစ်လ သုံးလ ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်ပြီးသောအခါ ဂေါမတီထံတွင် ရူပီး နှစ်ဆယ်လေးခု စုဆောင်းမိလာသည်။ သူလိုအပ်နေသည်မှာ နှစ်ဆယ် နှစ်ဆယ်ခု ဖြစ်သည်။

နှစ်ဆယ် နှစ်ဆယ်ခုအထိ ရောက်ဖို့ရန်မှာ ဂေါမတီအတွက် ပန်ကျ ကျူလီတောင်ထိပ် ကျော်လွှားသွားရသလောက်ပင် အခက်အခဲရှိသည်။ ဂေါမတီသည် ပင်ပန်းဆင်းရဲသည်။ ဒုက္ခ အကြီးအကျယ်ခံရသည်။

“ဟဲ့ သူငယ်မ၊ တယ် အလုပ် လုပ်ပါလား”

လာလား တိရပန်သည် မချိုမချည် မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သစ်ပင်ကြီးတွေရဲ့ အမြစ်အရင်းကို တူးရတဲ့အလုပ်က သိပ်မလွယ်ဘူးနော်”

ခတိမာဇေးထံတွင် လာလား၏ ဂျုံကြိတ်စက်ရှိသည်။ တောထဲတွင်

သစ်ပင်ကြီးများကို ခုတ်လှဲသည့် အလုပ်ကိုလည်း မကြာခင် ကန်ထရိုက် ယူပြီး လုပ်သည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် မြို့နှင့် အလှမ်းဝေးသော တောအနီး၌လည်း စိုက်ခင်းကြီးတစ်ခုကို လုပ်ထားသည်။ ကျယ်ပြန့်ကြီးမားသော ယင်း စိုက်ခင်းကြီး၏ အချို့အစိတ်အပိုင်းများ၌ ယမန်နှစ်ကစ၍ ကြံစိုက်သည်။ ယခု ကျန်နေရာ အစိတ်အပိုင်းကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းလျက် စပါးစိုက်ပျိုးရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။

လျှပ်စစ် ရေစုပ်စက်လည်း တပ်ထားသည်။ ယာခင်း၏ တောင်ဘက် အစွန်း၌ အလုပ်သမားများ နေဖို့အတွက် တဲဆောက်ထားသည်။ ထို ယာခင်း နှင့် တစ်ဆက်တည်း အခြား ယာခင်းများလည်း ရှိကြသည်။

ယင်းယာခင်းများ၌ တစ်နှစ် နှစ်သီးစား ကောက်ပဲသီးနှံများ စိမ်းစိမ်းစိုစို ဖြစ်နေကြသည်။ လာလားကလည်း သူ၏ ယာသီးနှံ ဘယ်အချိန် ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် စိမ်းစိမ်းစိုစို ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုသည်။

ဂေါမတီ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ ကျေနပ် သွားပြီးလျှင် ဂေါမတီ၏ လုပ်အားကို ယောက်ျားများနှင့်တန်းတူ သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ဂေါမတီက မကျေနပ်ကြောင်း ပြသည့်အခါများ၌လည်း လာလားသည် ဂေါမတီအား တိတ်တိတ်ကြိတ်ပြီး အပိုကြေးပေးလေ့ရှိသည်။

ဂေါမတီသည် ငွေ မရေတွက်တတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် လာလား ပေးသမျှ ငွေကို သူ၏ ညစ်နွမ်းသော အဝတ်ဖြင့် ထုပ်ယူသွားလေ့ရှိသည်။

လာလားသည် အကြိမ်များစွာ ဂေါမတီကို ခေါ်ပြီးလျှင် ယာခင်း၌ နေ့ညမပြတ် နေရန် နေစရာ နေရာပေးမည်ဟု ဆွယ်တရားဟောသည်။

သို့ရာတွင် ဂေါမတီက လက်မခံပေ။

“လာလား၊ ကျွန်မတို့ဟာ မရှိဆင်းရဲတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို အမျိုးအစားထဲက မဟုတ်ဘူး။”

လာလားက ပြန်ပြီးပြောသည်။

“ဘာတွေ တလွဲ လျှောက်တွေးနေတာလဲ။ ယာခင်းအလုပ် လုပ်တာ ဘာမကောင်းတာ မှတ်လို့လဲ”

ဂေါမတီ ထသွားသည်။

နေပူရှိန် ပြင်းလာသည်နှင့်အမျှ တောင်ပေါ်ဒေသမှ လာကြသူများ သည် မိမိတို့ ရပ်ရွာဒေသသို့ ပြန်သွားကြသည်။ မြက်များ၊ ကောက်ရိုးများ ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ယာယီတဲများလည်း မရှိတော့ပေ။ တောထဲတွင် သစ်ခွဲသူများသည် လွှထမ်းပြီးလျှင် အဝတ်နှင့် စားစရာ ထန်းလျက်၊ ကုလားပဲ စသည်ကို ဝယ်လျက် ဘတ်စ်ကားဖြင့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်သွား ကြသည်။

ဆောင်းဥတုကာလ၌ တောင်ခြေသို့ ကြိုးစားပမ်းစား လာကြသူများ သည် ယခုအခါတွင် တောင်ပေါ်ဒေသရှိ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာသို့ ပြန်ရန် ဟန်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေကြသည်။

လာလားသည် အလုပ်သမားများအား လုပ်ခ ရှင်းပေးသည်။ လုပ်ခ ရှင်းပေးရင်းနှင့် ဂေါမတီအလှည့် ရောက်လာသောအခါ ပြောလိုက်သည်။

“ငါပြောတာ မင်း မစဉ်းစားဖူးလား။ မင်းတို့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလို့ ကြားရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ချင်ရတာလဲ။ ဒီမှာပဲ အလုပ် လုပ်ရင်း နေပါတော့လား”

ဂေါမတီက မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်မိသားစု ရှိတယ် လာလား။ သူတို့အတွက် ကျွန်မ အလုပ် လာလုပ်နေရတာ။ ကျွန်မကို မလိုတဲ့လူတွေက ရှင် အားရ ဝမ်းသာဖြစ်အောင် အဲဒီလို မဟုတ်မဟတ် လုပ်ကြံပြောတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မ အဲဒီလို မိန်းမစားမျိုးထဲက မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ တစ်ခါ ပြောပြ ပြီးပြီ။ ကျွန်မကို ရှင် တလွဲထင်နေတယ် ထင်တယ်”

သူ၏ နှုတ်ခမ်း ထူထူကြီးကို လှုပ်ပြီး လာလား တစ်ဖန် ရယ်ပြန် လေသည်။

“မင်းကို ငါက ဘာပြောလို့လဲ။ တလွဲထင်တာက ငါမဟုတ်ဘူး၊ မင်း။ အလုပ်လုပ်တာ မှားတယ်လို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ”

‘ပိတောက်ရာ’ မှ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော စစ်သားလူထွက် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်မိသားစုသည် ယမန်နှစ် နွေတုန်းက လာလား၏ ယာခင်းတွင် လာနေကြသည်။

မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ ကလေး၊ လူကြီး တစ်ယောက်မကျန် ယာခင်း အလုပ်ကို လုပ်ကြသည်။ ယခုနှစ် ထိုအိမ်ထောင်မိသားစု သူတို့အိမ် သူတို့ ပြန်သွားကြသည် ဖြစ်၍ လာလားသည် သူ၏ယာခင်းစောင့်ဖို့ လူလိုနေ သည်။ ကပ်လျက်ရှိသည့် ယာခင်းက ယာခင်းစောင့်ကို လွဲထားဖို့ကလည်း စိတ်မချရပေ။ မိုးရွာချိန် တောဆင်အုပ်ရိုင်းများ ယာခင်း လာရောက်ဖျက်ဆီး ပစ်မှာ အမြဲတစေ စိုးရိမ်နေရသည်။

လူမရှိ မဟုတ်၊ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ငွေ လုံလုံလောက်လောက် ပေးဖို့ရန် လာလား ကပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုနှစ် နွေအတွက် တောင်ပေါ် ဒေသ၌ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မရှိတော့သည့် အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို ယာစောင့်အဖြစ် ထားသည်။ သို့ရာတွင် အဘွားကြီးသည် မျက်စိမူန်သဖြင့် ညဉ့်အချိန်၌ ကောင်းကောင်းမမြင်ရပေ။

မိမိတို့အတွက် လုပ်ခရသမျှကို ယူပြီးလျှင် လူအားလုံး မိမိတို့၏ အိမ်ထောင်မိသားစုများနှင့် အတူတကွ ကျိုရ်ဂလိယာ လမ်းအတိုင်း တောင် ပေါ်ဒေသသို့ ပြန်ကြသည်။ ဂေါမတီလည်း အထုပ်ပြင်ပြီး ထိုလူသိုက်နှင့် လိုက်ပါသွားသည်။

ကျိုရ်ဂလိယာ၌ တစ်ညနားပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့ နံနက်ချိန်၌ တောင်၏ ပထမတစ်ထစ် တက်ကြမည်။ ခရီးသည်များသည် တပြုံးပြုံးနှင့်

ပျော်၍မဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။ နှစ်လသုံးလ အလုပ်လုပ်ကြသောကြောင့် ထမင်းစားဖို့နှင့် တမာကူရှုဖို့ ငွေစ အနည်းငယ် ရရှိလာကြသည်။ ကလေး သူငယ်များအတွက်လည်း အဝတ်အစား ဝယ်နိုင်ခြမ်းနိုင် ဖြစ်လာကြသည်။

ကောင်းကင်၌ ကြယ်များ တောက်နေကြသည်။ တိုက်နေသော လေ ကလည်း သည်လောက် မပူပေ။ ညောင်ပင်အောက်၌ စခန်းချကြသည်။ အနီးအနားရှိ သစ်ပင်များ၌ သံစိုက်ပြီးလျှင် မြင်း၊ နွား၊ ဆိတ်တို့ကို ချည် ထားကြသည်။ ကျောက်တုံးနှစ်တုံးပေါ်၌ တင်ထားသော ဟင်းအိုးထဲတွင် ပဲဟင်း ပွက်နေပြီ။ ထမင်းလည်း ကျက်တော့မည်။

မိမိ၏ ဝေစုအတွက် ဂေါမတီသည် ကုလားပဲနှင့် ဆန်ပေးပြီး တစ်ယောက်ကို အချက်ခိုင်းထားသည်။ သို့ရာတွင် ထမင်းစားလိုသည့်စိတ် မရှိပေ။ ခေါင်းကိုက်နေသည်ဟု အကြောင်းပြပြီး အိပ်နေသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ တစ်နေ့လုံး မောပန်းလာကြသော ခရီးသည်များသည် ခင်းထားသော အိပ်ရာပေါ်၌ ပစ်လဲလိုက်ကြသည်။ အနီးအနားရှိ တောက်နေသော မီးဖိုလည်း မီးငြိမ်းသွားပြီ။ သို့ရာတွင် ဂေါမတီကမူ မျက်လုံးကြောင်နေသည်။ ဤမျှ ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ် လုပ်ပါသော်လည်း ငွေအနည်းငယ်မျှလောက်သာရသည်။ တောင်ပေါ်ဒေသ ပြန်ရောက်သွားလျှင် ခုရှာလ် နားပေါက်သွားမည်။ လူနှစ်ယောက် သုံးယောက်နှင့် လာပြီး သူ့ကို အိမ်ဆွဲခေါ်သွားလိမ့်မည်။

ထို့နောက် တစ်ဖန် ငရဲခန်း.....။

ပိရမာတစ်ယောက် အချုပ်ခန်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကူးချည် သန်းချည် လုပ်နေရလိမ့်မည်။ ကုနှူးသည် သူတစ်ပါးတို့၏ သိုးနှင့် ဆိတ်တို့ကို ကျောင်းနေရလိမ့်မည်။ သူတစ်ပါး ပေးကမ်းသော စားကြွင်းစားကျန်ကို စားပြီး အသက်ဆက်နေရလိမ့်မည်။ လူတွေက လင်းတလို သူ့ကို ထိုးဆိတ် နေကြလိမ့်မည်။

“အို ဘုရားသခင်”

ဂေါမတီ ညည်းညူလိုက်သည်။

ရှေ့ခရီးဆက်ရန်အတွက် အားလုံး မိုးမလင်းခင်ပြင်ဆင်နေကြသည်။ နွားများ၊ ဆိတ်များကမူ လေးနာရီ မထိုးခင်ကပင် ထွက်သွားကြပြီ။ နံနက် မိုးမလင်းတလင်း အချိန်၌ ကိုယ်လက် သုတ်သင်ပြီးလျှင် နွားများ၊ မြင်းများ ပေါ်၌ ပစ္စည်းပစ္စယများကိုတင်လျက် အားလုံး ခရီးဆက်ကြသည်။ ကျွဲနွား တို့၏ လည်ပင်းတွင် တပ်ထားသော ခလောက်သံများ ဆူညံနေသည်။ ခက်ခက်ခဲခဲသွားရသော တောင်ပေါ်လမ်းတစ်လျှောက်၌ မြူမှုန်များ ထနေသည်။

နံနက် နေပူရှိန် မပြင်းခင် ခရီးပေါက်သလောက် ပေါက်အောင် သွားရမည်။ နေပူရှိန် ပြင်းလာသည့်အခါ၌ တောင်ပေါ်လမ်းသွားဖို့ရန်မှာ မလွယ်ပေ။

အားလုံး လုပ်သလိုပင် ဂေါမတီလည်း အထုပ်ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် ခြေလှမ်း သွက်သွက်လှမ်း၍ မရပေ။ အားလုံး၏ နောက်က တစ်ယောက် တည်း လိုက်ပါသွားသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နေ့ရက်အတန်ကြာကစပြီး ဤ ဒေသ၌ သွေးဆာနေသောတောဆင်ရိုင်းတစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် အုပ်ဖွဲ့ပြီး သွားကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ခလောက်သံများ၊ ကြေး လင်ဗန်းခေါက်သံများဖြင့် တစ်တောလုံးကို ညာသံပေးနေကြရသည်။ လိုအပ်လာလျှင် မီးမွှေးထားရသည်။

မွန်းတည့်ချိန်၌ နောက်စခန်းတစ်ခုတွင် ထမင်းစားသောက်ရန် ခရီး တစ်ထောက် နားကြသောအခါ ဂေါမတီ ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ကြ ရသည်။



ပုံစာအုပ်တိုက်

“လာလား၊ ကျွန်မ အလုပ်ဆက်လုပ်ဦးမယ်”

အထုပ်ကို ချပြီးလျှင် ဂေါမတီသည် ချွေးသုတ်လိုက်သည်။

သူ့ပင်ကိုယ်ထုံးစံအတိုင်း လာလားသည် ‘ဟိဟိ’ ဟု ရယ်လိုက်သည်။

“ယာခင်းက မင်း ယာခင်း မဟုတ်လား။ ဘာအလုပ် လုပ်စရာ လိုသေးသလဲ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ရှင် ယာခင်းအလုပ် လုပ်ဖို့ ပြောထားတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မင်းယာခင်းလို့ ပြောတာ ဘာမှားလဲ။ မင်း တစ်ကျော့ပြန်မလာဘဲ မနေဘူးဆိုတာ ငါက တွက်ပြီးသား။ လာလားရဲ့ ဆံပင်ဟာ နေပူလောင်ပြီး ဖြူကုန်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ဘယ်လောက်ကြည့်ပြီးပြီ မှတ်သလဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

မျက်နှာ ထူလပျစ်နှင့် ကြာဆန်ဆန်ပင် ဂေါမတီကို ကြည့်နေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ လုပ်ခ ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ။ အဘွားကြီးနှင့်အတူ ယာခင်းမှာပဲ နေမယ် မဟုတ်လား”

ဂေါမတီက ခေါင်းငြိမ့်လိုက်သည်။

“လာလား ပေးချင်သလောက် ပေးပါ”

ခဏတစ်ဖြုတ် တိတ်နေပြီးလျှင် တစ်ဖန် စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ပြော ပြန်သည်။

“ရှင့်ယာခင်းမှာ ကျွန်မ တစ်နှစ် အလုပ် လုပ်မယ်။ တစ်နှစ်တိတိ လုပ်မယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ် လုပ်မယ်။ နှစ်ဆယ်ကျပ် နှစ်ဆယ် ပေးမလား၊ ပြောပါ”

နှစ်ဆယ်ကျပ် နှစ်ဆယ် အရေအတွက် လေးရာ ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို လာလား နားလည်သွားသည်။ လက်ချိုး ရေတွက်ပြီးလျှင် “များတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် လာလား။ ကျွန်မ နှစ်ဆယ်ကျပ် နှစ်ဆယ် လိုချင်တယ်။ အဲဒါထက်တော့ တစ်ပြားမှ မလျော့နိုင်ဘူး”

လာလားက ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော လင်းတမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတောင်းသလောက် ပေးမယ်။ အလုပ် လုပ်တဲ့ နေရာမှာ မခိုကပ်ရဘူး။ နားလည်လား။ ညတိုင်း တောဆင်ရိုင်းတွေလာရင် မီးပုံရှိပြီး ခြောက်လှန့်ပစ်ရမယ်။ ဆူဆူညံည အသံတွေ ကြားအောင်လည်း လုပ်ရမယ်။ အဲဒီလိုလုပ်မှ တောဆင်ရိုင်းတွေ ထွက်ပြေးမှာ။ နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

လာလား၏ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်များကို ဂေါမတီက ဦးခေါင်း ညိတ်ပြီး သဘောတူလိုက်လေသည်။

ယာခင်းတွင် သီးနှံများဖြစ်ထွန်းလာပြီ။ညဉ့်အချိန်၌ တောဆင်ရိုင်းများ

မလာကြသော်လည်း လာလားကမူ အချိန်မှန်မှန်လာသည်။ ဆင်လာလျှင် ဆူညံဆူညံ လုပ်ရသော်လည်း လာလားလာလျှင်မူ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့် ပိတ်ပြီး တိတ်တိတ်ကလေး နေရသည်။

ဂေါမတီ မကြာခဏ စဉ်းစားကြည့်သည်။ လာလား လာခြင်းထက် တောဆင်ရိုင်း လာခြင်းက ကောင်းဦးမည်။ တစ်ခါတည်း ဝဋ်ကျွတ်သွားပေ လိမ့်မည်။

တောင်ခြေဒေသ၏ အပူကို ဂေါမတီ တစ်ခါမှ မကြံ့ဖူးပေ။ နေ့လယ် မွန်းတည့်ချိန် တဲအပေါ်မှ မီးလျှံများကို အန်ချပြီး တစ်ဖက်မှ လေပူ ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လိုက်သည့်အခါ ဂေါမတီသည် ငါးရံပြာလူး ဖြစ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စပါးမှုန်များ အပြည့်ဖြစ်နေသည်။ 'လိုတာ အပြည့်' ရေကို သောက်သော်လည်း ရေငတ်ပြေမသွားပေ။

ဂေါမတီတို့ရွာမှ တစ်ဖက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ဖွေးဖွေးဖြူ နေသော ရေခဲလွှမ်းနေသည့်တောင်ထွတ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဂေါမတီသည် ထိုတောင်ထွတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အေးမြသော အရိပ်အာဝါသကိုလည်းကောင်း သတိရလာသည်။

ထင်းရှူးပင်များကို ဖြတ်တိုက်လာသော ရနံ့သင်းနေသည့် လေပြည် လေညင်း၊ ထို့ပြင် အေးစက်နေသော ရေခဲရေ၊ သောက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေသူပင် ထထိုင်နိုင်သည့် အခြေအနေ ရှိသွားနိုင်သည်။

ဂေါမတီသည် ပို၍ပင် အာခေါင်ခြောက်လာသည်။

ရွံ့ညွှန်ထဲတွင် ဒူးဆစ်အထိ မြုပ်နေသော ဂေါမတီသည် လေတိုက် သဖြင့် ငိုက်ကျနေသော သီးနှံပင်များကို ထိန်းထားသည်။ တောင်ပေါ်ဒေသ များ၌ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ကြိုးစားအားစိုက်ပါသော်လည်း ကောက်ပဲ သီးနှံ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ဖြစ်ထွန်းမလာပေ။

ဤဒေသ၌မူ မည်သည့်နေရာမျိုးစေ့ကြံကြံ စိမ်းလန်းသောကောက်ပဲ သီးနှံပင်များ ဖြစ်ထွန်းလာသည်။ လူ့တစ်ရပ်စာမျှမက ကောက်ပဲသီးနှံ ပင်များ ရှည်လျားမြင့်မားစွာ ပေါက်နေကြသည်။

ဂေါမတီသည် ညဉ့်အချိန်၌ ခြင်္တဝီဝီလုပ်နေသဖြင့် ထထိုင်ပြီးလျှင် အပြင်ဘက် အမှောင်ထဲ၌ တစ္ဆေသရဲသဏ္ဍာန် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေ ကြသော အင်ကြင်းပင်များကို ကြည့်နေသည်။

လာလားက ခြင်္တောင် တစ်ခုကို ပေးထားသည်။ နူးညံ့သော အိပ်ရာနှင့် ဆာရီ နှစ်ထည် သုံးထည်ကိုလည်းဝယ်ပေးထားသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါမတီသည် ထိုဆာရီများကို မဝတ်ပေ။ လာလား ကြိမ်းလွန်းမက ကြိမ်းမှ ကိုယ်ပေါ်တင်ရုံ တင်ထားလိုက်သည်။

အနီရောင် ဆာရီများဖြင့် ကိုယ်ကို ဖုံးအုပ်လိုက်သောအခါ ဂေါမတီ သည် မီးလျှံများနှင့် ထိကပ်လိုက်ရသကဲ့သို့ ပူလောင်သွားသည်။ တစ်ကိုယ် လုံး မီးအမြိုက်ခံရသလို ခြစ်ခြစ်တောက် လောင်သွားသည်။

မိုးဥတုကာလ မည်သည့်နေရာ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ရေလွှမ်းနေ သည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ လယ်ကွက်ယာကွက်အားလုံး ရေထဲတွင် မြုပ် နေကြသည်။ ညစ်ပေသော ရေထဲတွင် ရပ်ပြီးလျှင် ဂေါမတီသည် ကျိုးပြတ် နေသော ရုပ်ပုံလွှာ အတော်များကို ဆက်စပ်ကြည့်နေသည်။

လင်ယောက်ျားကို ခေါ်ပြီးလျှင် မိဘရွာသို့ သွားမည်။ မိဘရွာ၌ လယ်ယာအလုပ်ကို လုပ်မည်။ လူသုံးယောက်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖြည့်တင်းရန် အတွက် အခက်အခဲ ဘယ်မှာရှိနိုင်မည်နည်း။ မိမိသည် နေ့ညဉ့်မပြတ် အနားမယူဘဲ လယ်ယာအလုပ်ကို လုပ်နိုင်သေးသည်။

ပိရမာ အခြေအနေ ကောင်းမလာနိုင်ဟု မည်သူပြောနိုင်မည်နည်း။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ပိရမာကို ဂိုတောက်ရွာ နတ်ပွဲခေါ်သွားမည်။ နတ်ပွဲ၌ နတ်ကတော်တွေ ကကြလိမ့်မည်။ နတ်ကတော်တွေကို ပူဇော်ပသလိုက်လျှင်

ပိရမာ ယခင်ကလို အလုပ်ပြန်လုပ်လာနိုင်ပေလိမ့်မည်။

မိမိတို့လည်း အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်နှင့် နေနိုင်လာလိမ့်မည်။
တောထဲတွင် မြေရိုင်းတစ်နေရာကို ထွန်ယက်ပြီး လယ်ယာလုပ်ကိုင်မည်။
ဆိတ် မွေးမည်။ ဈေးထဲက သံဝယ်ပြီး အိုးခွက်လုပ်မည်။

ဂေါမတီသည် မည်သည့် အိပ်မက်လောကထဲတွင် နစ်မြုပ်နေသည်
မသိပေ။

“ဟေ့ ဂေါမတီ ဘာလုပ်နေသလဲ”

တဲရှေ့တွင် ဂျစ်ကားရပ်ပြီး လာလားထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော
အသံကြောင့် ဂေါမတီ လန့်ဖျပ်သွားသည်။

“မင်းကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးလာသလို ဒီနှစ် ကောက်ပဲ
သီးနှံလည်း အထွက်တိုးလာတယ်။ မင်းကိုယ်လုံးကို ကောက်ပဲသီးနှံ
ထည့်ထားတဲ့ ဂုံနီအိတ်နှင့် ချိန်ကြည့်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဂေါမတီက ရယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကိုချိန်ကြည့်လို့ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ လာလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ချိန်ကြည့်ပါလား”

“မင်းကိုယ်လည်း အလေးချိန် အများကြီး ရှိနေတယ်။ မင်း ကိုယ့်
အလေးချိန်ကို မသိပါဘူး”

လာလားသည် သူ၏ဦးထုပ်ကို ပြင်ဆောင်းလိုက်သည်။ အဖြူရောင်
ဒိုတီအစကို ညစ်ညမ်းနေသော ရေနံနှင့် မထိအောင် မထားသည်။

စိတ်နှလုံးတွင် အမည်းရောင် ဆိုးထားသော်လည်း အဖြူရောင်
အဝတ်တွင် အမည်းစက် စွန်းထင်းမှာ စိုးရိမ်နေသည်။

*

တစ်ဖန် လေအေး တိုက်ခတ်လာပြန်သည်။ တောင်ပေါ်ဒေသမှ လူများသည် တျှိုင်းကောင်အုပ်ကြီးကဲ့သို့ လွင်ပြင်ဆင်းလာကြပြန်သည်။ တောနက်များ ထဲတွင် ဆူညံဆူညံ ဖြစ်လာသည်။ ကောက်ပဲသီးနှံ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ် ထွန်းသဖြင့် လာလား အူမြူးနေသည်။ ထရပ်ကား လေးငါးဆယ်စီးဖြင့် အုတ်သယ်လာပြီးလျှင် အုတ်ပတ်ကား အိမ်ဆောက်လိုက်သည်။

သူ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ တစ်ဖန် ပြန်ရောက်လာကြသဖြင့် ဂေါမတီလည်း ရွင်ရွင်ပျပျ ဖြစ်လာသည်။

- ခုရှာလ် ငါ့ကို လိုက်ရှာနေသည်။
- ခုရှာလ်သည် နေရာအနှံ့အပြား ပိုက်စိပ်တိုက် လိုက်ရှာနေသည်။

'ခတိမာ' အထိပင် ရောက်လာသည်ဟု ကြားရသည်။ သို့သော်လည်း အစ အန မတွေ့ရသဖြင့် နွားမွေးသမားများနှင့်အတူ ပြန်သွားသည်။

“ဂေါမတီ ညည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ နေပူမိလို့ ထင်တယ်။ အသားတွေ မည်းနေလိုက်တာ”

ဂေါမတီက မည်သို့မှ အဖြေ ပြန်မပေးပေ။

“လဂွန်းရွာ ရောက်သွားကြသေးလား”

အတူပါလာသော သူ့အမျိုးတစ်ယောက်ကို ဂေါမတီကမေးလိုက်သည်။

“ဘယ် မရောက်ဘဲနေပါ့မလဲ။ လိုဟာဂတ် သွားစရာရှိလို့ လဂွန်းက ဖြတ်သွားရတယ်။ ကုနူးကို တွေ့ခဲ့တယ်။ ညည်းအကြောင်း စကားစပ်မိလို့ ငိုလိုက်တာ မနည်း ချောယူရတယ်။ ညည်း ဒီကို ပြန်လာတယ်ဆိုတာ ငါတို့ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ညည်းကို တောဆင်ရိုင်း နင်းသတ်သွားပြီလို့ လူတွေ အားလုံးကို ငါတို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ ညည်း ကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွက် လုပ်စရာတွေအားလုံး လုပ်ပြီးပြီ။ လဂွန်းက ဦးလေးခိမုကတော့ ညည်း အတွက် သပိတ်တောင် သွပ်လိုက်သေးတယ်”

ဂေါမတီ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားသည်။

“ခုရှာလ်တို့ သတင်းကော”

“မယားကြီးကတော့ မိုးတွင်း မိုးရေကြီးလို့ သစ်ပင်ပိပြီး သေသွား
တယ် ကြားရတယ်။ မယားလတ်လည်း ကောင်းကောင်း မမာဘူး။ ဆိတ်
ရောင်းတဲ့ အလုပ်ကတော့ မဆိုးပါဘူး။ ခုရှာလ်ကလည်း ညည်းကို ဆင်
နင်းသတ်လိုက်ပြီလို့ ယုံကြည်နေတယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ရင် အတူလာတဲ့
လူအုပ်ထဲက ဘယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်မတို့ အိမ်ကိုကော ရောက်သွားသေးလား။ နေရေးစားရေး
အဆင်ပြေနေတယ်လို့ ကြားခဲ့ရလား။ သူတောင်းစားလို သူတစ်ပါး ပေးမှ
ကမ်းမှ စားကြရတယ် ထင်တယ်”

“ဪ၊ အင်း၊ ညာပြီးတော့ မပြောချင်ပါဘူး။ အရေးတကြီး ဖြစ်နေ
တာနဲ့ သူတို့အိမ်ထဲတော့ ဝင်မကြည့်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် လယ်ထဲက
ပြန်လာတဲ့ ပိရမာနဲ့ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အတောင်ကျွတ်နေတဲ့ ငှက်အတိုင်း
ပါပဲ။ အရင်တုန်းက ပိရမာဟာ ပန်ဂျာဗီ တစ်ယောက်လို ဘယ်လောက်
ကြည့်လို့ ကောင်းသလဲ။ ဘယ်လောက် သန်မာ ထွားကြိုင်းတဲ့ လူကြီး
ဖြစ်သလဲ။ အခုတော့ ကလိယ နှိပ်စက်ထားလို့ မသေရုံတမယ်ပဲ
ကျန်တော့တယ်”



ဂေါမတီသည် တစ်နှစ်လုံး နေ့ရက်ကိုသာ လက်ချိုးပြီး ရေတွက်နေသည်။
ယင်းတစ်နှစ် အချိန်ကာလ အတောအတွင်း၌ သူ ခါးစီးမခံရသည့် အရာ
ဟူ၍ မရှိပေ။ တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် ယင်းကဲ့သို့သော
ငရဲကို ခံနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤတစ်နေ့သော အချိန်ကာလအတွက်
ကျိတ်မှိတ်ခံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

“တစ်နှစ် စေ့သွားပြီ လာလား။ ကျွန်မအတွက် လုပ်ခ ရှင်းပေးပါ”
လာလားက ရယ်လိုက်သည်။

“တယ်မှိုက်ပါလား ဂေါမတီ။ မင်းအတွက် အုတ်ပတ်ကားအိမ်
ဆောက်ပေးထားတယ်။ ရေပိုက်လည်း သွယ်ပေးထားတယ်။ ဒါနဲ့တောင်မှ
မင်း တောင်ပေါ်ဒေသ ပြန်သွားချင်တဲ့စိတ် မကုန်ချင်သေးဘူး။ ဟိုမှာ
ဘယ်သူရှိလို့လဲ။ မင်းတို့အိမ်မှာ အားလုံး သေကုန်ကြပြီလို့ ငါကြားရတယ်”

“လာလား ပြောသလို မဟုတ်ဘူး”

ဂေါမတီသည် လာလား၏နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့်လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

ဂေါမတီသည် တစ်နှစ်လုံး နေ့ရက်ကိုသာ လက်ချိုးပြီး ရေတွက်နေသည်။
ယင်းတစ်နှစ် အချိန်ကာလ အတောအတွင်း၌ သူ ခါးစီးမခံရသည့် အရာ
ဟူ၍ မရှိပေ။ တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် ယင်းကဲ့သို့သော
ငရဲကို ခံနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤတစ်နေ့သော အချိန်ကာလအတွက်
ကျိတ်မှိတ်ခံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

“တစ်နှစ် ဈေးသွားပြီ လာလား။ ကျွန်မအတွက် လုပ်ခ ရှင်းပေးပါ”
လာလားက ရယ်လိုက်သည်။

“တယ်မှိုက်ပါလား ဂေါမတီ။ မင်းအတွက် အုတ်ပတ်ကားအိမ်
ဆောက်ပေးထားတယ်။ ရေပိုက်လည်း သွယ်ပေးထားတယ်။ ဒါနဲ့တောင်မှ
မင်း တောင်ပေါ်ဒေသ ပြန်သွားချင်တဲ့စိတ် မကုန်ချင်သေးဘူး။ ဟိုမှာ
ဘယ်သူရှိလို့လဲ။ မင်းတို့အိမ်မှာ အားလုံး သေကုန်ကြပြီလို့ ငါကြားရတယ်”

“လာလား ပြောသလို မဟုတ်ဘူး”

ဂေါမတီသည် လာလား၏နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့်လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီလို နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ စကားမျိုးကို မပြောပါနဲ့။ တစ်နှစ် အလုပ် လုပ်ပြီး ပြန်သွားမယ်လို့ ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ရပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ လုပ်ခကို ရှင်းပေးပါ။ တခြား ရှင့်ဆီက ကျွန်မ ဘာမှ မတောင်းဘူး”

“မင်းကို ငါ လခတိုးပေးမယ်။ မင်း အလုပ် လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ မင်း ဒီမှာ နေချင်သလိုနေပြီး စားချင်သလိုစားပါ။ မင်းကို ငါ ကိုယ့်မယားလို ဒီမှာ ထားမယ်”

ဂေါမတီက အော်ပြောလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ တစ်နှစ်လုံးလုံး ကျွန်မ ရှင်ခိုင်းသလို လုပ်ခဲ့ တယ်။ ရှင်ခိုင်းတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်မ ငြင်းဆန်ခဲ့ဖူးသလား။ ရှင်လဲ လာတယ်။ ရှင့်အပေါင်းအဖော်တွေကိုလဲ ခေါ်လာတယ်။ ကျွန်မ ဘာတစ်ခွန်းပြောခဲ့ဖူး သလဲ။ ကျွန်မရစရာရှိတဲ့ အခကြေးငွေကို ပေးပါ။ မပေးရင် ကျွန်မ ရှင့်အိမ် တံခါးဝမှာ ကြိုးဆွဲချ သေလိုက်မယ်။ နောက်ထပ် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောပါ နဲ့တော့”

ဂေါမတီသည် လာလား၏ ခြေအစုံပေါ်၌ ဦးခေါင်းတင်လိုက်သည်။

“မရှိဆင်းရဲတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဘာမဆို ကျိတ်မှိတ် သည်းခံလာ ခဲ့တာ။ နို့မဟုတ်လျှင် ကျွန်မ အဲဒီလို အမျိုးအစားထဲက မဟုတ်ဘူး။ အခု နောက်ထပ် ဒီမှာ တစ်ရက်တလေမှ မနေနိုင်တော့ဘူး။ တစ်နှစ်လုံး ရှင့် ယာခင်းထဲမှာ အလုပ် လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ရှင့် စားကြွင်းစားကျန်ကို စားခဲ့ရ တယ်။ ကျွန်မ မလုပ်တာ ဘာရှိသေးလို့လဲ။ နောက်ထပ် အဲဒီလိုစကား မျိုးကို မပြောပါနဲ့တော့ လာလား။ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ အသက်ထွက်သွား လိမ့်မယ်။ ကျွန်မသားလေးမျက်နှာကို မကြည့်ရဘဲနဲ့ ကျွန်မ သေသွား လိမ့်မယ်”

လာလား၏နှလုံးသား ပျော့သွားသည်။

“ကောင်းပြီ ဂေါမတိ၊ မင်း သွားနိုင်ပါပြီ။ ယာခင်း ပျက်စီးချင် ပျက်စီးသွားပါစေ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါလဲ ယာခင်းကို လှည့်မကြည့် တော့ဘူး”

လာလာသည် ငွေလေးရာထုတ်ပြီး ဂေါမတိလက်ထဲ ထည့်လိုက် သည်။ လမ်းတွင် သုံးစွဲဖို့အတွက် ငွေအနည်းငယ်လည်း ပေးလိုက်သည်။

“လာလာ၊ မကောင်းဘူးလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့။ ကဲ သွားပေတော့။ ဂေါမတိ”

ဂေါမတိသည် လာလာပေးထားသော အဖိုးတန် အဝတ်အစား များကို လာလာ၏အိမ်၌ပင် ထားပစ်ခဲ့သည်။ လာလာ၏ ပစ္စည်းကို ဘာ တစ်ခုမှ ယူမသွားဘဲ ယခင်ဝတ်နေကျ သူပိုင် အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ် တစ်ခုနှင့်သာလျှင် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။



ယမန်နေ့ညက ဆိတ်တင်းကုပ်ထဲက ဆိတ်ကလေးသုံးကောင် ကျားဆွဲ
သွားသည်။ ခုရှာလ်တစ်ယောက် ပျာယာခတ်သွားသည်။ ထိုနည်းအတိုင်း
ကျားလာဆွဲနေလျှင် ဆိတ် မျိုးပြုတ်သွားနိုင်သည်။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင်
ခုရှာလ်၏ ဆိတ်အရောင်းအဝယ်အလုပ် ရပ်သွားပေလိမ့်မည်။ ပဏ္ဍိတ်
နှင့်လည်း နင်ပဲငဆ ဖြစ်ရလိမ့်မည်။ ဆိတ်မများ မကျန်တော့လျှင်
ထိုလုပ်ငန်း မည်ကဲ့သို့ ဆက်လုပ်နိုင်မည်နည်း။

ခုရှာလ်၏ဂျူခင်းမှ ဂျူစပါးများကို ရိတ်သိမ်းနေသည်။ ဂျူခင်းကို
ရိတ်သိမ်းရာမှ ခုရှာလ်သည် မောမောပန်းပန်းနှင့် အိမ်ပြန်လာသည်။
အကယ်၍ ထိုညတွင် မိုးရွာချလျှင် ဂျူစပါးနံ့များ တစ်ခုမှ အိမ်ရောက်လာ
လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အလောတကြီး ရိတ်သိမ်းနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ခုရှာလ်သည် မောမောပန်းပန်းနှင့် ပြတင်းတံခါးပိတ်ပြီး အိပ်
တော့မည် လုပ်စဉ် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။

ယမန်နေ့ညက ဆိတ်တင်းကုပ်ထဲက ဆိတ်ကလေးသုံးကောင် ကျားဆွဲ
သွားသည်။ ခုရှာလ်တစ်ယောက် ပျာယာခတ်သွားသည်။ ထိုနည်းအတိုင်း
ကျားလာဆွဲနေလျှင် ဆိတ် မျိုးပြုတ်သွားနိုင်သည်။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင်
ခုရှာလ်၏ ဆိတ်အရောင်းအဝယ်အလုပ် ရပ်သွားပေလိမ့်မည်။ ပဏ္ဍိတ်
နှင့်လည်း နင်ပဲဆဲ ဖြစ်ရလိမ့်မည်။ ဆိတ်မများ မကျန်တော့လျှင်
ထိုလုပ်ငန်း မည်ကဲ့သို့ ဆက်လုပ်နိုင်မည်နည်း။

ခုရှာလ်၏ဂျုံခင်းမှ ဂျုံစပါးများကို ရိတ်သိမ်းနေသည်။ ဂျုံခင်းကို
ရိတ်သိမ်းရာမှ ခုရှာလ်သည် မောမောပန်းပန်းနှင့် အိမ်ပြန်လာသည်။
အကယ်၍ ထိုညတွင် မိုးရွာချလျှင် ဂျုံစပါးနှံများ တစ်ခုမှ အိမ်ရောက်လာ
လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အလောတကြီး ရိတ်သိမ်းနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ခုရှာလ်သည် မောမောပန်းပန်းနှင့် ပြတင်းတံခါးပိတ်ပြီး အိပ်
တော့မည် လုပ်စဉ် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။

ပထမတွင်မူ ဆိတ်ချိသွားသည့် ကျားများ တံခါး လာကုတ်ခြစ်နေ သလားဟု အောက်မေ့သည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာပင် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

သို့သော်လည်း စကားပြန်မရပေ။

တံခါးတွင်ဆွဲထားသော အချက်ပေးသံပိုက်လုံးကြီးသည် ‘ဂျလောက် ဂျလောက်’ မြည်နေသည်။

ခုရှာလ်သည် အခန်းအပြင်ဘက်ထွက်လာပြီးလျှင် တံခါးဖွင့်မကြည့်ခင် ပြတင်းပေါက်ငယ်တစ်ခုကို ဖွင့်လျက် အပြင်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ဘယ်သူလဲ”

တံခါးအကွယ်၌ အရိပ်တစ်ခု ရပ်နေသည်။

“ကျွန်မ”

ခုရှာလ်သည် မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိပေ။ သို့သော်လည်း တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် အမှောင်ထဲတွင် ရပ်နေသော မိန်း ကလေးတစ်ယောက်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်သွားသည်ဖြစ်၍ ခုရှာလ် သည် အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ ဂေါမတီလား။ မင်း သေသွားပြီ မဟုတ်လား”

တစ္ဆေသရဲဘဝရောက်နေသော ဂေါမတီဟု ထင်မှတ်ပြီး ခုရှာလ် ခေါင်းနာန်းကြီးသွားသည်။ ကြက်သီးမွေးညင်း ထလာသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါမတီကမူ ထိုအတိုင်းပင် ရပ်နေပြီးလျှင် ခုရှာလ်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့် နေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဂေါမတီ သေသွားပြီ။ အခု ဂေါမတီအသစ် မွေးဖွား ပြီး ပြန်လာတာ”

ထိုအချိန်၌ မယားလတ်လည်း ရောက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် မီးတိုင်ကိုင်ထားသည်။ မီးတိုင်မှဖြာထွက်နေသော မှုန်မွှားသောအလင်းရောင်

အောက်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သော အကြည့်ဖြင့် ဂေါမတီကို ကြည့်နေကြသည်။

နေပူလောင်ပြီး အသားအရည် နက်ကြုတ်ကြုတ် ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း ကြုံလိုနေသည်။ မသာမယာ ဖြစ်နေသော မျက်လုံး နှစ်ဖက်၏အောက်၌ အမည်းစက်များ ရှိနေသည်။ ဂေါမတီကို မှတ်မိနိုင်ဖို့ မလွယ်ပေ။

ဂေါမတီမဟုတ်နိုင်၊ ဂေါမတီတစ္ဆေသာ ဖြစ်ရမည်။ လင်မယား နှစ်ယောက်သည် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်သွားကြပြီး ဂေါမတီကို တွန်းထုတ် ပြီးလျှင် တံခါးကိုပိတ်မည် လုပ်ကြသည်။

“ဟေ့ အခုထွက်သွား။ သေပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ လာရသလဲ။ မင်း ကောင်းရာသူဂတိရောက်အောင် လဝှန်းက ဦးလေးခိမု သပိတ်သွတ်ပြီး အမျှအတန်း ဝေပြီးပြီလို့ ကြားရတယ်”

“ရှင်ကတော့ ကျွန်မအတွက် ဘာဖြစ်လို့ သပိတ်မသွတ်သလဲ။ ရှင် ကျွန်မလင်ယောက်ျား မဟုတ်လား”

ဂေါမတီ ဒေါသထွက်သွားသည်။ အံကြိတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သော အခါ လင်မယားနှစ်ယောက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားကြပြီး တံခါး အကွယ်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။

“ကျွန်မအတွက်တော့ ကောင်းရာသူဂတိရောက်အောင် လုပ်ပြီးပြီ။ ရှင့်အတွက်လုပ်ဖို့ ကျန်သေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ယခု ကျွန်မလာခဲ့တာ။ ရှင် လျော်ကြေးပေးလိုက်ရတဲ့ ငွေကို ကျွန်မ ပြန်မဆပ်ဘဲနဲ့ ရှင် ကျွန်မကို ကျွန်မ သားလေးနဲ့တွေ့ဖို့ မလွတ်ဘူး မဟုတ်လား။ ရော့ ရှင့်ငွေ နှစ်ဆယ်ကျပ် နှစ်ဆယ် ပြန်ပေးခဲ့တယ်”

ဂေါမတီသည် အထုပ်ကိုဖြေပြီးလျှင် အထုပ်ထဲကငွေကို ထုတ်လျက် ခုရှာလ်၏မျက်နှာကို ငွေနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

၁၇၆ ■ ဝါရု

“စေ့ မစေ့ ရေကြည့်။ ကျွန်မ အခု လွတ်ပြီ။ ကျွတ်ပြီ။ မကြောက်
ပါနင့်။ ရှင့်အိမ်ထဲ ကျွန်မ ခြေတစ်လှမ်းတောင် မဝင်ဘူး။”

ဂေါမတီသည် အမှိုက်မှောင်ထဲတွင် တစ်ဖန် ပျောက်ကွယ်သွား
ပြန်သည်။



နေထွက်ပြုခါစပင် ရှိသေးသည်။

ရွာတစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် ဂေါမတီသည် မြစ်ကမ်းပါး တစ်လျှောက် သွားသည့် လမ်းအတိုင်း လဂွန်းရွာဘက်သို့ လာစဉ် လဂွန်း ရွာထဲက ယောက်ျားအားလုံး ခေါင်းတုံးရိတ်ထားကြပြီးလျှင် မြစ်ထဲက ရေ ချိုးပြီး ပြန်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ကွယ်လွန်သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည့် ဂေါမတီကို ရုတ်တရက် မမျှော် လင့်ဘဲ တွေ့မြင်ကြရသည့်အတွက် အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“မင်း သေသွားပြီ မဟုတ်လား။ သပိတ်တောင် သွတ်ပြီးပြီ။ အခု မင်း ဘယ်ကလာတာလဲ”

ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသည်ဖြစ်၍ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသူ တစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။

“ရှင်တို့အတွက်တော့ ကျွန်မ အသက်ရှင်နေရင်းနဲ့ သေသူဖြစ်သွား ပါပြီ။ သေသွားရင် အေးတယ်။ ဒီဒုက္ခတွေကို ခံရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ခေါင်းတုံးတုံးထားသော ဦးလေးခိမုသည် ပို၍ပုသွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။ ဂေါမတီကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် တစ်ဆိုသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ပိရမာတစ်ယောက်တော့ ညက ဆုံးသွားပြီ သမီး။ သမီး တစ်ရက်လောက် စောရောက်လာရင် အခုလို ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်”

ဂေါမတီသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ ငိုလည်း မငိုပေ။ ဟစ်လည်း မဟစ်ပေ။ စကားတစ်လုံးမှလည်း ထွက်ပေါ်မလာပေ။

ဦးလေးခိမုက သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ခေါ်သွားသောအခါ ဂေါမတီသည် မြေကြီးနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ကစားစရာ အရပ်ကဲ့သို့ လိုက်ပါလာသည်။

“ညက ပိရမာတို့တဲ မီးလောင်သွားပြီး ပိရမာ မီးထဲပါသွားတယ်” အနီး၌ ရပ်နေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသံ ဖြစ်သည်။

အမှန်တကယ်ပင် ပိရမာတို့၏တဲ မီးလောင်သွားသည်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် မီးကျွမ်းနေသော တိုင်မည်းမည်းများနှင့် ထုတ်၊ ယောက်၊ ဒိုင်း၊ မြားများသည် မည်းမည်းနက်နက် မြေကြီးပေါ်၌ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ပြန့်ကျဲနေကြသည်။

စုတ်ပြတ် ဟောင်းနွမ်းနေသော အဝတ်စုတ် အဝတ်ပြီများနှင့် သစ်သားသေတ္တာအပျက်တစ်လုံးအပြင် ‘လာမ်း’သို့ ပြန်သွားစဉ်က ဒေဝရာမ မေ့ကျန်ခဲ့သော သေတ္တာတစ်လုံးပါ မီးလောင်ပြီး ပြာဖြစ်သွားကြသည်။ သံတိုင်တစ်ခုပေါ်၌ ချိတ်ထားသော ပိရမာ၏ တစ်ဝက်တစ်ပျက် မီးလောင်ထားသော အင်္ကျီစုတ်သည် လေအလာတွင် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်နေသည်။

“ပြန်လာပြီလား အမေ”

သူ့အမေအနား ကုန္နူး ကပ်လာသောအခါ ဂေါမတီသည် သူ့သားကို လှမ်းဖက်ထားလိုက်သည်။

“အဖေ့ကို မနေ့က သူတို့ သတ်ပစ်ကြတယ်။ သားတို့ကို ထားခဲ့ပြီး အမေ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ကုန္နူးသည် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေသည်။ ဦးလေးခိမု၏ဇနီး အဘွားကြီးသည် ဂေါမတီကို သူတို့အိမ် ခေါ်သွားသည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ အဘွားကြီးသည် ဂေါမတီကို လူရှင်းရာတစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြသည်။

“သမီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့။ ပြောရင် ဒီလူမိုက်တွေက အဒေါ်တို့ကို အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိမ့်မယ်”

အဘွားကြီးသည် သူ၏ပါးစပ်ကို ဂေါမတီ၏နားတွင် တော့လိုက်သည်။

“သူတို့ ပိရမာကို သတ်ပစ်ကြတယ်။ မနေ့က ပိရမာ နွားသွားကျောင်းတယ်။ နွားကျောင်းပြီး အပြန်မှာ ကလိယရဲ့နွား ကျင်းထဲ ခြေချော်ကျသွားတဲ့အတွက် ဘယ်လိုလုပ် ခြေထောက်ကျိုးသွားတယ် မသိဘူး။ ကလိယ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြေးသွားတယ်။ ဘာစိတ် ပေါက်သွားတယ် မသိဘူး။ နေဝင်ရီတရော ညီအစ်ကို မသိတသိ အချိန်မှာ ပိရမာရဲ့ ဦးခေါင်းကို တုတ်နဲ့ တအားရိုက်တဲ့အတွက် ပိရမာ ပုံလျက်သားလဲပြီး အဲဒီနေရာမှာပဲ ပွဲချင်းပြီး အသက်ပျောက်သွားတယ်။ ရေတောင် တောင်းမသောက်နိုင်တော့ဘူး။

“ကလိယ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ပုလိပ်ကိုလည်း ကြောက်ရတယ်။ လူသတ်မှု ဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်ရွာလုံး မြေလှန်ပစ်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ အမှုပေါ်ရင် သူလည်း ကြိုးဒဏ် အပေးခံရမှာ သေချာတယ်။

“ဒါကြောင့် ပိရမာအလောင်းကို တိတ်တဆိတ် အိမ်ကို သယ်ယူလာပြီး အလောင်းကို ရေနံဆီလောင်းပြီး မီးရှို့လိုက်ကြတယ်။ တဲမီးလောင်လို့ မီးထဲ

ပါသွားတယ်လို့ သတင်း လွှင့်ကြတယ်။ ကုန္နူးကိုလည်း အရှင်လတ်လတ်
နီထဲထည့်ပစ်မယ်လို့ တေဂျူဝါက ကြိမ်းဝါးနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးက
သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘူး။ ဘယ်လို လွတ်ထွက်သွားတယ်
မသိဘူး။”

ဂေါမတီသည် ယခုထက်တိုင် အရူးမအသွင်ကဲ့သို့ မျက်လုံး အပြူး
သားနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။

အတန်ကြာမျှ ထိုအတိုင်းပင် ရပ်နေပြီးနောက် ဂေါမတီသည် ဘာ
စိတ်ကူးပေါက်လာသည် မသိပေ။ ကုန္နူးကို လက်ဆွဲခေါ်ပြီး လေမုန်တိုင်း
ကဲ့သို့ ဝုန်းခနဲ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ကလိယ၏ အိမ်တံခါးဝ၌ ခဏရပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“လူသတ်သမား ကလိယ၊ ကုန္နူးအဖေကို ရှင် မီးလောင်တိုက်သွင်း
သလို ရှင်ကိုလည်း အရှင်လတ်လတ် မီးမသင်္ဂြိုဟ်ရရင် ကျွန်မ မိန်းမသား
တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်လိုက်ပါ။”

အံကြိတ်ပြီးလျှင် ဂေါမတီသည် တောဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။
ဆံပင် ဖိုးယိုးဖားယား ဖြစ်နေသည်။ အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။

သို့သော်လည်း ဂေါမတီသည် ယနေ့ အနည်းငယ်မျှပင် သတိမရှိ
တော့ပေ။ အရူးမတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တောရှိရာသို့ ပြေးသွားနေသည်။

*

ညနေဆည်းဆာ လွန်လာပြီး ညဉ့်အချိန် ရောက်လာသည်။

သို့ရာတွင် ယနေ့ တစ်ရွာလုံး မည်သည့်အိမ်မှာမှ မီးမမွှေးပေ။ ပိရမာ
ကွယ်လွန်သွားသည်အတွက် ထမင်းတစ်နပ်စာ အငတ်နေကြမည်ဟု
အစိဋ္ဌာန် ပြုထားကြသည်။ အားလုံး အိပ်ပျော်သွားကြပြီ။

လကွယ်နေ ညကဲ့သို့ အမိုက်မှောင်လွမ်းနေသော ညဉ့်၏ သုံးပဟိုရ်

မျှပင် မကျော်သေးခင် အနီးအနားရှိ ရွာများမှ လူများ ရုတ်တရက် လန့်နိုးကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အမိုက်မှောင်ထဲတွင် မီးလျှံများ တဟုန်းဟုန်း တောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ မီးလျှံများမှာ မိုးထိလုနီးပါး ဖြစ်နေသည်။ တဲအိမ်များ မီးလောင်ပြီး ပြာကျကုန်ကြသည်။

ရွာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာ၌မူ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသော မိခင်တစ်ယောက်သည် သူ၏သားငယ်ကို လက်ဆွဲပြီး အမှောင်ထဲတွင် မည်သည့်နေရာသို့ သွားနေသည် မသိပေ။

မိုးလင်းဖို့ရန် အတန်ငယ် စောနေသေးပုံရသည်။

ပါရဂူ

